

Ε

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ

Ιδιορρυθμία

Η φθορά

Η, στο

ΟΜΙΚΑ ΕΙΣΙΤ
ΑΜΕΡΙΚΗΣ - ΕΙ
ΤΩ ΑΝΑΤΟΛΗ

Γράφουν:
Ευαγγ. Ρόζος - Μαρά Τζάνη - Σάκης Βεργί-
δης - Μαρία Μητροπούλου - Γεωργ. Μάρκου
- Λαμπρινή Αναστασοπούλου - Νότης Λέλες
- Στεφ. Τζανακάκη - Νικ. Υερmark - Μιχάλης
Σταυρόπουλος - Φιλ. Νικολόπουλος - Χρ. Η.
Χαλαζιάς - Αλέκος Μαρκόπουλος - Γεράσι-
μος Καραβίας.

Προς Εβραίους Επιστολή
Ο Ελληνισμός της Διασποράς
Σύγχρονη παγίδα της Ε.Ο.Κ.

ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ
Οι Μάνατζερ της CIA

ΧΡΟΝΟΣ 1 ΤΕΥΧ. 2 1988 ΤΙΜΗ ΤΕΥΧ. ΔΡΧ. 200

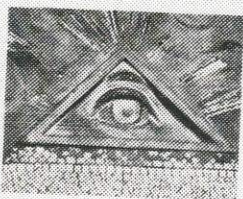
ΜΟΝΟ ΤΟ

ΠΤ

...μεταβίβα
...9,84€ για τέλη Μαΐου. Ο
...Βικαιμματα. ζήτησε την παρ
...των που εκπροσωπεί τους ε
...και ελπίζει κάτι να καταφέρ

**ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΜΕ ΝΕΑ ΦΟΒΕΡΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ**

Κώστα Τσαρούχα
**Η ΜΑΣΟΝΙΑ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ**

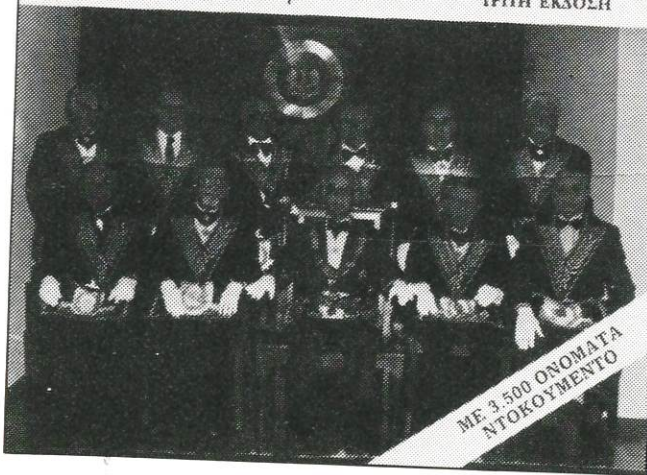

ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΜΑΣΟΝΟΙ

Πολιτικοί, Κληρικοί,
Δικαστικοί, 'Αξιομαχτικοί,
Διευθυντές τραπεζών
Βιομήχανοι, Δικηγόροι,
Δημόσιοι υπάλληλοι,
Κλλιτέχνες

Έκδόσεις «Δωδώνη»

ΤΡΙΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ - ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ
ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ
ΤΕΥΧΟΣ 1ος - ΧΡΟΝΟΣ 1ος
ΦΛΕΒΑΡΗΣ 1988

ΓΡΑΦΕΙΑ:

ΕΛΕΥΣΙΝΑ:

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 23 Τ.Κ. 192 00
ΤΗΛ.: 55.42.708 Τ.Θ. 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:

ΧΡΗΣΤΟΣ ΗΛ. ΧΑΛΑΖΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ
ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Τιμή Τεύχους 200 δρχ.

Ετήσια 2.500 δρχ.

Οργανισμών, Τραπεζών κλπ. 5.000 δρχ.
Εξωτερικού 40\$

Εμβάσματα - Επιταγές
ΧΡΗΣΤΟΣ - ΗΛ. ΧΑΛΑΖΙΑΣ
Περικλέους 23
192 00 ΕΛΕΥΣΙΝΑ ΑΤΤΙΚΗ

- Κάθε ενυπόγραφο άρθρο εκφράζει την προσωπική άποψη του συγγραφέα.
- Χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Συναντιόμαστε για άλλη μια φορά σ' αυτή τη σελίδα για να συνεχίσουμε το κοινό ταξίδι μας στον ίδιο δρόμο που έχει χαράξει ο «ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ»... το δρόμο της αλήθειας, της δημοκρατίας και της ενότητας.

Ο Ελληνισμός και οι Έλληνες γεννήθηκαν ελεύθεροι και θα συνεχίσουμε την πορεία μας νικώντας όλα τα εμπόδια που έχουν ορθώσει μπροστά μας.

Ο Ελληνισμός δεν έχει πολλές επιλογές παρά να συνεχίσει τον αγώνα του για την αλήθεια και το φως. Μόνο έτσι θα μπορέσει να αντιμετωπίσει τα σκοτεινά σχέδια των εχθρών του που απώτερο σκοπό τους έχουν την παραχάραξη της ιστορικής αλήθειας.

Οι εχθροί του Ελληνισμού ακολουθώντας πολλές και καλοδοκιμασμένες μεθόδους, πέρα από την παραχάραξη της ιστορικής αλήθειας με την εξαγορά μερικών «Ιδεολόγων» αφελών αδελφών μας και με την τρομοκρατία και τους εκβιασμούς προσπαθούν να πετύχουν τα σχέδιά τους, δηλαδή την άλωση της εθνικής μας ταυτότητας.

Το ιερό σπέρμα του Έλληνα άρχισε να ανατέλλει ξανά, δυναμικά όπως κάποτε και να φωτίζει όλοι την ανθρωπότητα.

Ο Ελληνισμός σήμερα περνάει μια από τις πιο δύσκολες και επικίνδυνες περιόδους της σύγχρονης περιόδου. Οι διαστρεβλωτές της ιστορίας μας, των ηθών και των εθίμων μας και της γλώσσας και των υψηλών μας στόχων, αντιμετωπίζονται αυτή την στιγμή μόνο με την ενότητα που εκφράζει την αποφασιστικότητα και τη θέληση του Ελληνισμού.

Υ.Σ.: Στο πρώτο τεύχος του περιοδικού μας παρατηρήθηκαν τυπογραφικά λάθη σε ορισμένα κείμενα. Ζητάμε από τους φίλους αναγνώστες την κατανόηση και την επιείκειά τους, λαμβάνοντας υπόψη τον εξαιρετικά λίγο χρόνο που υπάρχει για την έκδοση του περιοδικού. Τα λάθη αυτά οφείλονται στο ρυθμό με τον οποίο εκδίδεται το περιοδικό και δεν βαρύνουν καθόλου τους εκλεκτούς συνεργάτες μας.

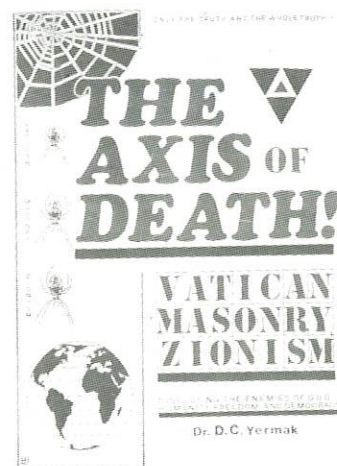
Γράφουν:

Ευαγγ. Ρόζος - Μαρία Τζάνη - Σάκης Βεργίδης - Μαρία Μητροπούλου - Γεωργ. Μάρκου - Λαμπρινή Αναστασοπούλου - Νότης Λέλες - Στεφ. Τζανακάκη - Νικ. Yermak - Μιχάλης Σταυρόπουλος - Φιλ. Νικολόπουλος - Χρ. Η. Χαλαζιάς - Αλέκος Μαρκόπουλος - Γεράσιμος Καραβίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σχόλια	1
Ελληνισμός: Σύγχρονη πραγματικότητα	4
Ο Ελληνισμός της διασποράς	8
Η εποχή των Μακεδόνων	10
Η Ελληνική Κοινωνία στον Μεσοπόλεμο .	12
Η Σύγχρονη Παγίδα της Ε.Ο.Κ.	14
Προς Εβραίους επιστολή	18
Η ενοχή της Γλώσσας	20
Η Τρομοκρατία στη Μεσόγειο	21
Οι Μάνατζερ της CIA	24
Σιωνισμός και Αρμένικο ζήτημα	26
Βιβλία	29
Εικαστικά	31
Τα Γράμματα του Ελληνισμού	32

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ
ΤΕΥΧΟΣ
●
ΤΟ
ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΟ
ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ
N. YERMARK

ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ
ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΜΟΝΟ ΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟ

ΣΧΟΛΙΑ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

ΦΥΣΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ;

Ο Εργατικός Άγγλος Ευρωβουλευτής Τέρρυ Πιτ πέθανε τον Σεπτέμβρη του 1986 σ' ένα ταξί στο Στρασβούργο ενώ μασούσε τσίχλα! Και ως εδώ καλά, ο θάνατος ενός ατόμου δεν είναι κάτι παράξενο έστω και αν έγινε με τέτοιο τρόπο. Αλλά για τον θάνατο του Τέρρυ Πιτ οι συνάδελφοί του έχουν ερωτηματικά κατά πόσο ήταν φυσιολογικός και δικαιολογημένος. Ακούστε γιατί:

Το Εργατικό Κόμμα της Αγγλίας ήταν και είναι μια αστείρευτη πηγή στοιχείων κατά της μασονίας και των διαφόρων μυστικιστικών εταιριών που δρουν ανά τον κόσμο υπόγεια.

Τ. Πιτ, που έκανε την επερώτηση στο Ευρωκοινοβούλιο για τη Μασονία.

Ο Τέρρυ Πιτ εκλεγμένο μέλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ανήκε στο Εργατικό Κόμμα της Αγγλίας και το 1974 διατέλεσε και μέλος της αγγλικής κυβέρνησης.

Από το 1984 που εκλέχτηκε Ευρωβουλευτής έταξε σκοπό της πολιτικής του σταδιοδρομίας να πολεμήσει τα σκοτάδια και τα «νεφελώδη ανοίγματα» που πραγματοποιούσαν οι μασόνοι - μυστικιστές στη διεθνή πολιτική. «Γιατί αυτό που τρέμουν οι οργανώσεις του σκότους είναι το φως», έλεγε χαρακτηριστικά και δημόσια ο ίδιος.

Το 1985 με άλλους είκοσι συναδέλφους του αντισκοταδιστές του Εργατικού Κόμματος δημιούργησε στην Ισπανία θέμα μασόνων σε συνεδρίαση μελών του Ευρωκοινοβουλίου. Σε συγκέντρωση που πραγματοποιήθηκε στη Μαδρίτη στις 14 Απρίλη 1985 και παραβρέθηκαν όλοι οι προοδευτικοί ευρωβουλευτές των χωρών μελών της

Κοινότητας, ο Τέρρυ Πιτ όρθιος στην αίθουσα ξεστόμισε το ανάθεμα: «Να αποκλειστούν από τις Επιτροπές της ΕΟΚ οι μυστικιστές!».

Επακολούθησε σάλος. Άλλοι βγήκαν από την αίθουσα προσβεβλημένοι, άλλοι έβαλαν τις φωνές και μόνο ελάχιστοι στήριξαν την άποψη του τολμηρού Ευρωβουλευτή. Όπως ήταν φυσικό, απόφαση δεν πάρθηκε: καμιά στη Μαδρίτη.

Έκτοτε οι Εργατικοί της Αγγλίας υπέβαλλαν τρεις ερωτήσεις στο Ευρωκοινοβούλιο:

- Είναι γνωστό στα όργανα της ΕΟΚ ότι υπάρχει το ασυμβίβαστο οι πολιτικοί να συμμετέχουν σε μυστικιστικές οργανώσεις;
- Είναι γνωστό ότι τα μέλη των μυστικιστικών οργανώσεων διατηρούν στενές σχέσεις με φασιστικές ομάδες και αντιδημοκρατικές κυβερνήσεις;
- Είναι γνωστό ότι μέλη παρόμοιων εταιριών δεσμεύονται με όρκους τους οποίους θεωρούν ισχυρότερους από αυτούς που δίνουν σαν πολιτικοί στη Βουλή;

Τέλος οι Εργατικοί Ευρωβουλευτές ζήτησαν τρεις φορές να πάρουν απάντηση σχετικά με τα μέτρα τα οποία τυχόν θα είχε σκοπό να πάρει η Κοινότητα και η πολιτική της ηγεσία προκειμένου να αποφευχθεί ο κίνδυνος που πηγάζει από μια τέτοια σκοταδιστική διαδικασία.

Η απάντηση από την αρμόδια Επιτροπή άργησε πολύ να έρθει. Αλλά και όταν τελικά ήρθε ήταν απόλυτα σαφής και με κάποιες υποδείξεις προς τους ερωτώντες σχεδόν προειδοποιητικές: «Τα μέλη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου — όπως και κάθε πολίτης — είναι ελεύθερα να πράττουν κατά συνείδηση».

Ήταν σαν η απάντηση θα ρυνέχιζε: Κι εσείς σταματήστε να ανακατεύετε το θέμα για το καλό σας...

Με τον Τέρρυ Πιτ επικοινωνήσαμε τηλεφωνικά και γραπτά. Ήταν πρόθυμος να δώσει στοιχεία. Ειδοποίησε ότι την 4η εβδομάδα του Απρίλη θα ερχόταν στην Αθήνα για προσωπική επαφή. Δεν ήρθε...

Πέθανε στα τέλη του Σεπτέμβρη στο ταξί που τον μετέφερε στην τακτική Συνεδρίαση του Ευρωκοινοβουλίου στο Στρασβούργο από ανακοπή ενώ μασούσε τσίχλα. Ήταν μόλις 52 χρονών. Ο θάνατός του ανακοινώθηκε επίσημα στο Ευρωκοινοβούλιο ένα μήνα αργότερα...

FAIR TO ISRAEL...

Τελικά όλοι οι... πολιτισμένοι Έλληνες προοδευτικοί και συντηρητικοί καταδικάζουν τις βιαιότητες εναντίον των Παλαιστινίων στα κατεχόμενα.

Και μόνο ένας Έλληνας και μάλιστα πολιτικός και αρχηγός κόμματος ο Κ. Μητσotάκης δύο μόλις ημέρες μετά τη δολοφονία του Τζιχάντ εύχεται στους Ισραηλινούς χρόνια πολλά για την επέτειό τους, τον πόλεμο των 7 ημερών και άλλες πολλές βιαιότητες. Μη χειρότερα!

Τελικά αυτός ο άνθρωπος θα μας πείσει ότι εκείνο το "UNFAIR" δεν ήταν τυχαία παραδρομή του μαυλού του όπως θέλησε να ισχυριστεί ο ίδιος κατόπι εορτής.

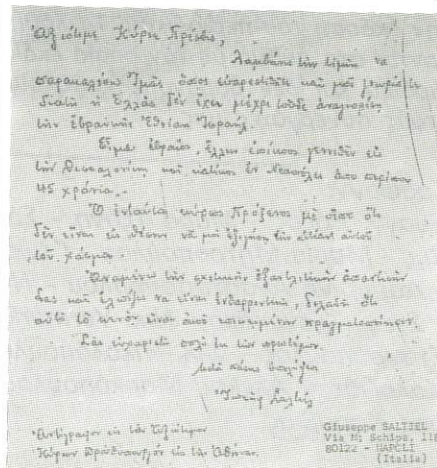
ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΕΣ ΕΚΚΛΗΣΕΙΣ

Δεν φτάνει που έκαναν τον κόσμο ανάστατο από τις αγριότητες, δεν φτάνει που οι ενδείξεις για ανάμιξή τους στη δολοφονία του Τζιχάντ είναι πάμπολλες, δεν φτάνει που επιμένουν να ελέγχουν παγκόσμια τις μυστικές υπηρεσίες, την οικονομία και παραοικονομία και κάθε είδους χούντας ανά την υφήλιο, οι Ισραηλίτες επιμένουν να γίνουν και επίσημα αποδεκτοί σαν κράτος από την ελληνική κυβέρνηση.

Το εκπληκτικό είναι ότι η ελληνική κυβέρνηση η παρούσα αλλά και κάθε προηγούμενη δεχόταν πιέσεις για την πολυπόθητη αναγνώριση όχι μόνο από τους πολιτικούς κύκλους του Ισραήλ αλλά και από πολλούς πολίτες απανταχού της γης ευρισκομένους.

Χιλιάδες επιστολές από Εβραίους δέχεται καθημερινά ο Πρωθυπουργός με το ίδιο αίτημα. Δεν ξέρουμε αν το Υπουργείο Εξωτερικών τον στο οποίο καταλήγουν αυτές οι παρακλήσεις των Εβραίων τελικά απαντάει στα μεμονωμένα γράμματα τέτοιου είδους.

Παραθέτουμε μια αυτόγραφη επιστολή για να καταλάβετε κι εσείς πόσο καλά οργανωμένη είναι η «διασπορά» του Ισραήλ.

ΤΟ ΦΤΩΧΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΟΜΠΥ

Τι αγάπη είναι αυτή που έχει πιάσει τον τώως Αμερικανό πρόεδρο Τζιμ Κάρτερ για την Ελλάδα δεν το καταλαβαίνουμε.

Η αγάπη του Τζιμ αφορά και τον CIA-κωβο αφού για δεύτερη χρονιά εφέτος παρεβρέθη στην επίσημη τελετή του Τάγματος των Αρχόντων του Πατριαρχείου της Κωνσταντινουπόλεως «Άγιος Ανδρέας» σε κεντρικό ξενοδοχείο του Μανχάτταν στις 7 Μαρτίου.

Μαζί με τους εορτάζοντες το Τάγμα ήσαν και ο Γερουσιαστής Πωλ Σαρμπάνης ο οποίος εξήρε τη συμβολή του Προέδρου Κάρτερ ακόμα και στο κυπριακό. Τι τους λέτε τώρα! Αλλά εκείνο που έχει σοβαρότερο ενδιαφέρον είναι η συνέχεια της είδησης. Σας τη δίνουμε όπως ακριβώς είναι γραμμένη σε αναφορά του γενικού προξένου:

«Τέλος με την ευκαιρία των εκδηλώσεων αυτών το Σάββατο το πρωί έγινε σύσκεψη των Αρχόντων του Οικουμενικού Θρόνου και στην ουσία παρέστη ο Αρχιεπίσκοπος καθώς και λοιποί παράγοντες της Ομογένειας των ΗΠΑ. Κατά τη σύσκεψη αυτή έγινε αναφορά στα γλισχρά μέσα που διαθέτει το ελληνικό λόμπυ και τον άριστο αγώνα που δίνει έναντι της Τουρκίας η οποία δαπανά τεράστια ποσά. Όπως μου είπε Ομογενής που παρέστη στη σύσκεψη, αναφέρθηκε ότι το ελληνικό λόμπυ δουλεύει με εισόδημα 100.000 δολάρια περίπου ετησίως, ποσό που συγκεντρώνεται από 3 κυρίως οργανώσεις (δύο ελληνοαμερικανικές και 1 Κυπρίων). Έναντι του ποσού αυτού ελέχθη ότι το τουρκικό λόμπυ δουλεύει με προϋπόλογισμό 1 εκατ. δολάρια επιπλέον δε ποσό 5 εκατ. δολαρίων διατίθενται για δημόσιες σχέσεις».

Η Ομογένεια ιδρύει Μουσείο στα Καλάβρυτα

Μουσείο Θυσίας στα Καλάβρυτα στη μνήμη των 1.300 πατριωτών που εκτελέστηκαν το Δεκέμβριο του 1943 από τα στρατεύματα Κατοχής αποφάσισαν να ιδρύσουν οι απόδημοι Έλληνες της Αμερικής.

Την παραμονή της 25ης Μαρτίου μια ομάδα Καλαβρυτινών που κατοικούν στη Νέα Υόρκη σε συνεργασία με τον πρόξενο κ. Γιώργο Βέη και τον Αλέξιο, χοροεπίσκοπο της Αστόρια, της ελληνικής γειτονιάς της Νέας Υόρκης, αποφάσισαν να συγκροτήσουν μια διεθνή επιτροπή για την ίδρυση μουσείου θυσίας στα Καλάβρυτα. Επίτιμα μέλη της επιτροπής ορίστηκαν ο βοηθός γενικός γραμματέας του ΟΗΕ κ. Σωτήρης

Μουσούρης και ο εφοπλιστής κ. Γρηγόρης Καλλιμανόπουλος.

Κύριος στόχος της ομάδας είναι η δραστηριοποίηση του απόδημου ελληνισμού των ΗΠΑ, του Καναδά, της Αυστραλίας και της Ευρώπης, ο συντονισμός και η συνεργασία τους στην προσπάθεια συγκέντρωσης και διαφύλαξης στην μαρτυρική πόλη των Καλαβρύτων, όλου του υλικού που έχει σχέση με τη θυσία 1.300 Καλαβρυτινών οι οποίοι εκτελέστηκαν από τους ναζί το Δεκέμβριο του 1943, αλλά και γενικά όλα τα στοιχεία που αφορούν στην αντίσταση των Ελλήνων έναντι των δυνάμεων του Άξονα.

Η επιτροπή βρίσκεται ήδη σε επαφή με καθηγητές, ιστορικούς, ομογενείς και Αμερικανούς που διδάσκουν σε πανεπιστήμια των ΗΠΑ και φιλοδοξεί να συγκροτήσει ομάδες μελετητών για την ταξινόμηση του υλικού που βρίσκεται διασκορπισμένο σε ολόκληρη την Ελλάδα και στο εξωτερικό με πολλές πολύτιμες μαρτυρίες και ντοκουμέντα, σε μέχρι πρόσφατα απόρρητα αρχεία, μεταξύ των οποίων και της βιβλιοθήκης του Κογκρέσου και του πανεπιστημίου του Σικάγου.

Επίσης, η επιτροπή ελπίζει το 1993 με τη συμπλήρωση πενήντα χρόνων από την καταστροφή των Καλαβρύτων να έχει μετατρέψει ολόκληρη την πόλη σε τόπο προσκυνήματος και σύμβολο της Ειρήνης.

ΜΑΣΟΝΙΑ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΑ

Τον τελευταίο καιρό η Ελληνική Μασονία ήρθε και πάλι στην επικαιρότητα με τη δεύτερη διάσπασή της. Στον Τύπο γράφτηκαν διάφορα ολοσέλιδα κείμενα για τα αίτια που οδήγησαν στη διάσπασή της όπως π.χ. εκσυγχρονισμός, αλλαγή από τα δογματικά, αμφισβήτηση του μεγάλου δασκάλου κλπ. Η αλήθεια όμως βρίσκεται στο μικρό σχόλιο του (Κ.Τ.) Κώστα Τσαρούχα (που δημοσιεύτηκε στην «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ») γνώστη και μάλιστα πολύ καλού γνώστη του θέματος Μασονία στην Ελλάδα, όπου δίνει το αληθινό φως για τη διάσπαση που είναι η «ΑΓΟΡΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΑ».

Μασονικές διαγραφές

Διαγραφές επί διαγραφών στη Μασονία και κανένας δεν ξέρει ποιος και γιατί διαγράφει — πραγματικά — ποιον και για ποιο λόγο.

Η πλευρά του Μεγάλου Διδάσκालου Χρίστου Μανέα μέσα στα υπονοούμενα, που αφήνει για τους «αντάρτες», - τωρινούς και προηγούμενους, εκείνους, που ίδρυσαν δική τους Στοά, βαφτίζοντάς την,

μάλιστα, Εθνική! - είναι και ανάμιξη σε «μίξεις» για χοντρές δουλειές. Δουλειές, που έχουν βέβαια, σχέση με δισεκατομμύρια, προμήθειες γερές στο εξωτερικό κι άλλα συναφή.

Ωστόσο, η πλευρά που εκτοξεύει τις κατηγορίες δεν θεωρείται — από τους άλλους — αμόλυπτη. Γιατί υπάρχει το «υπερβολικό» ενδιαφέρον της για κάποια συγκεκριμένη δουλειά στην «αγορά του αιώνα»! Και βέβαια τρανταχτά στοιχεία γι' αυτό.

Αυτά τα λίγα λοιπόν προς γνώση πολλών που θεωρούν, φαίνεται, κουτόφραγκους όλους τους εκτός...Στώων διαβιούντες. Πιστεύοντας οι αφελείς, ότι, με το να καταφέρουν να περάσουν το μήνυμα που θέλουν εύκολα, ξελασπώνουν!

Δεν είναι έτσι, όμως, κύριοι των εφτασφράγιστων κτιρίων — και των μεγάλων μυστικών. Το γιατί, θα το δείτε σύντομα. Υπομονή...

Λεπτομέρεια: Χτες, αφήθηκε ελεύθερος στην Ιταλία, από τις φυλακές όπου κρατείτο, ο Μέγας Διδάσκαλος της Ρ-Σ **Λίτσιο Τζέλι**. Οι αρχές είπαν «για λόγους υγείας» προκαλώντας καγχασμό. Στην πραγματικότητα ο Τζέλι αποφάσισε να μιλήσει. Διο και κάποιοι εδώ στην Αθήνα από χτες έχασαν τον ύπνο τους.

Αυτά...

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΘΗΚΑΝ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ...

Στην Αυστραλία μας πνίγει το Σλαβομακεδονικό πρόβλημα. Σύμφωνα με απόλυτα εξακριβωμένες επίσημες πληροφορίες παρά τις προσπάθειες του δικού μας προξένου εκεί, ο γενικός πρόξενος της Γιουγκοσλαβίας περιόδευσε προσωπικά τις περιοχές της Μελβούρνης όπου κατοικούν Έλληνες Μακεδόνες που μιλούν το Σλαβομακεδονικό ιδίωμα προσπαθώντας να τους πείσει για την «μακεδονική» καταγωγή τους και άλλα πολλά «μακεδονικά» χαρακτηριστικά τους.

Ίσως οι ενέργειες αυτές αν συνοδεύτηκαν με χρηματικές παροχές να είχαν κάποιο αποτέλεσμα.

Οι αυτονομιστικές οργανώσεις της Αυστραλίας έκαναν κι εφέτος πολλές πολιτιστικές εκδηλώσεις χωρίς όμως να επιχειρήσουν προσέγγιση στις τοπικές αρχές ή κάποιοι είδους προπαγάνδα στο ευρύτερο κοινό της Αυστραλίας.

Ωστόσο ανησυχητική παραμένει η κατάσταση στο χώρο της Παιδείας στην Αυστραλία όπου η Σλαβομακεδονική εξακολουθεί να αναγνωρίζεται σαν «γλώσσα μακεδονική» να διδάσκεται στα σχολεία και τα Πανεπιστήμια. Κι ακόμα εκδόθηκε και παιδαγωγικό υλικό όπου η Σλαβομακεδονική αναφέρεται σαν «Μακεδονική γλώσσα».

ΣΧΟΛΙΑ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Τι συμβαίνει με τον καινούργιο Πατριάρχη Αλεξανδρείας κ. Παρθένιο; Αυτό αναρωτιούνται το Βατικανό, η Ουνέσκο, η Γιούνισεφ, η κυβέρνηση της Ιταλίας, της Γερμανίας, της Αγγλίας, το Παγκόσμιο Συμβούλιο των Εκκλησιών, τα γραφεία του ΟΗΕ στη Νέα Υόρκη και εκατοντάδες διεθνή σωματεία και οργανώσεις που είναι εναντίον του απαρτχάιντ στη Νότιο Αφρική.

Γιατί ο καινούργιος Πατριάρχης Αλεξανδρείας έδωσε το Ανώτατο Χρυσό Παράσημο του Αγίου Μάρκου του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας στον Αρχηγό της Αστυνομίας της Νοτίου Αφρικής;

Γιατί ο Πατριάρχης Παρθένιος δεν εμπόδισε το Μητροπολίτη Ιανουπόλεως κ. Παύλο σ' αυτή την παρασημοφόρηση;

Γιατί ενέπλεξαν στην όλη ιστορία και την Ελληνική Πρεσβεία; Γιατί, επίσης, ενέπλεξαν και την Ελληνική Κοινότητα του Γιοχάνεσμπουργκ;

Το οφέλη (και τι είδους) είχαν οι Αρχιερείς του Πατριαρχείου πρωταγωνιστές αυτές της ιστορίας; Γιατί δεν τους σταμάτησε το γεγονός ότι θάταν ντροπή αν μαθευόταν ότι με το ίδιο παράσημο είχαν τιμηθεί στο παρελθόν και οι Κ. Καραμανλή, Κ. Τσάτσος, Π. Κανελλόπουλος και Α. Παναδρέου;

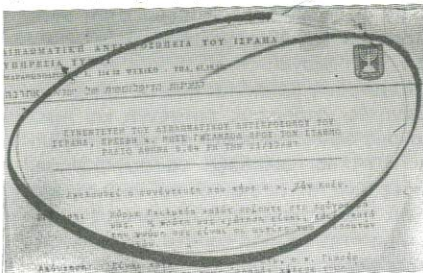
Γιατί αγνόησαν τις συμβουλές των Καθολικών να μην παρασημοφορήσουν τον Στρατηγό Αρχηγό της Αστυνομίας;

Γιατί αγνόησε το Πατριαρχείο την κοινή πολιτική γραμμή που έχουν υιοθετήσει τα υπόλοιπα ευρωπαϊκά κράτη έναντι του απαρτχάιντ;

Απαντήσεις σ' όλα μας αυτά τα ερωτήματα, στο επόμενο τεύχος μ' ανταπόκριση και φωτογραφίες που περιμένουμε από ειδικό απεσταλμένο μας δημοσιογράφο στη Ν. Αφρική.

Η... ΠΟΛΥΦΩΝΙΑ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ 9.84 FM

Η επίφαση πολυφωνίας και δημοκρατικότητας του ραδιοφωνικού σταθμού 9.84 διαλύεται σαν καπνός στη διάρκεια συνέντευξης του Διπλωματικού Αντιπροσώπου του Ισραήλ, Πρέσβη Μωσε Γκιλμπόλ στις 21-12-87 όταν του επιτρέπεται — χωρίς άμεσα σχόλια — να εκφράσει την άποψή του για τα αιματηρά γεγονότα στην Παλαιστίνη.

Το γεγονός της συνέντευξης η Διπλωματική Αντιπροσωπεία του Ισραήλ το τύπωσε σε Δελτίο Τύπου και το κυκλοφόρησε περήφανα διαφημίζοντας τον σταθμό του κ. Έμπερτ και τις θέσεις των Ισραηλινών όταν δολοφονούν εν ψυχρώ αμάχους Παλαιστίνιους. Εμείς σαν Έλληνες δεν είμαστε περήφανοι για την πράξη του σταθμού.

ΣΥΓΝΩΜΗ...!

Στο πρώτο τεύχος του περιοδικού μας παρατηρήθηκαν τυπογραφικά λάθη σε ορισμένα κείμενα. Ζητάμε από τους αναγνώστες την κατανόηση και την επιείκειά τους, λαμβάνοντας υπόψη τον εξαιρετικά λίγο χρόνο που υπάρχει για την έκδοση του περιοδικού. Τα λάθη αυτά οφείλονται στο ρυθμό με τον οποίο εκδίδεται το περιοδικό και δεν βαρύνουν καθόλου τους εκλεκτούς συνεργάτες μας.

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

πιστέψουμε ότι η κυβέρνησή μας δεν είναι φιλο-αμερικάνικη...

**Από την εφημερίδα του Ηρακλείου «ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ»,
αναδημοσιεύουμε την παρακάτω
είδηση:**

«Στα χρόνια του Μήνωα» θα βρεθούν για τρεις μέρες οι μαθητές του Δημοτικού Σχολείου Ζάκρου Σητείας. Καμιά μηχανή του χρόνου δεν εφευρέθηκε ακόμα, οι πενήντα τέσσερις όμως μαθητές του Δημοτικού θα ζήσουν μια αναπαράσταση της ζωής του 2000-1500 προ Χριστού αφού

θα επισκεφθούν το Μινωικό Ανάκτορο της Κάτω Ζάκρου και θα βοηθήσουν στις ανασκαφές.

Το πρόγραμμα αυτό με την επωνυμία «Μινωικό Ανάκτορο Ζάκρου» οργανώνεται από το Δήμο Σητείας σε συνεργασία με τη Λαϊκή Επιμόρφωση του Νομού Λασιθίου και την Αρχαιολογική Υπηρεσία. Το πρώτο μέρος του προγράμματος θα εφαρμοσθεί το Μάιο. Οι κάτοικοι και τα παιδιά της Ζάκρου θα ενημερωθούν από τους Αρχαιολόγους Στέλλα Χρυσουλάκη και Νίκο Παπαδάκη, για το Μινωικό Ανάκτορο, τη λειτουργία, τη δομή του καθώς και για τους χώρους που έπαιξαν σπουδαίο ρόλο στη ζωή της αρχαίας Ζάκρου (π.χ. αποθήκες, μαγειρεία και βιοτεχνικά εργαστήρια). Στη συνέχεια θα προβληθούν διαφάνειες και θα πραγματοποιηθούν επισκέψεις στον αρχαιολογικό χώρο και στο Μουσείο Σητείας, όπου φυλάσσονται αρκετά ευρήματα των ανασκαφών.

Η προσπάθεια αναπαράστασης της μινωικής ζωής θα πραγματοποιηθεί στο δεύτερο μέρος του προγράμματος, τον Αύγουστο, κατά τη διάρκεια των ανασκαφών.

Ανακατέματα και συνωμοσίες...

Στη δολοφονία του Τζιχάντ οι Ισραηλινοί έκαναν φιλότιμες προσπάθειες να ανακατέψουν και την Ελλάδα.

Γράφτηκε ότι οι δολοφόνοι μήκαν στην Τυνησία με ελληνικά διαβατήρια ενώ το Αμερικανικό Τηλεοπτικό Δίκτυο NBC ανακοίνωσε ότι τουλάχιστον μια ομάδα από αυτούς έφυγε από ελληνικό νησί! Παλιά μέθοδος αποφυγής ευθυνών των γειτόνων μας του Ισραήλ και όσων τους δασκαλεύουν. Με κάτι τέτοια θα μας κάνουν να πιστέψουμε ότι η κυβέρνηση μας δεν είναι φιλο-αμερικάνικη...

ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ ΣΤΟ ΙΣΡΑΗΛ;

«Σύμφωνα με στρατιωτική αναφορά που διέρρευσε, η δεκαπεντάχρονη Εβραία, της οποίας ο θάνατος αποδόθηκε κατ' αρχήν στους Παλαιστίνιους, πυροβολήθηκε στο κεφάλι με όπλο που χρησιμοποιούν οι Ισραηλινοί στρατιώτες.

Οι λεπτομέρειες αποκαλύφθηκαν ενώ ένοπλοι Εβραίοι έποικοι, ζητούσαν εκδίκηση κλαίγοντας πάνω από τον τάφο της δεκαπεντάχρονης Τίρζα Ποράτ που σκοτώθηκε στη διάρκεια συγκρούσεων στη δυτική όχθη, «έγραψε ο Τύπος ανά την Υφήλιο.

Αναρωτιέται επόμενα ο αναγνώστης: Οι γονείς της άτυχης μικρής εξακολουθούν να πιστεύουν στο Δίκαιο της Σιών; Στον αμοραλισμό των στυγερών δολοφόνων;

Έφυγε ο Αρχαιολόγος Γ. Μυλωνάς

Στις Μυκήνες, κοντά στο κορυφαίο έργο της ζωής του, ετάφη ο μεγαλύτερος Έλληνας αρχαιολόγος των τελευταίων χρόνων, ο Γεώργιος Μυλωνάς. Ο αυστηρός φίλος έφυγε χωρίς να δώσει τις τελευταίες του συμβουλές για την έκδοση του περιοδικού, που τόσο ήθελε. Το μόνο που μπορεί να ευχθεί ο Ελληνισμός, είναι ότι θα κρατήσει τη σωστή γραμμή σ' ότι αφορά τον Αρχαίο Ελληνικό Πολιτισμό.

Ο Γεώργιος Εμμανουήλ Μυλωνάς γεννήθηκε στη Σμύρνη το 1898. Σπούδασε στην Ευαγγελική Σχολή της Σμύρνης και το Αμερικανικό Κολλέγιο Παραδείσου Σμύρνης και συνέχισε τις σπουδές του στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Στη διάρκεια της Μικρασιατικής Καταστροφής υπηρέτησε στον ελληνικό στρατό, αιχμαλωτίστηκε από τους Τούρκους, έζησε στα στρατόπεδα αιχμαλώτων της Σμύρνης. Μια βραδιά το έσκασε κολυμπώντας και έφτασε σε ένα γαλλικό εμπορικό ατμόπλοιο. Οι Γάλλοι τον παρέδωσαν στους Τούρκους, πέρασε μαρτύρια και βασανισμούς και τελικά κατόρθωσε «λαδώνοντας» αδρά τους Τούρκους με χρυσές λίρες, να τον περιλάβουν στον κατάλογο ανταλλαξίμων. Έφτασε στον Πειραιά το 1923, άρχισε να δουλεύει για να ζήσει. Έκανε τη διατριβή του στην Αθήνα και σ' αυτό το διάστημα πήρε μέρος στις ανασκαφές της Παλιάς Κορίνθου, της Νεμέας, των Αγιοργήτικων και της Ολύμπου.

Καθηγητής

Το 1928 πήγε στις ΗΠΑ. Σπούδασε στο Πανεπιστήμιο Τζον Χόπκινς, έκανε μεταπτυχιακές σπουδές και δίδαξε στα Πανεπιστήμια του Σικάγο, του Ιλινόις, στο Ουάσιγκτον του Σεν Λούις. Αργότερα έγινε καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Κατά τα τέλη του Β' Παγκόσμιου Πολέμου, όταν στην Αμερική άρχισε να ανακινείται το «μακεδονικό θέμα», ο Μυλωνάς οργάνωσε ολόκληρο αγώνα και τέθηκε επικεφαλής της ομογένειας.

Έδωσε διαλέξεις σε όλα τα αμερικανικά πανεπιστήμια για την αρχαία ελληνική πολιτιστική συμβολή στο δυτικό κόσμο και στον τρόπο ζωής, ενώ συγχρόνως μετείχε σε πάρα πολλά αρχαιολογικά συνέδρια ανά τον κόσμο και άρχισε τις μεγάλες ανασκαφές της ζωής του στον Άγιο Κοσμά, την Ελευσίνα και τις Μυκήνες. Στην πρωτεύουσα του προϊστορικού ελληνικού κόσμου, στις Μυκήνες, ο Μυλωνάς έφερε στο φως μαζί με τον Παπαδημητρίου τον Ταφικό Κύκλο Β' των Μυκηνών, αλλά και άγνωστα τμήματα της Ακρόπολής της.

Ίδρυσε στην Αμερική το «Μυκηναϊκό Ίδρυμα», το οποίο χρηματοδότησε την κα-

Ο παπα Γ. Πυρουνάκης

τασκευή στις Μυκήνες του «Μυκηναϊών Μέλαθρον», του κτιρίου που στεγάζει την κοινότητα, το ιατρείο, τη βιβλιοθήκη, αίθουσα διαλέξεων και τον ξενώνα των αρχαιολόγων. Γι' αυτό το λόγο είχε ανακηρυχθεί επίτιμος δημότης των Μυκηνών.

Το 1957 εκλέχθηκε πρόεδρος του Αρχαιολογικού Ινστιτούτου της Αμερικής, σαν ο πρώτος μη Αμερικανός που κατέλαβε αυτή τη θέση. Αρνήθηκε να παραμείνει για τρίτη περίοδο στη θέση αυτή, λόγω του ξαφνικού θανάτου του μοναδικού γιου του Αλέξανδρου (έχει και τρεις κόρες) σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα.

Τότε, το Αρχαιολογικό Ινστιτούτο τον έκανε επίτιμο πρόεδρό του και η πρωτεύουσα των ΗΠΑ του απένειμε το χρυσό κλειδί της πόλης. Και ενώ οι τιμές κορυφώνονταν στις ΗΠΑ, ο Γεώργιος Μυλωνάς αποφάσισε να υλοποιήσει το όνειρο της ζωής του: Να γυρίσει στην Ελλάδα.

Μόλις έφτασε στην Ελλάδα (1968), εκλέχθηκε μέλος της Ακαδημίας Αθηνών (το 1980 διατέλεσε πρόεδρος της), της οποίας οργάνωσε το Κέντρο Αρχαιότητας. Συνέχισε την επιστημονική του έρευνα στην Ελευσίνα και τις Μυκήνες, εκλέχθηκε γενικός γραμματέας (1979) της Αρχαιολογικής Εταιρίας και έπεισε τον τότε Πρόεδρο της Δημοκρατίας, Κωνσταντίνο Καραμανλή, να ενισχύσει με ειδικά κονδύλια την αρχαιολογική έρευνα στην Ελλάδα. Έτσι διατέθηκαν για πρώτη φορά μεγάλα ποσά για τις ανασκαφές της Μακεδονίας, και της Θράκης, της Πελοποννήσου και της Κρήτης (Βεργίνα, Δίο, Αμφίπολις κλπ.). Συνέχισε ως το τέλος τις ανασκαφές στις Μυκήνες, όπου εδώ και χρόνια αναγείρεται το τελευταίο του όνειρο, το Μουσείο των Μυκηνών, που δεν πρόλαβε να το δει τελειωμένο. Πρέπει να σημειωθεί ότι ήταν ακόμα επιστήμονας και ότι εργαζόταν ως το τέλος.

Μελέτες

Το επιστημονικό του έργο αριθμεί περισσότερα από 190 βιβλία, μελέτες, δημοσιεύσεις κλπ., με κορυφαία έργα του «Το δυτικό νεκροταφείο της Ελευσίνας», «Μυκήνη και Μυκηναϊκή Ελλάς», «Πολύχρυσοι Μυκηναϊοί», «Ο Ταφικός Κύκλος Β' των Μυκηνών», «Μυκηναϊκή Θρησκεία», «Άγιος Κοσμάς, Οικισμός και Νεκροταφείο της Αττικής της πρώιμης Εποχής του Χαλκού» κ.ά.

Στο βιβλίο «Φίλια Έπη» που κυκλοφόρησε το 1986 η Αρχαιολογική Εταιρία για τα 60 χρόνια του ανασκαφικού έργου του Γ. Μυλωνά, ο φίλος του Νικόλαος Λούρος

δίνει με λίγα λόγια την εικόνα του άνδρα.

«Όποιος έχει συναντήσει τη/χαμογελαστή ροδαλή μορφή του, ξέρει πόσο γοητευτική είναι η πρώτη κιόλας επαφή μαζί του. Ακολουθεί η σοβαρή κουβέντα, πάντα σοφή κι ευχάριστη, αλλά και η πεταχτή με χιούμορ και τα ανεξάντλητα ανέκδοτα, που σαν πίδακας αναβλύζουν από την πολύχρονη μνήμη του... Μελίρρυτος ομιλητής... είναι κάποτε οξύς με το χαμόγελο, αλλά πάντα μετρημένος και προσεκτικός να μην τύχει να θίξει συναδέλφους...».

ΕΦΥΓΕ Ο ΑΝΤΑΡΤΗΣ ΠΑΠΑΣ

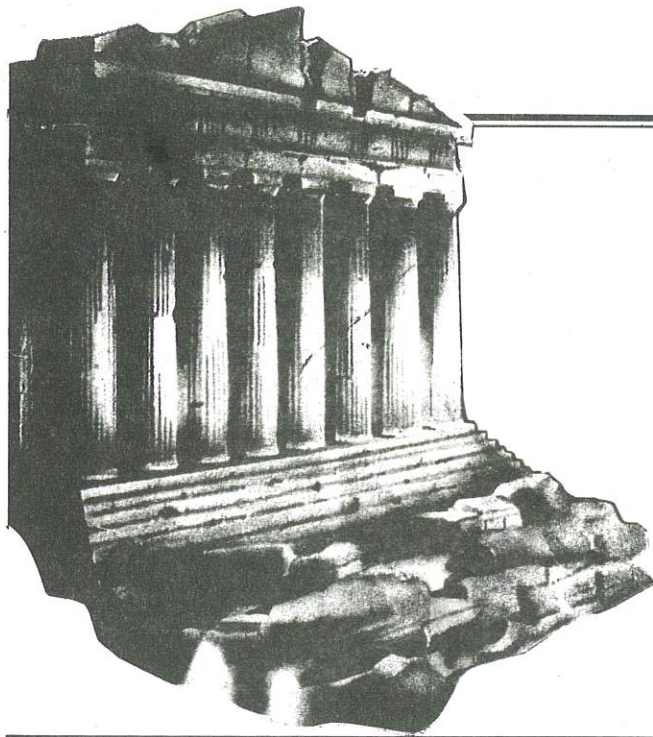
Η Γενναία καρδιά του επαναστάτη και ασυμβίβαστου παπά Γιώργη Πυρουνάκη έπαψε να χτυπά στις 16 Μάη.

Γεννημένος το 1911 στον Αδάμαντα της Μήλου, μεγαλωμένος στον Πειραιά έδρασε όλα τα χρόνια του εκεί και στην περιοχή της Ελευσίνας όπου συνδέθηκε με το λαό της.

Σπούδασε Θεολογία το 1928, αργότερα χειροτονήθηκε και έγινε δάσκαλος σε πολλά σχολεία. Δίδαξε με πάθος την ελευθερία και την κοινωνική δικαιοσύνη. Συγκρούστηκε πολλές φορές με το εκκλησιαστικό κατεστημένο και το δεσποτισμό.

Στη διάρκεια της επταετίας υπήρξε συμπαραστάτης σε όλους τους κυνηγημένους καλλιτέχνες και πνευματικούς ανθρώπους. Το 1968 τον απέλυσε η χούντα. Τον επανάφερε η πρώτη μεταπολιτευτική κυβέρνηση για να παραιτηθεί από τη θέση του διαμαρτυρούμενος για το δρόμο που έπαιρνε η παιδεία.

Το 1987 διαφώνησε με την ιεραρχία για την εκκλησιαστική περιουσία και του επέβαλε επίτιμο ακοινωνησία. Ήταν κάτι που τον κλόνησε. Διαμαρτυρήθηκε έντονα και σε μια προσωπική του δήλωση είχε πει «Σκέφτηκε η ιεραρχία ότι είμαι γέρων και πως μπορώ να πεθάνω ξαφνικά χωρίς να κοινωνήσω». Το επίτιμο ανακλήθηκε λίγες μέρες πριν φύγει από κοντά μας ο «αντάρτης» παπάς.

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

*Φίλιππου Νικολόπουλου,
Διδάκτορα Κοινωνιολογίας -
Λογοτέχνη, μέλους της
Εκτελεστικής Επιτροπής της
«Σοσιαλιστικής Ένωσης»*

Η διαρκής ανανέωση, η ανοιχτή και αποκαλύπτη σκέψη, η φωτεινή ορθολογική προσέγγιση πραγμάτων και ανθρώπων, η αέναη αναζήτηση και κατάκτηση νέων βαθμίδων υπαρξιακής και αξιολογικής κλιμάκωσης, είναι τα στοιχεία τα οποία έχει ανάγκη το σύγχρονο ελληνικό πνεύμα. Από κει και πέρα κάθε είδους στενοκέφαλη και κοντόφθαλμη εθνικιστική ή σωβινιστική πολιτική είναι προορισμένη να αποτύχει, να απομονωθεί ή να συνδυναστεί με φαινόμενα αναχρονισμού και κοινωνικής οπισθοδρόμησης.

Θα ήταν αναμφίβολα εξωπραγματικό αν σήμερα μέσα σ' έναν κόσμο οικονομικής, τεχνολογικής ή ακόμη και πολιτικής αλληλεξάρτησης, μέσα σ' έναν κόσμο διαρκών και πολυπληθών πολιτιστικών αλληλεπιδράσεων, επέμενε κανείς να διατηρήσει αλώβητη την ιδέα του «Ενός έθνους και του πολιτισμού του» που υποτίθεται ότι υπερέχει όλων των άλλων και γι' αυτό είναι προορισμένο να κυριαρχήσει απέναντί τους. Κάθε είδους στενόμυαλη και κοντόφθαλμη εθνικιστική ή πολύ περισσότερο σωβινιστική πολιτική στις ημέρες μας είναι προορισμένη ν' αποτύχει ή ν' απομονωθεί ή να συνδυναστεί με ολοφάνερα φαινόμενα αναχρονισμού και κοινωνικής οπισθοδρόμησης. Σ' άλλη περίπτωση μπορεί να επιβιώσει, αλλά κάτω από την υποστήριξη, φανερή ή αφανή, των κέντρων ισχύος του παγκόσμιου ιμπεριαλισμού ακριβώς γιατί εξυπηρετεί κάποιες στρατηγικές του σε συγκεκριμένες περιοχές του πλανήτη (Σιωνισμός και Ισραήλ, Apartheid και Ντιοαφρικανική Ένωση).

Εξ άλλου κι οι δυο υπερδυνάμεις του καιρού μας είναι ουσιαστικά ομοσπονδιακά κράτη που κρύβουν στους κόλπους τους πανσπερμία εθνοτήτων. Πρόκειται δηλ., πέρα απ' οτιδήποτε άλλο, για εκτεταμένη πληθυσμιακή ποσότητα που αποτελείται από πλειάδα εθνοτήτων, φυλών και πολιτιστικών καταβολών κι όχι για καθαρή και μοναδική «φυλετική ποιότητα» όπως θα το ήθελαν ενδεχομένως κάποιοι ρατσιστές ή σωβινιστές. «Μπλοκ» συμφερόντων και δύναμης που κυριαρχούν σε παγκόσμιο επίπεδο σαφώς και υπάρχουν αλλά δεν μπορούν πια να προσδιορισθούν με καθαρά εθνικά ή φυλετικά κριτήρια. (Η «πολυεθνική» εταιρία ήδη είναι ένα σύγχρονο παράδειγμα γι' αυτή την κατάσταση). Σήμερα δεν μπορούμε να μιλάμε για την κυριαρχία ενός μόνο εθνικού καπιταλισμού π.χ. του Βρετανικού όπως του περασμένου αιώνα. Στο κάτω - κάτω από σκοπιά μαρξιστικής ανάλυσης η ανάπτυξη του οποιουδήποτε εθνικισμού των ανεπτυγμένων καπιταλιστικών κρατών του περασμένου αιώνα ή στο

πρώτο μισό του παρόντος αιώνα είχε απόλυτη σχέση με την ανάγκη της ιμπεριαλιστικής επέκτασης αυτών των κρατών που προερχόταν ακριβώς απ' τα ίδια τα δομικά χαρακτηριστικά του παγκόσμιου καπιταλιστικού αμύτηματος. Αποτελούσε δηλ. την ιδεολογική επικάλυψη της ανάγκης για οικονομική επεκτατικότητα.

Οι σύγχρονοι Έλληνες πατριώτες που ήταν εκτός πραγματικότητας αν δεν είχαν την ικανότητα να εκτιμούν και ν' αναλύουν τα φαινόμενα του εθνικισμού και του σωβινισμού όπως διαμορφώνονται στις παραπάνω περιπτώσεις. **Ωστόσο αυτό είναι άλλο απ' την έννοια του αγώνα για μια σχετική έστω, εθνική πολιτική και οικονομική αυτοδυναμία, για μια αύξηση του δείκτη του εθνικοπολιτικού μας αυτοπροσδιορισμού.** Κι αυτή η επιδίωξη δεν έρχεται αναγκαστικά σε σύγκρουση με την ευρύτερη διεθνιστική προοπτική του αριστερού κινήματος γενικά, με τις ευρύτερες διαδικασίες εκούσιας και συνειδητής πολιτικής ενοποίησης από μέρους κρατών και λαών. Μπροστά στην διαδικασία μιας ευρύτερης πολιτικής ενοποίησης, π.χ. της Ευρωπαϊκής, όσο ισχυρότερος και πιο αυτοδύναμος ως επί μέρους κράτος και λαός συμμετέχει στις σχετικές ζυμώσεις και διαπραγματεύσεις, τόσο λιγότερο κίνδυνο έχεις να κυριαρχηθείς από καλυμμένες επεκτατικές διαθέ-

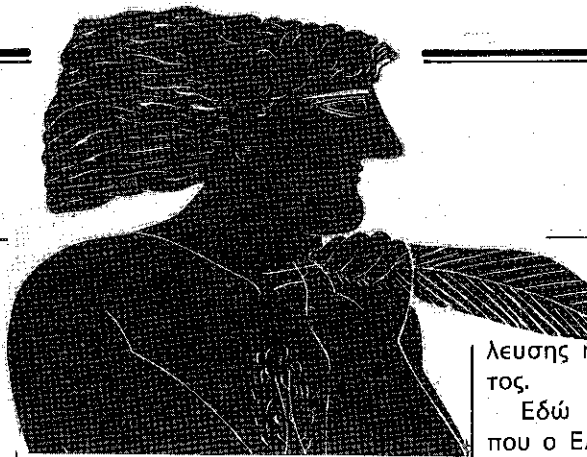
σεις και τάσεις άλλων κρατών και λαών.

Άλλο συνειδητή και ακούσια ενοποίηση ισοδύναμων εθνών και λαών που είναι ο ιδανικότερος τρόπος για μια τέτοια διαδικασία και άλλο ενοποίηση από την επικυριαρχία ενός ή μερικών ισχυρών κρατών που κατά κάποιο τρόπο δρουν ή αναγκάζουν λιγότερο ισχυρά κράτη να συμμετάσχουν στον υπό διαμόρφωση νέο ευρύτερο κρατικό σχηματισμό.

Εδώ υπάρχει ένα λεπτό σημείο που αν αγνοηθεί ή υποτιμηθεί, υπάρχει κίνδυνος στο όνομα ενός προοδευτικού διεθνισμού ή μιας σύγχρονης ευρύτερης πολιτικής ενοποίησης να αναδειχθούν νέες μορφές κυριαρχίας ή εκμετάλλευσης λαών από λούς. Και φυσικά το πλεονέκτημα σ' αυτή την αφανή δυναμική αναμέτρηση το έχουν οι ήδη αναπτυγμένες βιομηχανικές χώρες έναντι όλων εκείνων που είναι περίφερα ή ημιπεριφereiακές όπως είναι π.χ. η Ελλάδα.

Και ύστερα αν διαπιστωθεί ότι ορισμένες χώρες λόγω της δοσμένης ισχύος τους έχουν μέσα από τις ίδιες διαδικασίες ευρύτερων πολιτικών ενοποιήσεων την υποκριτικά καλυμμένη τάση επικυριαρχίας σε βάρος άλλων εθνικών συμφερόντων γιατί και εκείνοι οι «άλλοι», εκείνα τα «άλλα» εθνικά συμφέροντα να μην αμυνθούν να μην αντισταθούν;

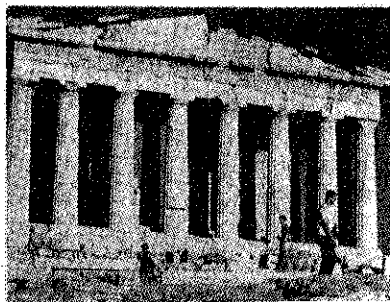
Αν από ρεαλιστική σκοπιά διαπιστώνεται ότι σε οποιαδήποτε διαδικασία δημιουργίας νέων σύγχρονων ευρύτερων διεθνών πολιτικών μορφοποιήσεων ή ακόμη και κρατικών σχηματισμών ομοσπονδιακού τύπου το αρχέγονο παιχνίδι της «επικράτησης του ισχυρότερου» παίζεται το ίδιο ωμά γιατί ο Έλληνας π.χ. δυναμικά να οπισθοχωρήσει λόγω κάποιων αρχών ενός ευρύτερου ενωτικού πνεύματος; Όχι, δεν πρέπει να οπισθοχωρήσει στο μέτρο που δεν οπισθοχωρούν και οι άλλοι. Κι ακόμη περισσότερο νο-

μιμοποιείται όχι απλά να διεκδικήσει ότι του ανήκει σε επίπεδο εθνικών κυριαρχικών δικαιωμάτων και οικονομικής εκμετάλλευσης του Ελλαδικού χώρου αλλά ακόμη περισσότερο να αξιώνει να τυχαίνει του σεβασμού και της μεταχείρισης εκείνης που είναι ανάλογη της αίγλης και της προσφοράς του ελληνικού πνεύματος προς ολόκληρη την Ανθρωπότητα.

Και στο μέτρο που υπάρχουν βάσιμες υποψίες ότι οι άλλες πλευρές δεν έχουν διάθεση κάτι τέτοιο να το δεχτούν έχει χρέος να αυξάνει το δείκτη αυτοδυναμίας του σε όλα τα επίπεδα ώστε να μπορεί να το επιβάλει δυναμικά.

Γιατί όσο το Ελληνικό πνεύμα ως σύμβολο, ως ιδέα και ως οικουμενική πνευματική συμβολή είναι εξ ορισμού διαρκής και σταθερός παράγοντας για ολόκληρη την Ανθρωπότητα, άλλο τόσο πρέπει να γίνει δεκτό ότι το Ελληνικό προοδευτικό κίνημα έχει χρέος να διατηρήσει τα όρια της ανεξαρτησίας και να αυξήσει τον δείκτη της ουσιαστικής ανεξαρτησίας ολόκληρου του Ελληνικού κράτους στο μέτρο που αυτή αποτελεί στοιχειώδη εγγύηση για την μη έντεχνη υποδούλωση του «Ελληνικού» σε διαφόρων τύπων μηχανισμούς σύγχρονης εκμετάλ-

λευσης ή πολιτιστικού ισοπεδώματος.

Εδώ είναι ακριβώς το σημείο που ο Ελληνισμός έχει αναμφισβήτητο ποιοτικό πλεονέκτημα που έχει χρέος αν το προφυλάξει και να το αξιοποιήσει προς όφελος όχι μόνο δικό του αλλά της παγκόσμιας κουλτούρας.

Κεφαλή Δία. Σε δεύτερο πλάνο διακρίνεται άλλο σφράγισμα

Το ελληνικό πνεύμα δεν μπορεί να αρνηθεί τις σύγχρονες αληθινά προοδευτικές εξελίξεις σ' οποιονδήποτε ταμέα αφού το ίδιο αυτό εμπιέριέχει στην βαθύτερη ουσία του τη διαρκή ανανέωση, την ανοιχτή απροκατάληπτη σκέψη, τη φωτεινή και ορθολογική προσέγγιση πραγμάτων και ανθρώπων, την αέναη αναζήτηση νέων βαθμίδων υπαρξιακής και αξιολογικής κλιμάκωσης.

Μπορεί όμως και πρέπει να αρνηθεί την άκριτη ή χυδαία λατρεία της τεχνοκρατίας όπως και την οποιουδήποτε τύπου σύγχρονη υποδούλωση μέσα από εξωραϊσμένα τεχνοκρατικά και άλλα δεσμευτικά συστήματα διεθνών πολιτικών αντικτύπων.

Ο Ελληνισμός της Ευρωπαϊκής Διασποράς

Χωρίς καθόλου να υπερβάσουμε μπορούμε να μιλάμε σήμερα για ένα σύγχρονο και υψηλότερης στάθμης ελληνικό πολιτισμό της Ευρώπης. Στους καιρούς μας οι Έλληνες που ζουν και εργάζονται δημιουργούν και διακρίνονται, σ' όλες τις περιοχές της επιστήμης και της τέχνης, σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες, είναι χιλιάδες. Βέβαια οι περισσότεροι αποτελούν το ανώνυμο πλήθος των εργαζομένων σε διάφορες επιχειρήσεις και βιομηχανίες ή εκείνων που σπουδάζουν στις δεκάδες τα πανεπιστήμια της Ιταλίας, της Γερμανίας, της Γαλλίας και των άλλων χωρών. Μέσα όμως απ' αυτούς, που όλοι τους λίγο ή πολλοί ευδοκιμούν, υπάρχουν και οι ξεχωριστοί, οι επώνυμοι εκείνοι που με την προσφορά τους συμβάλλουν

μείο, σ' όλες τις πρωτεύουσες της Ευρώπης, που να μην προσφέρουν σ' αυτό τις υπηρεσίες τους και Έλληνες γιατροί. Ωστόσο πιο γνωστοί είναι οι Έλληνες εκείνοι που έχουν σταδιοδρομήσει και έχουν διαπρέψει στο χώρο του στοχασμού, της φιλοσοφίας, των γραμμάτων και της τέχνης. Σ' όλους αυτούς κοινό γνώρισμα η πρωτοτυπία και η ευρύτητα. Είναι κάτι που δεν μπορούσαν να το αναπτύξουν στα κάπως περιορισμένα όρια της πατρίδας τους. Η επιτυχία τους οφείλεται ακόμα στη βαθιά τους εξοικείωση με την πολιτιστική ιδιαιτερότητα του τόπου που τους φιλοξενεί και του οποίου όχι μόνο βίωσαν τις αξίες αλλά και τις αφομοίωσαν κατά τον καλύτερο τρόπο. Μπολιασμένη η ελληνικότητά τους με τα εθνικά

συν τη δική τους τεχνοτροπία. Παλαιότερα βαθιά επίδραση άσκησαν οι ζωγράφοι της λεγόμενης Σχολής του Μονάχου με κύριους εκπαιδευτικούς τους: Νικηφόρο Λύτρα, Γεώργιο Ιακωβίδη, Θεοδ. Βρυζάκη και Κ. Βολανάκη. Αργότερα το επίκεντρο στάθηκε το Παρίσι και η γαλλική εικαστική ευαισθησία. Δεκάδες οι κορυφαίοι μας δημιουργοί που έζησαν πολλές δεκαετίες στο Παρίσι και άλλοι γύρισαν φορτωμένοι εμπειρίες και δόξα ενώ άλλοι παρέμειναν οριστικά εκεί μοιράζοντας το χρόνο τους ανάμεσα στην παλιά και τη νέα τους πατρίδα. Στην πρώτη κατηγορία αν θυμίσουμε τους: Χατζηκυριάκο Γκίκα, Γιάννη Μπουζιάνη, Μιχ. Τόμπρο, Κων/νο Δημητριάδη, Γεώργιο Γουναρόπουλο, Κώστα Βαλασάμη...

Πιο μόνιμοι ήταν οι δεσμοί με το Παρίσι και την Ευρώπη γενικότερα μερικών άλλων. Την αρχή την έκανε βέβαια ο μεγάλος Ελληνοϊσπανός: Ελ Γκρέκο. Σμίγοντας τη βυζαντινή παράδοση με την ισπανική περιπάθεια δημιούργησε το αθάνατο έργο του που όσο εκφράζει την ισπανική ψυχή άλλο τόσο έχει και οικουμενικό και πανανθρώπινο χαρακτήρα. Χαρακτηριστική περίπτωση αφομοιωμένου στη γαλλική πολιτιστική αλλά και εικαστική ζωή Έλληνα ζωγράφου είναι εκείνη του Αντώνη Μαλιαράκη. Γεννήθηκε στην Αλεξάνδρεια το 1903 και νεότερος μετανάστευσε στη Γαλλία όπου και ζει μόνιμα. Θεωρείται από τα ιερά τέρατα της προπολεμικής περιόδου. Είναι ο μόνος εν ζωή Έλληνας δημιουργός που έργα του εκτίθενται μόνιμα στο Λούβρο. Πιο κοντά μας είναι ο κορυφαίος γλύπτης Τάκης με το πρωτοποριακό και με διεθνή αναγνώριση έργο. Κι' αυτός ζει και εργάζεται στο Παρίσι χωρίς, βέβαια, να ξεχνάει την Ελλάδα που την επισκέπτεται συχνά. Ένας άλλος ζωγράφος - χαράκτης ο Δημ. Γαλάνης (γεν. 1882) όχι μόνο σταδιοδρόμησε στη Γαλλία αλλά και διετέλεσε καθηγητής της εκεί

θετικά στη διαμόρφωση των σύγχρονων τάσεων στην τέχνη και στην πρόοδο της Επιστήμης. Εκατοντάδες είναι οι Έλληνες επιστήμονες, πανεπιστημιακοί και μη, που εργάζονται στα μεγάλα ερευνητικά κέντρα με αξιοζήλευτες διακρίσεις και επιδόσεις. Επωφελούμενοι των μεγάλων δυνατοτήτων που τους παρέχονται δίνουν ένα έντονο τόνο στο χώρο τους είτε ερευνητικός είναι αυτός είτε καθαρά διδακτικός. Αθόρυβο, αλλά ιδιαίτερως σημαντικό είναι και το έργο των πολλών γιατρών που εργάζονται στα μεγάλα νοσηλευτικά ιδρύματα. Δεν υπάρχει σήμερα μεγάλο νοσοκο-

χαρακτηριστικά της χώρας που ζουν, από μέσα, τον παλμό της αδιάκοπης πνευματικότητάς της δημιουργεί συχνά υψηλής στάθμης και σπάνιας ομορφιάς δημιουργήματα. Σ' άλλες περιπτώσεις και περιοχές δημιουργίας οι Έλληνες προώθησαν την ιδέα της ευρωπαϊκότητας υπερακοντίζοντας τις τοπικές προκαταλήψεις και ιδιοτυπίες. Αυτό γίνεται ιδιαίτερα αισθητό στο χώρο των εικαστικών τεχνών. Δεν υπήρξε μεγάλος Έλληνας ζωγράφος ή γλύπτης που να μην θήτευσε για χρόνια πολλά σε κάποια μεγάλη σχολή της τέχνης που δημιουργικά την αφομοίωσαν πριν διαμορφώ-

Σχολής Καλών Τεχνών του Παρισιού και έγινε και μέλος της Γαλλικής Ακαδημίας Καλών Τεχνών. Ας θυμίσουμε ακόμα και τον λαμπρό γλύπτη Θανάσα Απάρτη που έζησε στο Παρίσι όπου και διακρίθηκε πεθαίνοντας πρόωρα εκεί. Στη Γαλλία έζησε ως τον πρόσφατο θάνατό του και ο Ευστράτιος Ελευθεριάδης (γνωστός με το ψευδώνυμο: Τερίαντ) που αναδείχθη σε μεγάλο τεχνοκρίτη, διευθυντή και εκδότη πολλών καλλιτεχνικών περιοδικών με μεγάλη επιρροή.

Αλλά Έλληνες καλλιτέχνες ζουν και σταδιοδρομούν και σ' άλλες χώρες της Ευρώπης. Ενδεικτικά θυμίζουμε το χαρακτή Δημήτρη Παπαγεωργίου που μένει στη Μαδρίτη και είναι καθηγητής της εκεί Σχολής Καλών Τεχνών. Στη Μαδρίτη ζει και ο ζωγράφος Δημήτρης Περδικίδης που ήρθε εκεί στα αμέσως μετά τον εμφύλιο χρόνια όπως και ο προηγούμενος.

Αλλά ας αφήσουμε τους ζωγράφους μας και τους γλύπτες μας που ζουν και ξεχωρίζουν με την υψηλή ποιότητα της προσφοράς τους στην Ευρώπη και να έρθουμε σ' αυτούς τους συμπατριώτες μας που, στον ίδιο χώρο, διακρίθηκαν στη Μουσική. Μια ολόκληρη ζωή στη Γαλλία και το Βέλγιο έζησαν και σπούδασαν οι γνωστοί μουσικοσυνθέτες: Γιώργος Πονηρίδης, Δημήτρης Λεβίδης, Πέτρος Πετρίδης, Μάριος Βάρβογλης και Θεόδωρος Σπάθης. Σπουδές ανώτερες και ένα μεγάλο μέρος της ζωής του έζησε στη Γερμανία ο κορυφαίος μας συνθέτης και πρόωρα χαμένος Νίκος Σκαλκώτας, ενώ ανάλογες σπουδές στο Μόναχο και στην Ιταλία έκανε και ο δημιουργός της ελληνικής οπερέτας Θεόδωρος Σακελλαρίδης. Θεωρείται ο κατά τον πιο αυθεντικό τρόπο αφομοιώσας το κατ' εξοχήν βιεννέζικο είδος της μουσικής αυτής. Αλλά στους μουσικούς μας το φαινόμενο να παραμένουν πολλά χρόνια και μετά τις σπουδές τους στην Ευρώπη, επηρεάζοντες

και επηρεαζόμενοι από τις ποικίλες ευρωπαϊκές μουσικές τεχνότητες, είναι συνηθισμένο. Το βλέπουμε και στον άλλο κορυφαίο μας της μουσικής, τον ιδρυτή του ελληνικού μελοδράματος το Διονύσιο Λαυράγκα που σπούδασε στην Ιταλία και Γαλλία και τον Μανώλη Καλομοίρη. Αυτός σπούδασε, έζησε και δίδαξε τόσο τη Βιέννη και την Κωνσταντινούπολη όσο και στο Χάρκοβο της Ρωσίας (από τα 1906 ως το 1910).

Στη Ρωσία έζησε και σταδιοδρόμησε ο μουσικός Οδυσσέας Δημητριάδης. Διετέλεσε Γενικός Δ/τής της Ορχήστρας του Θεάτρου Τιφλίδος και το 1958 έλαβε τον τίτλο του «λαϊκού καλλιτέχνη της Σοβιετικής Ένωσης». Θεωρείται ένας από τους καλύτερους διευθυντές ορχήστρας στη Ρωσία.

Το εκπληκτικό είναι πως, σ' όλους αυτούς τους συνθέτες, παρ' όλες τις πολλές και έντονες ευρωπαϊκές τους επιδράσεις παρέμεινε ακλόνητη μέσα τους η ελληνικότητα που πέρασε κατά τον αδρότερο τρόπο στο έργο τους που, κυριολεκτικά, αποπνέει ελληνική παράδοση. Αλλά και σήμερα όχι μόνο η παράδοση να κάνουν σοβαρές μουσικές σπουδές οι Έλληνες συνθέτες στα μεγάλα μουσικά κέντρα της Ευρώπης συνεχίζεται, αλλά έχουμε και μερικούς απ' αυτούς νάναι μόνιμοι κάτοικοι του εξωτερικού. Θυμίζουμε τον κορυφαίο της πρωτοποριακής μουσικής Ιων. Ξενάκη που ζει μόνιμα στο Παρίσι. Στο Λονδίνο είναι μόνιμα εγκατεστημένος ένας άλλος προικισμένος συνθέτης μας ο Βαγγέλης Παπαθανασίου με διεθνείς αναγνωρίσεις για την επίδοσή του στον ηλεκτρονικό ήχο. Στην Αυστρία (Βιέννη) ζουν ακόμα οι: Αργύρης Κουνάδης και Τερζάκης, ενώ στη Γερμανία ο Ανέστης Λογοθέτης. Τέλος έχουμε το Μιχάλη Χρίστοδουλίδη τον Ελληνοκύπριο συνθέτη μουσικής θεάτρου που έζησε 14 χρόνια στο Παρίσι. Αλλά σε διάφορες ευρωπαϊκές πρω-

τεύουσες ζουν και σταδιοδρομούν μ' επιτυχία και πολλοί μουσικοί και τραγουδιστές όλων των χώρων από την «σοβαρή» έως την ελαφρότερη. Κορυφαίοι εκτελεστές που διαπρέπουν στην Ευρώπη, χωρίς να ξεχνούν την πατρίδα τους, οι πιανίστες Γιάννης Βακαρέλης και Ελένη Μπουζάλα. Ως πριν λίγο ζούσαν και η διάσημη Τζίνα Μπαχάουερ και η πρόσφατα αποβιώσασα εκλεκτή πιανίστρια Βάσω Δεβετζή. Μόνιμος κάτοικος εξωτερικού, και ο γνωστός μαέστρος Δημήτρης Αγραφιώτης. Στο χώρο της όπερας, για να' αρχίσουμε από την υψηλότερης στάθμης φωνητική επίδοση, είχαμε ως πριν λίγα χρόνια την παγκόσμια γνωστή Μαρία Κάλας. Η συμβολή της σε παγκόσμια κλίμακα στην αναβίωση και ανανέωση του μελοδράματος έχει πια αναγνωσθεί. Στα ίχνη της κινούνται στις μέρες μας, έχοντας κέντρα μόνιμης σταδιοδρομίας μεγάλες ευρωπαϊκές πόλεις, η Αγνή Μπάλτσα, η σοπράνο Τζένη Δριβάλα και η μετζοσοπράνο, από μητέρα Γερμανίδα, Τατιάνα Τρογιάνος.

Σ' ένα ιδιότυπο χώρο, του γερμανικού «λιντ» διέπρεψε η Αλεξάνδρα Τριάντη που πέθανε πριν μερικά χρόνια. Και τώρα ας έρθουμε στην κορυφαία Νανά Μούσχουρη που «βασιλεύει» χρόνια τώρα στην περιοχή του τραγουδιού ποιότητας. Κινείται ανάμεσα Ελβετίας και Γαλλίας, όπου ζει μόνιμα περιοδεύοντας παντού και χωρίς να ξεχνά και την Αθήνα, που την επισκέπτεται συχνά. Στην ίδια περιοχή κινείται και ο Ελληνογάλλος συνθέτης και τραγουδιστής Ζωρζ Μουστακί ενώ γνωστός είναι ο Νταίμης Ρούσος. Φυσικά, στο παρελθόν, δεκάδες είναι οι Έλληνες και Ελληνίδες τραγουδιστές και τραγουδιστριες όλων των ειδών που έζησαν μόνιμα σε χώρες της Ευρώπης όπου είχαν όλες τις ευκαιρίες να σταδιοδρομήσουν και να διακριθούν (θυμίζουμε τον Κώστα Πασχάλη, τον Τζίμη Μακούλη κλπ).

Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ ΣΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ

Την εποχή της Δυναστείας των Μακεδόνων σφυρηλατείται στην Ελλάδα του Βυζαντίου η οριστική εικόνα του κράτους. Παράλληλα η ίδια εποχή θεωρείται η πλέον αξιοσέβαστη για την ανόρφωση της ελληνικής παιδείας και την υψηλής τέχνης του παρελθόντος μας. Τέλος, ο θρίαμβος των εικονολατρών δεν έθιξε σε καμία περίπτωση το πνεύμα του Ελληνισμού, αντίθετα με ό τι πίστεψαν ή διέδωσαν σκόπιμα μερικοί.

Η στήλη αυτή είναι αφιερωμένη στους αναγνώστες του περιοδικού. Θα φιλοξενούμε κάθε επώνυμη επιστολή αναγνώστη που θ' αναφέρεται στο περιεχόμενο του περιοδικού και, γενικά, σε θέματα γύρω από τον Ελληνισμό. Παρακαλούμε μόνο να είστε σύντομοι.

Αμέσως μετά την εικονομαχική κρίση, που έληξε με τη νίκη της Ορθοδοξίας, στο θρόνο του Βυζαντίου ανεβαίνει η δυναστεία των Μακεδόνων. Είναι η εποχή που το Βυζάντιο φτάνει στην ύψιστη ακμή του και σφυρηλατείται η οριστική πλέον εικόνα του κράτους. Μετά τους πολύχρονους αγώνες με τους Άραβες και την γενικότερη επιτυχία της επεκτατικής πολιτικής, επικρατεί ένα κλίμα αισιοδοξίας και επιβεβαίωσης της καταγωγής των Βυζαντινών.

Σημαντικές προσωπικότητες χαρακτηρίζουν την περίοδο (που διήρκεσε από τα μέσα του 9ου αιώνα ως τα μέσα του 11ου αιώνα περίπου), όπως ο Λέοντας ο ΣΤ΄ ο Σοφός, ο Κωνσταντίνος ο Σ΄ ο Πορφυρογέννητος, ο Νικηφόρος Φωκάς, ο Βασίλειος ο Β΄ ο Βουλγαροκτόνος καθώς επίσης και ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Φώτιος.

Η ήττα της Εικονομαχίας αλλά και η ίδια η περίοδος της μάχης κατά των εικονολατρών υπήρξε πολύ σημαντική. Και αυτό γιατί αποτέλεσε ισχυρό ερέθισμα για στοχασμό και αμφισβήτηση πάνω στις βασικές αξίες του χριστιανικού ελληνισμού. Αμέσως μετά, κατά τον 10ο-11ο αιώνα παρατηρείται ένα ευρύ αναγεννησιακό ρεύμα, που σε συνδυασμό με τη δυναστεία που βρισκόταν τότε στην εξουσία, ονομά-

στηκε «Μακεδονική Αναγέννηση». Είναι μια από τις δύο εποχές του Βυζαντίου που χαρακτηρίζονται από έντονη στροφή προς τη μελέτη των Αρχαίων Ελληνικών Γραμμάτων και την Κλασική Παιδεία.

Η δεύτερη φάση της αναγέννησης των γραμμάτων παρατηρείται κατά το 13ο-14ο αιώνα και λέγεται «Παλαιολόγεια Αναγέννηση». Αξίζει εδώ να σημειωθεί ότι δεν γνωρίζουμε σε ποιο βαθμό θα είχε επιτευχθεί η δεύτερη αυτή φάση, εάν δεν προϋπήρχε η Μακεδονική Αναγέννηση, η σημαντική εκείνη κίνηση «διάσωσης και ερμηνείας» των κειμένων της Αρχαίας Ελλάδας από τους λόγιους του 9ου-10ου αιώνα (όπως ο Φώτιος, ο Αρέθας, ο Μιχαήλ Ψελλός, ο Κωνσταντίνος ο Ζ΄).

Ο Φώτιος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (858-867, 878-886), θεωρείται ο θεμελιωτής του Βυζαντινού Κλασικισμού. Στρέφεται προς την κληρονομιά των αρχαίων, αλλά αντλεί κυρίως στοιχεία από τους μετά Χριστό συγγραφείς της εποχής της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και των πρώτων Χριστιανικών αιώνων. Ο Φώτιος είναι γνωστός στους περισσότερους και από ένα σημαντικό έργο του: την Μυριόβιβλο (που ήταν μια συλλογή από δοκίμια και στοιχεία του περιεχομένου της ίδιας του της βιβλιοθήκης). Ο Φώτιος δεν ήταν απλώς έ-

νας κλασικιστής, αλλά ένας κλασικιστής μέσα στα πλαίσια του χριστιανισμού. Αυτό το νόημα άλλωστε είχε στην περίοδο τούτη και η αναβίωση της κλασικής παιδείας: να μην απομακρυνθεί από το πνεύμα του χριστιανικού δόγματος.

Σημαντική επίσης μορφή της εποχής είναι και ο Αρέθας, επίσκοπος Καισάρειας από το 902 ως το 903. Χωρίς να είναι εξακριβωμένο, θεωρείται μαθητής του Φώτιου. Ασχολήθηκε με την έκδοση και τον σχολιασμό πολλών έργων και των συγγραφέων τους (χαρακτηριστικό ότι σημείωνε στο περιθώριο των χειρογράφων σχόλια, κάτι πολύ ενδιαφέρον για την έρευνα). Επίσης το 855 μ.Χ. περίπου, ιδρύεται από μια ομάδα, επικεφαλής της οποίας είναι ο πρωθυπουργός (του Μιχαήλ του Γ΄) Βάρδας, η «Φιλοσοφική Σχολή» της Μαγναύρας με τέσσερις έδρες. Η σχολή αυτή επέζησε μέχρι την εποχή του Κων/νου του Ζ΄ του Πορφυρογέννητου. Είναι σχεδόν αναμφισβήτητο ότι όλα αυτά τα χρόνια μεγαλώνει η σημασία της εκπαίδευσης. Το κράτος ανακαλύπτει ξανά τη σημασία που έχει ένα σχολείο για την κατάρτιση της άρχουσας τάξης. Μέχρι την εποχή για την οποία μιλάμε η γνώση παρέχεται κυρίως από μεμονωμένα άτομα. Δεν υπήρχε μία ανώτερη δημόσια εκπαίδευση, στην οποία τώρα δίνονται νέα πνοή.

Ο 10ος αιώνας χαρακτηρίζεται από την ιδέα ή καλύτερα το ιδανικό του «παιδευμένου» ανθρώπου. Ο ίδιος ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος ο Ζ΄ φανερώνει ιδιαίτερη κλίση προς την παιδεία (κάτι το οποίο επι-

βεβαιώνεται από τους συγχρόνους του αλλά και από το έργο και τις επιστολές του αυτοκράτορα). Φαίνεται μάλιστα πως ασχολήθηκε με διάφορα λογοτεχνικά είδη (θεωρήθηκε ο «ένθρονος λόγιος»). Γίνεται η ψυχή μιας μεγαλεπίβολης έκδοσης κειμένων, ικανός συγγραφέας και ο ίδιος. Το όνομά του συνδέεται με την επιμέλεια εκτεταμένων εγκυκλοπαιδικών έργων, που ο προορισμός του ήταν η ανανέωση της γνώσης της λογοτεχνικής αρχαιότητας και προώθησης της γνώσης αυτής σε ευρύτερους κύκλους. Αναζητούσε επίσης παλαιά έγγραφα στα αρχεία του Παλατιού και τα συνέκρινε μεταξύ τους ή τα διόρθωνε (επιτυχημένα ή όχι). Ενδιαφερόταν γενικά για το ανεπεξέργαστο υλικό, τα παλιά υπομνήματα, αλλά ακόμη και για την αντιγραφή χειρογράφων. Με την προστασία του το αυτοκρατορικό καλλιγραφείο ασχολείται με την αντιγραφή και εικονογράφηση μεγάλου αριθμού χειρογράφων κλασικών κειμένων. Αξίζει ακόμη ν' αναφέρουμε ότι την περίοδο αυτή αναβιώνει και το είδος των «ιατρικών» πραγματειών. (Έχουμε πολλές αντιγραφές ιατρικών χειρογράφων, όπως π.χ. τα «Ιππιατρικά» που ήταν αυτοκρατορικό χειρόγραφο και αποδιδόταν στον Κωνσταντίνο). Ο αυτοκράτορας επίσης προστατεύει και τη δημόσια εκπαίδευση.

Την εποχή αυτή ανανεώνεται παράλληλα και η τέχνη. Με την αντιγραφή των μυθολογικών και των άλλων αρχαίων μικρογραφιών ασκείται επίδραση και στην χριστιανική εικονογράφηση χειρογράφων, δίνοντας έτσι μια νέα τροπή στη βυζαντινή τέχνη. Το αναγεννησιακό κίνημα όμως δεν περιορίστηκε μόνο στον τομέα τούτο, αλλά εξαπλώθηκε και σε άλλους τομείς της τέχνης. Η καλλιτεχνική έκφραση την εποχή αυτή φτάνει σε πολύ υψηλά επίπεδα.

Όλοι μας γνωρίζουμε ότι το Βυζάντιο σχετίστηκε κατ' εξοχήν με

Η προσευχή του Ησαΐα

Μικρογραφία από το Ψαλτήρι της Εθνικής Βιβλιοθήκης του Παρισιού, αντιπροσωπευτικό δείγμα τέχνης της «Μακεδονικής Αναγέννησης».

τη θρησκευτική τέχνη. Έτσι την περίοδο αυτή διαμορφώνονται και καθιερώνονται αυστηροί κανόνες, που αφορούν κυρίως τη διάταξη και το θεματολόγιο στο Βυζαντινό ναό (έτσι στον τρούλο τοποθετείται τώρα ο Χριστός Παντοκράτορας, στην αψίδα η Θεοτόκος Δεόμενη, και στα κλίτη σκηνές από το Χριστολογικό και Θεομητορικό κύκλο). Οι τοιχογραφίες αυτή την εποχή είναι σπάνιες, αλλά η κλασική τεχνοτροπία διαπιστώνεται, κυρίως, στις μικρογραφίες των αυτοκρατορικών εργαστηρίων του Λέοντα του ΣΤ' του Σοφού, του Κωνσταντίνου του Ζ' του Πορφυρογέννητου, εργαστήρια δηλαδή χειρογράφων πιστής αντιγραφής κλασικών προτύπων που διακοσμούνται με μικρογραφίες. Τον 11ο αιώνα παρατηρείται πλούσια άνθιση της ψηφιδωτής διακόσμησης. Μερικά χρόνια αργότερα (περίπου το 1100 μ.Χ.) και ενώ το «κύμα» του κλασικισμού είχε κοπάσει, παρατηρήθηκε μια επιστροφή με τα ψηφιδωτά του Δαφνίου (χαρακτηριστικά από την πνοή της εξειδανίκευσης που τα διέπει).

Είναι χρήσιμο εδώ να επισημάνουμε ότι η Βυζαντινή τέχνη δεν διαμορφώθηκε μόνο από τις κλασικές και ελληνιστικές επιβιώσεις. Είναι πολύ σοβαρό το πρόβλημα της δημιουργίας και διαμόρφωσης της τέχνης καθώς και της επιλογής των προτύπων (πρέπει να είχαν ποικίλα πρότυπα, γιατί εκείνη την εποχή ή-

ταν διάσημα όπως είδαμε τα αρχαία κείμενα και η εικονογράφησή τους).

Έτσι κλείνοντας στο σημείο αυτό τη σύντομη επισκόπηση στην περίοδο που στο βυζαντινό θρόνο βρισκόταν η Μακεδονική Δυναστεία, παρατηρούμε ότι **ο θρίαμβος των εικονολατρών δεν έθιξε το πνεύμα του ελληνισμού**. Αντίθετα μάλιστα επέρχεται το φαινόμενο της στροφής προς την κλασική αρχαιότητα και της αποδοχής της γνώμης της σαν είδος αλλά και σαν στοιχείο συγχώνευσης (το άλλο στοιχείο: ο χριστιανισμός). Ενώ μέχρι τότε η γνώση παρέχόταν από μεμονωμένα άτομα, ο Βάρδας αποκατέστησε την παράδοση της ανώτερης κρατικής εκπαίδευσης με τη Σχολή της Μαγναύρας. Ο Φώτιος είναι εκείνος που θα οδηγήσει προς την αναγέννηση και ο 10ος αιώνας θα οριοθετήσει το τέλος της α' από τις δύο μεγάλες περιόδους της αυτοκρατορίας, τον κύκλο του α' ουμανισμού όπως συνηθίζεται να αποκαλείται. Ο ρόλος επίσης της αναγέννησης στην Ιστορία της Βυζαντινής Τέχνης φαίνεται κυρίως από την αντανάκλασή της τόσο στη σύγχρονη τέχνη όσο και στην μεταγενέστερη. Πιθανότατα κατεύθυνε αποφασιστικά την πορεία της: γνωρίζουμε μάλιστα ότι κατά τον 13ο αιώνα η τέχνη προσφεύγει σε πρότυπα του 10ου (αυτό μπορεί να διαπιστωθεί και από την εξέταση των αυτοκρατορικών ψαλτηρίων).

Αναμφισβήτητα η εποχή των Μακεδόνων αξίζει μια μεγάλη ευγνωμοσύνη για τη διάσωση πολλών κειμένων, την ανόρθωση της εκπαίδευσης σε πρώτιστο κρατικό ενδιαφέρον, τη διαμόρφωση υψηλής τέχνης. Πιστεύω ότι, με τη σύντομη αυτή αναφορά στα σημαντικότερα πρόσωπα και τους σημαντικότερους τομείς της, είναι εμφανή τα πλαίσια της εποχής και οι συνθήκες που διαμορφώθηκαν καθώς επίσης και η στρατιωτική - πολιτειακή - διεθνής - οικονομική - πολιτιστική ακμή.

Η ελληνική κοινωνία στον μεσοπόλεμο

Μελετώντας την ελληνική κοινωνία του μεσοπολέμου καταλήγουμε σε μια αναγκαστική διαπίστωση: Όλες οι κοινωνιολογικές — κι όχι μόνο αυτές — εκφράσεις της συγκροτούν ένα αλληλεξαρτώμενο όσο κι αλληλαιναιρούμενο αλλαλούμ. Παράλληλα αποπνέουν μια «αφ' εαυτοίς» ρευστότητα. Μ' άλλα λόγια ενέχουν και την προοπτική αυτοαναίρεσης.

Το φαινόμενο τούτο χρωστά την υπόστασή του στ' ότι η νεοελληνική κοινωνία στερείται μιας κατασταλλαγμένης διαστρωματώσεως. Στα πλαίσια της δεν πραγματοποιήθηκε καμιά πρωταρχική οικονομική συσσώρευση. Πολύ περισσότερο, κα-

νείς απ' τους εκάστοτε κρατούντες δε διανοήθηκε να θέσει τις βάσεις για ένα τέτοιο εγχείρημα. Και βέβαια αυτό αποτελούσε προϊόν της δοσμένης τους υποτέλειας στα ξένα κέντρα δύναμης.

Πράγματι, οι τότε Δυνάμεις έβλεπαν την Ελλάδα σαν ένα καίριο διαμετακομιστικό κέντρο το οποίο έπρεπε να κρατηθεί έτσι. Έτρεμαν τόσο την εκρηχτική δυναμική τ' «απλού» της λαού, όσο και τις ξέφρενες φιλοδοξίες της αστικής τάξης.

Τέλος πάντων μελετώντας προσεχτικά την τότε ελληνική κοινωνία εντοπίζουμε τις εξής ιδιαιτερότητες.

Πρώτο: Στη συνείδηση όλων των Ελλήνων τα γεωγραφικά σύνορα της χώρας ήταν πλασματικά. «Σύντομα η ροή των πραγμάτων θα ενσωμάτωνε με τη μητέρα - Ελλάδα όλα τ' αλύτρωτα εδάφη που αυτή δικαιούται». Η τέτοια βεβαιότητα μετουσίωνε τον όποιο προγραμματισμό σε παρωχημένο. Και βέβαια σ' άσκοπο «χάσιμο χρόνου». Ταυτόχρονα διατηρούσε τον ψυχισμό του ατόμου σε διαρκή επιφυλακή κι εγρήγορση. Παράγωγο της τέτοιας κατάστασης αποτελούσε μια συνεχής αδημονία για δράση. Αυτή με τη σειρά της δημιουργούσε μια έντονη λαϊκή νευρικότητα.

Δεύτερο: Στα παραπάνω πλαίσια βρίσκεται πρόσφορο έδαφος να πατήσει κι η «ταξική ονειροπολία» της μετασηματισμένης σε αστική, παλιάς φεουδαρχικής φάρας. Επίσης κι εκείνη της μεταποιητικής - βιοτεχνικής «καθαρόαιμης» αστικής τάξης. Αυτή η εξέλιξη επιτείνει το υφιστάμενο ήδη μπερδεμα. Οι σπουδαγμένοι γόνιμοι της νεόπλουτης αστικής τάξης κωδικοποιούν τα επιχειρηματικά οφέλη της «μεγάλης ιδέας». Ο «απλός» λαός βρίσκει επιτέλους κάποιους «με κύρος» που συμμαρίζονται το λαϊκό αγνό μεγαλοϊδεατισμό.

Τρίτο: Στα 1908 η αστική τάξη βάζει χέρι — ελέω Αγγλίας — στ' άδυστα των αδύτων του φεουδαρχισμού, το παλάτι. Ο λαός των πόλεων κύρια αγκαλιάζει με πάθος την πρωτοβουλία των αστών. Έτσι βρίσκει ευκαιρία να εκτονωθεί ένα τμήμα της δυναμικής του. Στα 1912-20 — με τους βαλκανικούς πολέμους και το συνακόλουθο άπλωμα της Ελλάδας — θα βρει ευκαιρία να εκτονώσει άλλο ένα μεγαλύτερης ισχύος. Είναι τότε που σφυρηλατείται η συμμαχία της βενιζελικής αστικής τάξης με τον όγκο του πληθυσμού των αστικών κέντρων.

Τέταρτο: Τα παραπάνω λειτουργούν καταλυτικά σε βάρος της ταξικής χειραφέτησης τ' «απλού» λαού. Μέχρι τα 1908 ο εκνευρισμός — του οποίου τη φύση αναλύσαμε — των λαϊκών στρωμάτων έβρισκε

διεξόδους ενάντια στην κάθε μορφή αδικία. Δεν είχε όμως η όποια του πάλη σαν κεντρικό άξονα κάποια συνειδητοποιημένη ταξική μορφή. Σαν βασικό της γνώρισμα

εντοπίζουμε μια «επιθετική γκρίνια» κατά των όποιων κρατούντων. Ακόμα και το σύνταγμα του 1844 δεν είναι τίποτ' άλλο από Γαλλικός εκβιασμός 'προς τους 'Αγ-

γλους. Έτσι για να λέμε τα πράγματα με τ' όνομά τους. Ωστόσο αυτό δε μειώνει καθόλου την καθολική ανταπόκριση του αθηναϊκού λαού στο κάλεσμα των Καλλέργη - Μακρυγιάνη. Και στο κάτω της γραφής, είν' η «επιθετική γκρίνια» του λαού, η οποία δημιουργεί το πρόσφορο για το χειρίσμα υπόβαθρο. Ανεξάρτητα απ' αυτό, το πρόβλημα της μη ταξικής συνειδητοποίησης του λαού υφίσταται και είναι κι οξύ. Οφείλεται δε, στη διοχέτευση της λαϊκής δυναμικής σε μια λανθάνουσα όσο και παραδεισολογική προσμονή ενός μεγαλοϊδεατικού ανοίγματος. Από κει κι ύστερα, ο όποιος αντιπολιτευτικός λόγος, αρθρώνεται σ' επίπεδο φυγόκεντρων παραγκωνισμένων ομάδων. Σ' αυτό το κύριαρχο ρόλο παίζει κι ο μετασχηματισμός του παλιού γαιοκτήμονα σε πολιτικό προστάτη των πρώην υποτακτικών του.

Πέμπτο: Στις τέτοιες συνθήκες αποθαρρύνεται ο όποιος οικονομικοκοινωνικός σχεδιασμός. Κάτι παραπάνω. Ο «απλός» άνθρωπος θεωρεί τη σχεδιοποίηση δύναμη εχθρό της ατομικότητάς του. Αλλά το ίδιο ισχύει, από ένα διαφορετικό πρίσμα, και για τους διάφορους φορείς της ολιγαρχίας. Η κάθε ολιγαρχική φράξια αντιμετωπίζει με δυσπιστία τον προγραμματισμό που προτείνει μια αντιπαλή της κάστα. Τελικά μιλάμε για μια αναρχούμενη κοινωνία της οποίας όλα τα μέλη επιδιώκουν να τη διατηρήσουν έτσι. Και γιατί όχι; Ο μεγαλοκαρχίας μπορεί να στραγκίζει κάθε ικμάδα αντοχής των υποτακτικών του ανενόχλητος.

Έκτο: Το στραπάτσο — καθώς και τα πασιφανή αίτια που οδήγησαν σ' αυτό — της Μικρασιατικής Καταστροφής φέρνει τα πάνω-κάτω. Η αστική τάξη γνωρίζει μια ανώμαλη πτώση, σε σχέση με τη δυνατότητα πρακτικής εφαρμογής των «μακρόπνων φαντασιώσεων» της. Σίγουρα οι φορείς της δεν αγνοούσαν πως οι λεγόμενες «Δυνάμεις» ήταν εκείνες που υπαγόρευαν το ποιος θα καταλάβει το πρωθυπουργικό θρόνο. Όπως επίσης και το ποια γραμμή πλεύσης θ' ακολουθήσει. Αυτοβαυκαλίζονταν όμως — εννοείται κατόπιν αγγλογαλλικών επιδέξιων παροτρύνσεων — πως οι «δυνάμεις» είχαν σαν τελικό στόχο την αντικατάσταση της Οθωμανικής αυτοκρατορίας από μια αντίστοιχη Ελληνική. Αρχικά η «Συνθήκη των Σεβρών», η καταστροφή έπειτα, εμπεδώνουν έναν αλλόκοτο τρόπο ανάμικτο μ' ένα δέος, για τις τρομακτικές δυνατότητες του ευρωπαϊκού status quo. Οι Έλληνες αστοί αντιλαμβάνονται τη γύμνια της φαντασίωσής τους.

Έβδομο: Οι νέοι συσχετισμοί, όπως αναδύονται απ' το ποτάμι των προσφύγων, είν' απρόσμενοι. Ταυτόχρονα οι διάφορες — αλληλοποβλεπόμενες μεταξύ τους — κλει-

στές λαϊκές ομάδες πελατών, του κάθε πολιτικού — «προστάτη», επιρρίπτουν την ευθύνη της καταστροφής η μια στην άλλη. Το σύνολο των εν λόγω λαϊκών ομάδων τάσσεται συνειδητοποιητά κάτω απ' τη σκέπη των δύο κύριων ρευμάτων: του μοναρχικού και του βενιζελικού. Το τραγικό στην όλη υπόθεση εφάπτεται με τ' ότι κι οι δυο αυτές γιγάντιες καταστάσεις έχουν δίκιο στην επιχειρηματολογία τους. Για να το κατονομήσουμε καλύτερα δεν έχουμε παρά ν' αναλογιστούμε πως κι οι δυο τους αποτελούν ευκαιριακά συνονθυλεύματα. Η ανυπαρξία αποκρυσταλλωμένης διαστρωμάτωσης, μετατρέπει το ζήτημα σε «αγοραία σοφιστεία». Η ελληνική κοινωνία δε μπορούσε να πλάσει ένα στέρεο σοσιαλιστικό κίνημα. Δεν υπήρχε αυτόνομη βιομηχανία. Συνεπώς δεν υπήρχε κι εργατική τάξη. Η τέτοια ρευστότητα ανόρθωνε τους αγρότες στο μόνο επαναστατικό συνειδητοποιημένο κομμάτι. Ποιο το πιστεύω των κολίγων; Στη συντριπτική τους πλειοψηφία είναι φιλομοναρχικοί. Κι όμως είν' οι αγράμματοι και συντηρητικοί αυτοί χωρικοί που θα πυκνώσουν τις τάξεις της Εθνικής μας Αντίστασης στα 1941-44. Αυτό το γεγονός και μόνο φτάνει να μας πείσει για την αριόρι προοδευτικότητα του ελληνικού λαϊκού ασυνείδητου. Ένα γιγάντιο ασυνείδητο που βασικός του ιδεολογικός άξονας είναι πως «όλα» ανήκουν στην Ελλάδα. Αργά ή γρήγορα δε, αυτά τα «όλα» θ' αποκτηθούν. Τούτη η μεταφυσική τροφοδούνταν από έναν ευρωπαϊκό μελετών του συνόλου των ευρωπαϊών λογίων. Οι τελευταίοι ανακάλυπταν στους μεγαλοφειδύς διανοητικούς οργανισμούς της αρχαίας ελληνικής σκέψης την ποθητή ψυχολογική και κοινωνική διέξοδο απ' το γενικό φρακάρισμα.

Όγδοο: Είν' αναμφισβήτητο. Η «ιστορική διευκρίνηση», που απαιτούσαν οι καιροί και που «για χάρη της» έγινε ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος δεν επιτεύχθηκε. Απεναντίας, τ' αποτελέσματα του πολέμου — σε συνδυασμό με τη μολοσεβικοποίηση της Ρωσίας — όξυναν το πρόβλημα. Οι απολογητές της παλαιοαστικής ευρωπαϊκής τάξης δέχονται δυο κολοσσιαίες δυνάμεις, ανειδησιακές γρόθιες στο στομάχι. Κι αυτές σχηματοποιούνται στη δυναμική είσοδο, στον ιστορικό στίβο του κομμουνισμού και του εθνικοσοσιαλισμού. Στην Ελλάδα η σύγχισση που ακολουθεί την επαφή των διανοουμένων της με τα δυο παραπάνω κοσμοϊστορικά φιλοσοφικά - κοινωνιολογικά ρεύματα λειουργεί με καθαρό «διχοτομικό» τρόπο. Δεν είναι παράξενο. Εδώ κι αυτοί τούτοι οι ευρωπαίοι διανοητές με το γιγάντιο πολιτιστικό υπόβαθρο, αισθάνονται ουραγοί στην «καπρόσμενη» πραγματικότητα που δημιουργούν οι δυο νέες θεωρήσεις. Αλλά αν οι ευρωπαίοι αστοί νιώθουν ουραγοί, οι Έλληνες αισθάνονται κά-

πως αλλιώς. Απ' τη μια ο λανθάνων ρατσισμός τους του τύπου, «η Ελλάδα έδωσε τα φώτα του πολιτισμού». Απ' την άλλη, στο απέραντο ελληνικό μαζικό ασυνείδητο, κατέχουν κι αυτοί μια κάποια θέση στις παρυφές του. Κατά συνέπεια κάπου έχουν βιώσει την «πίστη» πως ο,τιδήποτε καινούργιο δεν μπορεί παρά να 'χει σαν επίκεντρο την «παλινοστήση» της Ελλάδας. Τα πράγματα περιπλέκονται κι απ' το εξής. Ο εθνικοσοσιαλισμός κι ο μαρξισμός εμφανίζονται επιφανειακά σαν εξ' αντικειμένου εχθροί. Ταυτόχρονα όμως έχουν και μερικές ζωτικές ομοιότητες. Κι οι δυο θεωρούν τη φεουδαρχία σαν τροχοπέδη. Παράλληλα κι οι δυο στοχεύουν σ' έναν μετα-αστικό κρατικό καπιταλισμό. Κοντολογής, το «αλαλούμ» της ελληνικής κοινωνίας βρίσκεται ευκαιρία ν' αναζωογονηθεί ακόμα περισσότερο.

Ένατο: Η Μικρασιατική Καταστροφή αποδείχνη στην αστική τάξη τ' ανεδαφικό της όποιες επεκτατικές τους ιδέες. Τα διπλωματικά παιχνίδια των, της ANTANT την πείθουν πως η ίδια αντιμετωπίζεται στα διεθνή παρασκήνια σαν ο νέτα-σκέτα τελευταίος τροχός της αμάξης. Αυτό συντελεί ώστε οι ιθύνοντές της να κατανοήσουν τη γύμνια τους στον τομέα «εμπειρική διπλωματία». Η κατανόηση τούτη γεννοβολά μια αγωνιώδη «αίσθηση χαμένου τρένου». Πρέπει λοιπόν να συμβιβαστούν με την «αναλλοίωτη» πραγματικότητα προκειμένου να μάθουν να... φέρονται. Μέχρι τώρα ενεργούσαν σαν πιστοί πράκτορες της ANTANT στο φως της μέρας. Δεν έβλεπαν τίποτα το μεμπτό σ' αυτή την τακτική τους. Τώρα όμως ανακαλύπτουν πως ο λαός έχει την ικανότητα να διακρίνει από ποιο σημείο αρχίζει η έννοια προδοσία και σε ποιο σταματά. Κατά συνέπεια; Προσαρμογή στα δοκιμασμένα κανάλια πλεύσης της Δυτικής διπλωματίας. Οι μυστικές θεοσοφικές οργανώσεις που επιτήδεια δημιουργούν οι Δυτικοί διπλωμάτες, ή οι τοπικοί πράκτορες τους αρχίζουν να ξεφυτρώνουν σαν τα μανιτάρια. Το ίδιο κι οι σχετικά λίγες μέχρι τότε μασονικές στοές. Ο κάθε αστός θεωρεί χρέος του να γίνει μέλος κάποιου μυστικής εταιρίας. Έτσι απαιτεί η «κοινωνική του θέση», αλλά και... η μόδα. Ήτοι; Ένα παραστατικότατο «σύνδρομο παιδισμού». Ναι: Η αστική τάξη συνειδητοποιεί κάπου στα 1925 πως σε σύγκριση με τους Δυτικούς αποτελεί ένα «διψασμένο για μάθηση παιδί». Η τέτοια συνειδητή ανωριμότητα αναπαράγεται σύντομα στον κάθε διευθυντικό - πολιτικό, οικονομικό, πολιτιστικό — κύκλο του τόπου. Εξού και η ρευστότητα την οποία υπογραμμίσαμε στην αρχή του οδοιπορικού μας.

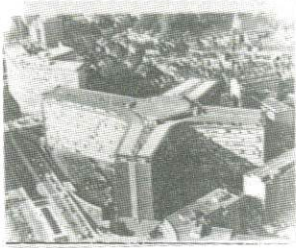
Όσα αναπτύξαμε ως τώρα στοιχειοθετούν τη θερμοκοιτίδα των τραγικών για την εθνική μας αξιοπρέπεια κατοπινών συμβάντων.

Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΠΑΓΙΔΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Κ.

«Για πρώτη φορά τό παλιό όνειρο για μια Ενωμένη Ευρώπη που έτρεφαν όλοι οι Ευρωπαίοι κατακτητές του παρελθόντος, παίρνει τη μορφή μιας κοινής, ειρηνικής προσπάθειας. Οι Ευρωπαϊκές Κοινότητες δεν επιβλήθηκαν με τα όπλα».

ΜΑΡΚ ΣΟΧΙΕΡ

Οι Ευρωπαϊκές Κοινότητες υιοθετώντας το δόγμα του Αϊνστάιν: δεν μπορεί να καταργηθεί ο εθνικισμός αν δεν τον αντικαταστήσουμε με κάτι άλλο», έχουν συστήσει ειδική υπηρεσία που ασχολείται με το ιδεολογικό υπόβαθρο, τη θρησκευτική πίστη και το εθνικό φρόνημα των πολιτών των Κρατών - μελών, προκειμένου μελλοντικά να πετύχουν την κατά το δυνατό σύγκλιση και στη συνέχεια ιδεολογική ταύτιση των λαών.

Έτσι η ΕΟΚ προχωρεί με σταθερά βήματα και ελέγχει κάθε εξάμηνο το φρόνημα με το γνωστό «Ευρωβαρόμετρο», ενώ ταυτόχρονα εισηγείται και υλοποιεί μέτρα και συμβολισμούς όπως:

1. Καθιέρωση του Ευρωπαϊκού Ύμνου το γνωστό προλούντιο της 9ης Συμφωνίας του Μπετόβεν «ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΧΑΡΑ» (συμπίπτει να είναι και ύμνος των Μασόνων) με μελλοντική προοπτική να αντικα-

ταστήσει τους εθνικούς ύμνους των χωρών μελών.

2. Καθιέρωση της ευρωπαϊκής σημαίας, ένα στέμμα αποτελούμενο από 12 κίτρινα αστέρια με πέντε βραχίονες σε βαθυγάλανο φόντο.

Αργότερα θα προστεθεί και το 13ο άστρο όταν η Τουρκία θα γίνει δεκτή στην Κοινότητα.

Ο σταυρός δεν θα εκφράζει πλέον το θρησκευτικό φρόνημα κάποιων χωρών που αποτυπώνεται

25η Μαρτίου 1957, ημερομηνία της υπογραφής της Συνθήκης της Ρώμης.

στη σημαία τους αφού ο Λαός της Ευρώπης εβραιοκρατείται σήμερα. Θ' αντικατασταθεί επίσης ο σταυρός από το εθνόσημο των δημοσίων εγγράφων, επιστολών κλπ. αντικειμένων.

3. Σαν έμβλημα της Ε.Κ. επιλέχτηκε θέμα από την ελληνική μυθολογία, η αρπαγή της κόρης του Αγήνορα, Ευρώπης από το μεταμορφωμένο σε ταύρο Δία, από την αρχαία Φοινίκη.

4. Αντικατάσταση των εθνικών νομισμάτων (και της 2.700ετούς δραχμής) από το ECU του οποίου η μονάδα είναι πιστό αντίγραφο του μεσαιωνικού σκούδου με παραστάσεις των ευρωπαϊών σταυροφόρων που αποδυνάμωσαν με κατακτητικούς πολέμους το Ελληνικό Βυζάντιο ώστε να πέσει τελικά στις 29 Μαΐου 1453 στην κυριαρχία των Τούρκων. Περίγραμμα στο ECU είναι η πολεμική ιαχή των Σταυροφόρων: «Χριστός Νικητής - Χριστός Βασιλεύς - Χριστός Ιμπεριαλιστής». Στο μεταξύ οι Βυζαντινοί θησαυροί (εικόνες, χρυσοί σταυροί, άγια δισκοπότηρα, αγάλματα κλπ.) εξακολουθούν να στολίζουν μουσεία, εκκλησίες και ιδιωτικές συλλογές της Δ. Ευρώπης, που έφτασαν εκεί από τα πλιάτσικα των Σταυροφόρων.

5. Το παράσημο του Καρλομάγνου, που απονεμήθηκε στον Κ. Καραμανλή το 1978 επειδή αποφάσισε να μας βάλει στην ΕΟΚ, συμβολίζει τους κατακτητικούς πολέμους των Δυτικοευρωπαίων το 800 μ.Χ., με τις ευλογίες του Πάπα της Ρώμης και απώτερο σκοπό την κατάλυση του Ορθόδοξου Βυζαντίου.

6. Με απόφαση της Επιτροπής των Ε.Κ. το 1980 το επί των χαρτών χρώμα της Ελλάδος μπλε και άσπρο, αντικαθίσταται με το σκούρο πράσινο και συμβολίζει το ελαιόλαδο με το οποίο θα εφοδιάζουμε την Ευρώπη.

7. Από το 2000 μ.Χ. επίσημες

γλώσσες θα παραμείνουν μόνο η Αγγλική, η Γαλλική και η Γερμανική.

8. Σαν εθνική γιορτή όλων των λαών της Ευρώπης ορίστηκε η 8η Μαΐου 1945, ημέρα λήξης του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, και από το 1992 ή το 2000 θα αντικατασταθούν με αυτή όλες οι εθνικές γιορτές των χωρών μελών της Κοινότητας. Έτσι οι εθνικές γιορτές της Ελλάδας 28 Οκτωβρίου και 25 Μαρτίου, θα ατονίσουν αφού συμβολίζουν πολέμους με άλλες χώρες που βρίσκονται ή θα βρεθούν μέσα στους κόλπους της ΕΟΚ.

Και επειδή οι Έλληνες δεν θα αντιμέτωπίσουν με καλό μάτι την κατάργηση της 25ης Μαρτίου (σαν Εθνεγερσίας του 1821) βρέθηκε αντίστοιχη επέτειος να γιορτάζεται, όχι όμως με στρατιωτικές παρελάσεις, η 25η Μαρτίου 1957, ημέρα υπογραφής της Συνθήκης για την ίδρυση της ΕΟΚ και της ΕΥΡΑΤΟΜ στη Ρώμη.

Η 8η Μαΐου είναι δυνατό να

Η 8η Μαΐου γιορτάστηκε για πρώτη φορά το 1985 με την επίσκεψη του Ρήγκαν στο Ευρωκοινοβούλιο όταν ο Πρόεδρος των ΗΠΑ κάλεσε την ΕΟΚ σε συνεργασία για το πρόγραμμα SDI (Πόλεμος των Άστρων) προσφέροντας έτσι λήθη στα εγκλήματα των Γερμανών του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, με την απόδοση ειδικής τιμητικής τελετής στρατιωτικό νεκροταφείο των Ναζί του Μπίμπουργκ.

Εξάλλου την ίδια ημέρα ο Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Πέρ Φλεμλέν, στην προσφώνησή του προς τον Ρήγκαν είπε μεταξύ άλλων:

«Προειδοποιώ για τον κίνδυνο της αφύπνισης των εθνικών εγωισμών, τους οποίους μπορεί να τροφοδοτήσει η σημερινή οικονομική κρίση. Ο εθνικός εγωισμός είναι μία διαστροφή του αυθεντικού πατριωτισμού. Η ενότητα προς την οποία οδεύει η Ευρώπη, σημαίνει σύνθεση εθνικών συνισταμένων

Το κτίριο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στις Βρυξέλλες

συνδυαστεί και με την 9η Μαΐου που θεωρείται το ξεκίνημα των Ε.Κ. από τον Ρόμπερτ Σούμαν, όταν υπογράφηκε η Συνθήκη για τη συνένωση Γερμανικής και Γαλλικής παραγωγής Άνθρακα και Χάλυβα (ΕΚΑΧ).

που γονιμοποιεί η μία την άλλη».

Τέλος στην ίδια αυτή ημέρα οι κύριοι ομιλητές επέλεξαν σαν αντίπαλο στρατόπεδο τη Σοβιετική Ένωση (για να στεριώσουν το φρόνημα της Δύσης πρέπει να υπάρχουν εχθροί και κίνδυνοι!).

Έτσι δικαιολογείται και η συνέχιση των εξοπλισμών. Αυτά τα φαιδρά περί «αφοπλισμού», «αποπυρηνικοποίησης», «καταστροφής πυραύλων» κλπ. συμβαίνουν γιατί το υλικό αυτό αχρηστεύθηκε με την πολυκαιρία και επειδή τελειοποιήθηκαν τα συστήματα θανάτου με τις ακτίνες ΛΕΗΖΕΡ στο Πρόγραμμα S.D.I.

9. Οι σκαπανείς της... ενότητας ομοψυχίας και ομοθησκείας στην ΕΟΚ δουλεύουν συστηματικά για

μας πίστη;».

Εξάλλου στις Βρυξέλλες έχει εγκατασταθεί η Επιτροπή Ευρωπαϊκών Επισκοπικών Διασκέψεων, που δημιουργήθηκε από Καθολικούς Επισκόπους των κρατών μελών της ΕΟΚ. Έργο της Επιτροπής είναι να προετοιμάζει και να συντονίζει τη δράση της Καθολικής Εκκλησίας σχετικά με τα θρησκευτικά, ηθικά και κοινωνικά προβλήματα που δημιουργεί η διαδικασία της Ευρωπαϊκής ενοποίησης.

στηρίζει, τα πρωτεία του τα παραχώρησε ο... Απόστολος Πέτρος.

Θυμίζοντας την ιστορική αλήθεια το γεγονός ότι οι Πάπες της Ρώμης είχαν σαν στόχο το Ελληνικό Βυζάντιο και την Ορθοδοξία, με το πρόσχημα πάντοτε της ψευδοενότητας των Εκκλησιών, εξεβίασαν τον Ελληνισμό για να τον βοηθήσουν δήθεν μπροστά στον κίνδυνο των κατακτητικών πολέμων των βαρβάρων Ευρωπαϊκών Λαών και των Ισλαμικών κινδύνων. Και αυτό

Το Μέγαρο της Ευρώπης στο Στρασβούργο, όπου συνεδριάζει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο

την εξουδετέρωση των εθνικά και θρησκευτικά... αντιδραστικών και... εγωιστών πολιτών της Κοινότητας, μεταξύ των οποίων κύρια θέση κατέχουν οι Έλληνες.

Η επίσημη έκδοση των Ε.Κ. 7/1983 «Δέκα Χρόνια Ευρωβαρόμετρο» μεταξύ άλλων ερωτημάτων για το εθνικό φρόνημά, τη γλώσσα των λαών κλπ. ενδιαφέρθηκε να δημοσκοπήσει τους πολίτες των χωρών μελών της ΕΟΚ με το ερώτημα: «Αξίζει τον κόπο στη ζωή μας να θυσιάσουμε και τη θρησκευτική

Αλλά το Βατικανό του σημερινού Πολωνοεβραίου Πάπα Ιωάννη Παύλου Β΄ εργάζεται δραστήρια και συστηματικά εναντίον της Ορθοδοξίας των Ελλήνων, επαναλαμβάνοντας την προσπάθεια προκατόχων του από το σχίσμα των Εκκλησιών το 1054 μ.Χ. με την ίδια πάντα προοπτική, δηλαδή, την υπαγωγή των Ορθοδόξων στην Καθολική Εκκλησία και στην αξίωση της διατήρησης των προτεϊών του Πάπα έναντι του Οικουμενικού πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως αφού όπως υπο-

τον τελευταίο άφησαν ανενόχλητο στην πορεία του και την τελική του εγκατάσταση στους Ελληνοορθόδοξους τόπους.

Σήμερα η ιστορία της ψευδοενότητας των Εκκλησιών επαναλαμβάνεται με τους θεολογικούς διαλόγους που επίορκοι και βέβηλοι δικοί μας Ιεράρχες έχουν υιοθετήσει και προωθήσει, αρχής γενομένης από τον Μασόνο Οικουμενικό Πατριάρχη Αθηνάγορα Α΄.

Οι διάφοροι πολιτικοί και θρησκευτικοί παράγοντες της Δυτικής

Ευρώπης ενδιαφερόμενοι να εφαρμόσουν το δόγμα Αϊντάν κυρίως στους Έλληνες, έχουν ξεκινήσει ένα ειδικά μελετημένο πρόγραμμα υποκατάστασης επετείων που είναι βαθιά ριζωμένες στις ελληνικές συνειδήσεις.

Σαν πρώτη ενέργεια επιλέχτηκε η ιστορική αποφράδα 29η Μαΐου που μπορεί βέβαια να σήμανε το τέλος του Βυζαντινού πολιτισμού και της επικυριαρχίας της πνευματικότητας του Ελληνισμού στο τότε παγκόσμιο στερέωμα, από την άλλη μεριά οι Ευρωπαίοι είδαν με ανακούφιση την ήττα του Βυζαντίου που αποτελούσε και δικό τους πολύχρονο στόχο.

Ο ηρωικός όμως θάνατος του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου και η πτώση της Κωνσταντινούπολης, έχει για τον Ελληνισμό και ακόμα μία σημασία: Σημαίνει και την αναπαριστάμενη αναγέννηση του Φοίνικα από την τέφρα του, όμοια αναγέννηση και επιβίωση του Ελληνικού Έθνους αφού σκλαβώθηκε για πολλούς αιώνες από τη Ρωμαϊκή και Οθωμανική Αυτοκρατορία.

Εφέτος, στις 29 Μαΐου, οι Τούρκοι γιορτάζουν την επέτειο της Άλωσης της Πόλης με τα εγ-

καίνια της γέφυρας στο Βόσπορο που ενώνει τις Ηπείρους της Ασίας και της Ευρώπης. Με την ενέργειά τους αυτή οι Τούρκοι θέλουν να τονίσουν τη σημασία της 29ης Μαΐου 1453 στην παγκόσμια ανακατάταξη των Δυνάμεων, την εξέλιξη της Ιστορίας και το σταμάτημα της ελληνικής πολιτιστικής και πνευματικής επιρροής στη μετα-Μεσαιωνική Δύση.

Με τα εγκαίνια της γέφυρας του Βοσπόρου στις 29 Μαΐου 1988 οι Τούρκοι θέλουν να τονίσουν στα κέντρα αποφάσεων της ΕΟΚ ότι η χώρα τους θα αποτελέσει τη γέφυρα και το σύνδεσμο της Ανατολής με τη Δύση και την επέκταση της ΕΟΚ στην Ασιατική Ήπειρο.

Στα τελευταία όμως χρόνια η σημαδιακή και θλιβερή αυτή ημερομηνία — 29 Μαΐου — χρησιμοποιήθηκε καταχρηστικά για την Ελλάδα και στα παρακάτω γεγονότα:

α. Την επέλεξε η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων σαν ημερομηνία υπογραφής της Συνθήκης ΕΟΚ-Ελλάδας στο Ζάππειο και η ημερομηνία μετατέθηκε μπροστά στον κίνδυνο του ξεσηκωμού των Ελλήνων. Έτσι γιορτάζεται η παρά-

δοση των Ελλήνων στην Ευρώπη στις 28 Μαΐου.

β. Στις 29 Μαΐου 1980 ξεκίνησε ο θεολογικός διάλογος στην Πάτμο για την ψευδοενότητα των Καθολικών και Ορθοδόξων, στην ουσία της υπαγωγής της ορθοδοξίας στον Πάπα της Ρώμης.

γ. Στις 29 Μαΐου 1986 στο Μπάρι της Ιταλίας συνεχίστηκε ο λεγόμενος θεολογικός διάλογος της ψευδο-ενότητας Καθολικών και Ορθοδόξων που έληξε όμως με την αποχώρηση των Ελληνορθοδόξων συνομιλητών, με αφορμή το θέμα της έκθεσης στο Βατικανό των βυζαντινών εικόνων οι οποίες βαφτίστηκαν «Μακεδονικές» από τα Σκόπια.

δ. Την ίδια ημερομηνία, 29 Μαΐου 1986, σε τελετή στις Βρυξέλλες γίνεται η επίσημη έπαρση της αστερόεσσας Ευρωπαϊκής σημαίας με ταυτόχρονη ανάκρουση του «Ύμνου στη Χαρά» για να πανηγυριστεί και η έναρξη της Ενιαίας Ευρωπαϊκής Πράξης, το μεταβατικό δηλαδή στάδιο — μέχρι το Δεκέμβριο του 1992 — που θα σημάνει και το τέλος των Εθνών-Κρατών μελών της ΕΟΚ.

ε. Στις 29 Μαΐου 1987 πραγματοποιείται σε έπαυλη προαστείου της Ρώμης πανηγυρική συνεστιάση παπικών και λαϊκών για να γιορταστεί η άλωση της Πόλης από τους Τούρκους. Ο κεντρικός ομιλητής εξήρε τη σημασία του γεγονότος για τον παπισμό και πρότεινε την υλική και ηθική ενίσχυση του κρατιδίου των Σκοπίων.

Την ίδια ημέρα παρόμοια ομιλία πραγματοποιήθηκε στο Κέντρο Εκδηλώσεων - Ομιλιών του Τάγματος των Ιησουϊτών των Καθολικών στην Αθήνα με θέμα: «Εάλω η Πόλις»!

Την ίδια ημέρα έγιναν αλληπαληλες παραβιάσεις του ελληνικού εναέριου χώρου στο Αιγαίο από τους Τούρκους...

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ν.
ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ**

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΘΥΜΑΤΑ ΙΔΙΟΤΕΛΟΥΣ ΙΕΡΑΤΕΙΟΥ

Στην ψυχολογία υπάρχει μια δοξασία η οποία βεβαιώνει πως «ο σημερινός θύτης πιθανό να υπήρξε κι αυτός ύμα στο παρελθόν».

Στην περίπτωση των Εβραίων, οι σημερινοί θύτες έχουν πέσει θύματα της ιδιοτελούς διδασκαλίας των Ραββίνων και του αρχαίου Ιερατείου τους.

Γιατί δεν εξηγείται αλλιώς, πώς ένας ολόκληρος λαός δέχεται να δίνει — από αιώνες τώρα — δικαιώματα για ξεσηκωμό μίσους εναντίον τους, με μόνο αντάλλαγμα το χρήμα.

Οι Εβραίοι γαλουχήθηκαν με την ιδέα του νόμιμου δευτερότοκου τέκνου του Αβραάμ που είχε να παλέψει το εξώγαμο του ίδιου πατέρα με μια υπηρέτρια. Απόγονοι του εξώγαμου Αγάρ είμαστε όλοι οι λαοί της γης πλην Εβραίων...

Μάλλον δεν θα υπάρχει Έλληνας τον τελευταίο καιρό που να μην απασχόλησε έστω και για ελάχιστα λεπτά τη σκέψη του σχετικά με τα όσα συμβαίνουν στην κοντινή Μ. Ανατολή.

Το μακελειό των Αράβων από τους γείτονες επεκτατικούς του χώρου, τους πολίτες του Ισραήλ, συνεχίζεται με αμείωτη ένταση εδώ και πολλούς αιώνες, μπροστά στα έκπληκτα μάτια των υπολοίπων λαών της υφηλίου, αλλά και μπροστά στην αποκάλυπτη απάθεια των φίλων λαών του Ισραήλ και της Αμερικής.

Κάποτε, ένας Πρόξενος μου είχε διηγηθεί την ιστορία η οποία κινείται στα πλαίσια του μύθου για τις δοκιμαζόμενες εκεί χώρες. Να σας την πω.

Ο Γεννάρχης Αβραάμ, μια και δεν μπορούσε να κάνει παιδί με τη νόμιμη σύζυγό του Σάρα αποφάσισε να διαιωνίσει το είδος του με μια υπηρέτρια, την Αγάρ. Μόλις όμως η Αγάρ γέννησε, έμεινε έγκυος και η Σάρα της τρίτης ηλικίας. Και γέννησε κι αυτή όπως η υπηρέτριά της ένα αγόρι. Το παιδί της Σάρας ονομάστηκε Ισαάκ και της Αγάρ, Ισμαήλ.

Εκεί αρχίζουν οι κοινωνικές διαφορές του παρελθόντος από την αρχή του γένους μας και — γιατί όχι — από την αρχή της ίδρυσης της ζωής πάνω στη γη.

Οι Άραβες προέρχονται από τα νόθα παιδιά του Αβραάμ ενώ οι

Ισραηλίτες από τα «νόμιμα πριγκηπόπουλα». Αλλά επειδή και στην προκειμένη περίπτωση του θρησκευτικού μύθου, Γιάννης κερνάει και Γιάννης πίνει, την Παλαιά Διαθήκη την κατασκεύασαν οι Ισραηλίτες σύμφωνα με τα μέτρα και τα σταθμά που φαίνονταν πιο προσοδοφόρα και βολικά στους συντάκτες της του Ιερατείου.

Οι άνθρωποι σήμερα, αλλά περισσότερο παλιότερα, εμπιστεύονταν σχεδόν τυφλά τους θρησκευτικούς τους μύθους μια και τα μέσα ενημέρωσης τα αποτελούσαν ανθρώπινα στόματα «γραμματισμένων» της εποχής. Και οι «γραμματισμένοι» της εποχής, ταυτόχρονα,

αποτελούσαν και το εκάστοτε ιερατείο, αυτή τη μορφή κοινωνίας η οποία θεωρείται πανομοιότυπη των σημερινών διεκδικητών της σκέψης των ανθρώπων της γης.

Το ιερατείο λοιπόν, χώρισε τους ανθρώπους σύμφωνα με τις γραφές, σε άσπρους και μαύρους, σε καλούς και κακούς, σε δούλους και αφέντες, σε πλούσιους και φτωχούς. Όπως ακριβώς και σήμερα.

Το Ισραήλ της διαποράς επί αιώνες ολόκληρους χωρίς πατρίδα, φρόντιζε να ενσωματώνεται στις κοινωνίες των χωρών που διέμενε. Η ενσωμάτωση όμως αυτή δεν σήμαινε σε καμία περίπτωση ταύτιση. Έτσι, τα Τέκνα του Ανώτερου Θεού και νόμιμου γιού του Αβραάμ, διεκδικούσαν πάντα τα οικονομικά και διοικητικά πρωτεία των χωρών της κατοικίας τους, σύμφωνα με το ρητό αλλά και τη θρησκευτική τους επιταγή: Αυξάνεσθε, πληθύνεσθε και κατακυριεύσατε την γην.

Και πράγματι αυξήθηκαν, πληθύνθηκαν και κατακυριεύσαν τη γη. Από κει και πέρα η ιστορία των τέκνων του Αβραάμ τροποποιείται επί τα χείρω.

Οι Αμερικανοί, δηλαδή οι Εβραίοι της Αμερικής υπόσχονται στους Εβραίους της Διαποράς η «Πατρική» και τους παραχωρούν το έδαφος της Παλαιστίνης, τον τόπο που έτσι κι αλλιώς κατοικούσαν τα παιδιά του Ισραήλ τα οποία δεν θα είχε καμία σημασία να εκδιωχθούν, να βασανιστούν ή ακόμα καλύτερα και να πεθάνουν.

Με αυτές τις εντολές να αντικαθιστούν τις άλλες της Παλαιάς Διαθήκης του Μωυσή, οι Εβραίοι, πήραν το δρόμο της «επιστροφής» στη Χαναάν. Εγκαταστάθηκαν σκότωσαν, βασάνισαν, εκδίωξαν και ταλαιπώρησαν πολλά χρόνια τώρα τα παιδιά του Ισραήλ, έτσι δικαιοματικά σαν οι νόμιμοι τους παράνομους.

Ιδρύθηκε το «κράτος της Σιών» και στο μυαλό των παραδοσιακών

Εβραίων άρχισαν να δουλεύουν ιδέες ότι από εκείνη τη στιγμή κι έπειτα θα εκπληρώνονταν και οι υπόλοιπες υποσχέσεις του Μωυσή που αφορούσαν στη γη της επαγγελίας και της αφθονίας. Αλλά τα πράγματα δεν ήρθαν έτσι.

Οι Αμερικανοί Εβραίοι της εξουσίας έστειλαν μεν τους Εβραίους στην Παλαιστίνη αλλά δεν εκπλήρωσαν καμία σχεδόν επιθυμία τους σχετικά με τα όνειρα της γης της επαγγελίας. Τους άφησαν να καλλιεργούν την άμμο, με επιτυχία βέβαια, αλλά και με κόπους. Τους έδωσαν να κόψουν νόμισμα αλλά το νόμισμα αυτό στο Ισραήλ τουλάχιστο δεν είχε αντίκρουσμα σε χρυσό και ο πληθωρισμός κάλπασε. Τους έβαλαν να επιτηρούν την περιοχή προς όφελος της Αμερικής με υποσχέσεις για καλύτερες ημέρες που κι αυτές δεν ήρθαν, παρά ήρθαν πόλεμοι και διχόνοια και φανατισμός και κακή ζωή.

Οι νέοι στα κιμπούτζ αντέδρασαν και αναζήτησαν ξανά τη διασπορά. Σχεδόν είχαν πεισθεί ότι με την επιστροφή τους σε μια ψεύτικη Σιών παγιδεύτηκαν ίσως για πάντα

σ' ένα όνειρο χωρίς προοπτική υλοποίησης.

Και από κει, στο σημερινό Ισραήλ των δολοφονιών αμάχων και αγωνιστών, αρχίζει η έντονη συνειδητοποίηση της ανάγκης για μια νέα Διασπορά. Ωστόσο πριν τη λήψη της τελικής απόφασης για εγκατάλειψη της ψεύτικης Σιών τα νόμιμα παιδιά του Αβραάμ θα δώσουν ένα μάθημα υπεροχής τους στους «νόθους» απογόνους του Ισραήλ.

Βέβαια η απορία όλων των σκεπτόμενων λαών της γης είναι μία και εκφράζεται σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της με τις ίδιες λέξεις: Γιατί Ισραηλίτες δράτε με τον ίδιο τρόπο που κατηγορούσατε στους φασίστες; Η απάντηση είναι πάλι μία:

Αυτοί που γεννήθηκαν και γαλουχήθηκαν με την ιδέα του «νόμιμου» τέκνου κατά τας γραφάς, επόμενα έχουν αναπτύξει στην ψυχροσύνη τους και τη νοοτροπία του καλού, του μοναδικού, του υπερέχοντα πολίτη της γης. Για ένα παιδί που μεγάλωσε με τέτοια διδάγματα και φιλοσοφίες το αποτέλεσμα είναι επίσης ένα: Τα «γνήσια» τέκνα του

Αβραάμ γεννήθηκαν με το φασισμό στο κύτταρό τους σύμφωνα με τις υποδείξεις του γεννάρχη και των ραββίνων τους. Το ιερατείο δεν πέθανε στην ψεύτικη Σιών. Δεν έχει πεθάνει ούτε στις κοινωνίες της διασποράς των Εβραίων. Γιατί θεωρούν εαυτούς εξαιρετικά όντα, νόμιμης γέννας μοναδικής...

Με τα παραπάνω στοιχεία βγαίνει επόμενα και το τρομακτικό συμπέρασμα για το μέλλον των Εβραίων σχετικά με τις μεθόδους και την ψυχολογία τους. Όσοι ακόμα αιώνες κι αν περάσουν, όσες ανακατατάξεις κι αν γίνουν στις κοινωνίες των εθνών η ραββινική διδασκαλία θα παραμένει η ίδια, αναλλοίωτη και επικίνδυνη για τους υπόλοιπους πολιτισμένους ανθρώπους του Πλανήτη μας.

Η Παλαιά Διαθήκη των προγόνων του Ισραήλ δεν πρόκειται να τροποποιηθεί από κανέναν και πάντα θα διδάσκει το ψέμμα της υπεροχής ενός σύγχρονου ιερατείου, ένα ψέμμα στο οποίο αν κάποιος της φυλής τους αντιτάξει απορίες ή άρνηση είναι γραφτό να καταδιωχθεί μέχρις καταστροφής του.

Είναι παλιά φυλή οι Εβραίοι και ικανοί και έξυπνοι και επιδέκτικοί στις επιστήμες του αύριο. Είναι όμως φανατικοί σκοταδιστές ταυτόχρονα, θύματα κι αυτοί μιας ιστορίας που πλέχτηκε σε βάρος τους υπόγεια, στα ανεξήγητα χρόνια της εποχής του δικού μας Χριστού. Είναι καιρός λοιπόν να σκεφτούν πιο πρακτικά. Το μίσος που ξεσηκώνουν εναντίον τους, στο τέλος θα βλάψει αυτούς τους ίδιους περισσότερο απ' ότι αυτοί βλάψουν τους συγανθρώπους τους... Ξυπνήστε γιοί του Αβραάμ! Το βιολογικό κύτταρο δεν γνωρίζει νομιμότητα και ανομία. Απλά διαιωνίζεται, εξελίσσεται υπάρχει και αναγνωρίζει. Όλα τα υπόλοιπα στοιχεία που του αποδίδουν οι θρησκευτικοί πατέρες είναι για να βολέψουν τα δικά τους κερτημένα αγαθά αμφίβολης ποιότητας πια...

Η ΕΝΟΧΗ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΚΑΙ Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΕΝΟΧΩΝ

Οι σημερινοί Ιστορικοί μας είναι υποχρεωμένοι να αποβάλλουν τον Ελληνοκεντρισμό τους! Η γλώσσα όμως δεν είναι ένοχη. Μόνο ο χρήστης της μπορεί να είναι ένοχος ή δολιοφθορέας της. Πού στοχεύουν οι προκατασκευαστές μιας άλλης γλώσσας για τους Έλληνες;

Το είχατε φαντασθεί ποτέ; Κι όμως. Στο Ιστορικό τμήμα του Ιονίου Πανεπιστημίου, διδάσκεται... επισήμως... ότι ο όρος έθνος είναι «αδόκιμος», «κενή περιεχομένου λέξη» και πρέπει «να αντικατασταθεί απ' τον όρο Κράτος»!

Κι αν μάλιστα θα μπορούσαμε να ανεχθούμε τη χρήση του όρου από κάποιους άλλους Λαούς, εμείς οι Έλληνες είμαστε ασυγχώρητοι και... γελοίοι να τον χρησιμοποιούμε.

Επίσης εις τους λόγους «που ερμηνεύουν την αναγκαιότητα καλλιέργειας της Επιστήμης της Ιστορίας», συγκαταλλέγονται και αυτοί «που θα επιτρέψουν εις τους αυριανούς μας ιστορικούς ν' αποβάλλουν μια κι έξω τον Ελληνοκεντρισμό τους»(!!!) δεδομένου ότι «η γνώση της Ιστορίας μας επιτρέπει να γνωρίζουμε την Αλήθεια και στην προκειμένη περίπτωση η αλήθεια είναι ότι δεν υπάρχουν σήμερα Έλληνες»!!

«Η γλώσσα δεν είναι αθώα. Άρα είναι ένοχη η Γλώσσα: εφ' όσον επιτρέπει σ' έναν Ελύτη «να κατασκευάζει την ιδεολογία της (δήθεν) ενότητας του Ελληνισμού» μας πληροφορεί και μας... διδάσκει μελέτη ...«Κοινωνιογλωσσολογική» εκ του Πανεπιστημίου των Ιωαννίνων... ορμώμενη! (Α. Φραγκουδάκη: ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΑ σελ. 24).

Όταν δηλαδή ο στιχουργός του ΕΑΜ έγραφε: «Με χίλια ονόματα μία η χάρη, ακρίτας είτε αρματωλός: αντάρτης, κλέφτης παλλικάρη, πάντα ει' ο ίδιος ο Λαός», κατασκεύαζε — μια και δεν υπάρχει — την ιδεολογία της Ενότητας του Ελληνισμού. Κι ο αγωνιστής ΕΑΜΙΤΗΣ που το τραγουδούσε και πέθαινε ή ήταν έτοιμος να πεθάνει για το περιεχόμενο του τραγουδιού, χρησιμοποιούσε Γλώσσα ένοχη που του «φυλάκιζε τη συνείδηση»!!!

Κι ο Εθνικός μας ποιητής όταν έγραφε: «Τίποτ' άλλο δεν έχω στο Νου μου παρεκτός Ελευθερία και Γλώσσα», πρέπει κι αυτός να καταγγελλόταν ως «κατασκευαστής» ψευτοδυσυνειδήσεων.

Όχι, η Γλώσσα δεν είναι ποτέ ένοχη. Ένοχος μπορεί νάνται ο χρήστης της. Ένοχοι είναι οι δολιοφθορείς της. Ένοχοι εσχάτης προδοσίας απέναντι σε τούτο το Λαό του οποίου «τη Γλώσσα του έδωσαν Ελληνική».

Γλώσσα της Αλήθειας, της Ομορφιάς και του Κι είν' αυτό που δεν μπορούν ν' αντέξουν οι «ασπάλακες του σκότους. Οι θιασώτες της αισθητικής του δύσμορ-

φου. Η διανόηση της θολούρας, και των αντι-ανθρώπινων επιλογών.

Αν ψάχνετε για τους εχθρούς της Ελλάδας μην τους αναζητάτε εκτός αυτής. Οι χειρότερη ανθέλληνες ήταν και παραμένουν πάντα εντός της Ελληνικής Πατρίδας. Αυτοί για τους οποίους ο ποιητής γράφει: «Αυτός είναι ο πάντοτε αφανής δικός μας Ιούδας! Θύρες επτά τον καλύπτουνε και στρατιές επτά παχύνονται στη διακονία του». Μα τώρα πια μάθαμε να τους αναγνωρίζουμε.

«Αν θέλεις να εξαφανίσεις ένα Λαό εξαφάνισε τη Γλώσσα του» είπε κάποτε ο Λένιν: και στη δική μας συνείδηση, το βαρυσήμαντο Μήνυμα - προειδοποίηση, που μας δίνει ο Οργουελ μέσα απ' αυτές τις σελίδες του 1984, είναι ότι η απανθρωποποίηση της κοινωνίας και η απόλυτη καταδουράστευση του κοινωνικού συνόλου, θα μπορέσει να γίνει πραγματικότητα μόνο με την αρχική καταγγελία και την εν συνεχεία αλλοίωσή της Γλώσσας αυτού του συνόλου. Ο Homo Sapiens θα πάψει να είναι σκεπτόμενος άνθρωπος, όταν χάσει τη Γλώσσα του και τη Γλωσσοπλαστική του ικανότητα, αφού η γλώσσα του θα κατασκευάζεται σε κάποια γραφεία, γλώσσα προκάτ, έτοιμη για καταλωση. Αναρωτιέται όμως κανείς: Υπάρχει άλλη χώρα, άλλος Λαός που να βάλεται με τόσο μίσος, τόση εμμονή; Και πού στοχεύουν όλα αυτά;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Η Ρωμηοσύνη εν φυλή, συνόταρτη τοῦ κόσμου...

Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΗ ΜΕΣΟΓΕΙΟ

— Ανταπόκριση από τη Βόρειο Αφρική για το περιοδικό «ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ» —

Λένε ότι η ιστορία επαναλαμβάνεται. Μήπως το ίδιο δεν συμβαίνει και στις μέρες μας; Μετά τη νίκη των Συμμάχων στο Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο τότε που η Ρωσία έχασε 20.000.000 άτομα, από τους οποίους οι 1.500.000 θυσιάστηκαν για την απελευθέρωση της Ευρώπης, οι χθεσινοί της «Σύμμαχοι» δημιούργησαν το ΝΑΤΟ!

Ο ανταποκριτής του περιοδικού μας ήλθε πριν λίγες ημέρες από την Τρίπολη της Λιβύης.

ΤΡΙΠΟΛΙ, Λιβυκής Τζαμαχίρια. ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1988

— Ήλθα πριν λίγες ώρες από το Νότο, για να λάβω μέρος στο Διεθνές Συμπόσιο κατά της Τρομοκρατίας, στο οποίο συνέρρευσαν πάρα πολλές προσωπικότητες απ' όλα τα σημεία της γης. Φιλόσοφοι, Καθηγηταί Πανεπιστημίων, Ιστορικοί, Συγγραφείς, αντιπροσωπείες απελευθερωτικών κινημάτων. Τα γεγονότα της Τύνιδος και η δολοφονία του μεγάλου αγωνιστού για την ελευθερία του Λαού του, Αμπού Τζιχάντ, είναι ακόμη πολύ νωπή γιατί το αίμα του δεν έχει ακόμη στεγνώσει. **Για πρώτη φορά στην ιστορία πραγματοποιήθηκε πολιτική δολοφονία ηλεκτρονικών μέσων.** Αυτό ασφαλώς θα πρέπει να κάνει να σκεφθούν πάρα πολύ «βαθιά», όλους όσους «αγωνίστηκαν» για την επιβολή της ηλεκτρονικής δουλειάς του ΕΚΑΜ με τη βοήθεια και των ΕΚΑΜ εν στολή...

Κό αποκλειστικά αφιερωμένο στην αμφιθεατρική αίθουσα του Μεγάρου Διεθνών Συνεδρίων. Δεν έχω τον καιρό να εξετάσω καν τα ονόματα των συνέδρων, μέσα από τις καταστάσεις που μας έδωσαν. Ρίχνω μια ματιά στα καθίσματα, με την ελπίδα μήπως δω κανένα γνωστό πρόσωπο. Γρήγορα ανακαλύπτω έναν παλιό φίλο, το γνωστό δημοσιογράφο κ. Νίκο Βουλέλη, από τις πιο δυναμικές πένες της Ελληνικής δημοσιογραφίας για ζητήματα αραβικών χωρών, που τώρα είναι στο Αθηναϊκό Πρακτορείο Ειδήσεων. Σκόρπια βλέπω και άλλες μορφές, που δεν μπορούν παρά να ανήκουν σε μαχητικούς Έλληνες και Κύπριους. Σε λίγο θα τους γνω-

ρίσω όλους. Πρώτα, απ' αυτά που θα πουν υπερασπιζόμενοι αυτό που λέγεται Ελλάς - Κύπρος - Ελευθερία - Ανεξαρτησία - Δημοκρατία, που το ένα δεν μπορεί να υπάρξει ξεχώρα από το άλλο.

Το Συμπόσιο αρχίζει. Για μια κάποια στιγμή προσέρχεται και παίρνει τη θέση του στο Προεδρείο, ο αρχηγός της Επανάστασης της 1/9/69, ο Συνταγματάρχης Μουαμάρ Αλ Καντάφι. Το πρόσωπό του σκυθρωπό, σοβαρό. Τα λόγια του γεμάτα απόφαση και δύναμη. Στα χέρια του κρατάει μια μακρόστενη σημαία των Παλαιστινίων αγωνιστών της PLO. Κατά τη διάρκεια της εντυπωσιακής του ομιλίας, δεν αναφέρεται σ' αυτούς. Αλλά το ότι αυτοί κυριαρχούν στη σκέψη του, είναι βέβαιο. Σημασία έχει ότι λίγες μέρες αργότερα, ο αρχηγός της PLO Γιάσερ Αραφάτ, αντή να πάει στην κηδεία του Αμπού Τζιχάντ στη Δαμασκό, θα φτάσει αιφνιδίως στη Λιβύη...

Αρχίζουν οι ομιλίες των συνέδρων. Παρακολουθώ όλους προσεκτικά. Όλοι μιλούν με κατανόηση για τους μεγάλους κινδύνους που απειλούν όλους, αλλά και εμάς τους συνέδρους. Τα αόρατα όπλα και μέσα των εχθρών, φτερουγίζουν επάνω από τα κεφάλια μας. Όλοι θέλουν τη Μεσόγειο σαν μια τεράστια Λίμνη παραγωγική Ειρήνης. Χωρίς τους στόλους του τρόμου και της βίας. Πύρην τα λόγια του Έλληνα Καθηγητή Πανεπιστημίου κ. Νεοκλή Σαρρή από την Κωνσταντινούπολη, όπου υπήρξε σύμβουλος στην Ελλάδα γνωρίζουν περί παντουρανισμού όσο ο κ. Ν. Σαρρής! Ο Στρατηγός Κώστας Κωνσταντινίδης και ο Ναύαρχος

Αντώνιος Ναξάκης, κατακεραυνώνουν από το βήμα τους τους εχθρούς της Ειρήνης και του Ελληνισμού. Λιγόλογος μα εντυπωσιακός ο συγγραφέας Νίκος Μαραγκός, που μέσα στα λίγα πρόσφατα χρόνια μας κατέπληξε με μια σειρά βιβλίων του, αποκαλύπτοντας όλους τους τρομοκράτες. Σε όλα τα μήκη και πλάτη της Διαμετρικής η παρουσία του Καθηγητή Πανεπιστημίου Αθηνών Δημητρίου Γαλανού, που συνοδεύεται από τη σύζυγό του, ανταποκρίτρια ξένων μεγάλων περιοδικών. Σε λίγο και οι δύο θα βρεθούν σε άλλη γωνιά της γης για να υπερασπιστούν και εκεί τα δίκαια της Ελλάδας, Κύπρου, Ελευθερίας και Δημοκρατίας...

Μια κάποια στιγμή οι σκέψεις μου διακόπτονται, διατί ο Προεδρεύων με καλεί να ανέβω στο βήμα. Ποτέ μου δεν 'ομιλώ από χειρογράφου αλλά «τα λέω» όπως έρχονται μέσα από την καρδιά μου, με τα όσο δυνατόν απλά λόγια. Να τι είπα εκείνη την ημέρα κατά λέξη και όπως τα κατέγραψα τα μαγνητόφωνα. Σε κάθε στιγμή αναλογιζόμουν τη λεπτή μου θέση και υποχρεώσεις που πολλοί ίσως να μην κατάλαβαν. Μερικοί μάλιστα παραπονέθηκαν ότι δεν είπα «όσα θα έπρεπε να πω» περί Κυπριακού, αλλά κάποτε θα μάθουν, ότι έπραξα και πράττω δια την νήσον των Αγίων, πολύ περισσότερα των μικρών μου δυνάμεων... Αυτά λοιπόν είπα είπα πάντα σύμφωνα με τη συνήθεια του τόπου και χρόνου:

«Εν Ονόματι του Μεγάλου και Φιλεσπλαχνου Θεού!»

Αγαπητοί Σύμμαχοι και Παραστάτες εις τον κοινόν κατά της Βίας και Τρομοκρατίας Αγώνα!

Δεν μπορούμε να αγωνιστούμε κατά του τέρατος που απειλεί την ανθρωπότητα εάν προηγουμένως δεν το γνωρίσουμε με κάθε λεπτομέρεια. Μόνον όταν μελετήσουμε πολύ καλά το παρελθόν του, θα

μπορέσουμε να το αντιμετωπίσουμε κατά το παρόν και το μέλλον. Ας μη παρασυρόμεθα από διάφορες απατηλές ταμπέλες. Σήμερα ή λέξη ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ, δεν είναι τίποτα άλλο από τον Διεθνή Σιωνοταλμудισμό. Αυτός είναι ο εχθρός όλων μας.

Να λοιπόν μερικά δείγματα της Διεθνούς τρομοκρατίας κατά της χώρας από την οποία ήλθα, και που πραγματοποιήθηκαν κατά το παρελθόν:

1204: Εν ονόματι της απελευθέρωσης των Αγίων τόπων, η διαβόητη 4η Σταυροφορία, ξεκινά αυτή τη φορά όχι δια της θαλάσσης, αλλά δια ζηράς, μέσω του Ανατολικού Βυζαντινού κράτους, όπως πάντοτε υπό την ηγεσία του Βατικανού. Τα πρώτα αποτελέσματα ήδη υπερβαίνουν την κάθε «προσδοκία». Η Κωνσταντινούπολη καταλαμβάνεται, λεηλατείται και όλοι οι θησαυροί της αρπάζονται. Οι «σταυροφόροι» δεν παραλείπουν να φέρουν και κοινές γυναίκες μέσα στις Ελληνικές Ορθόδοξες Εκκλησίες. Το Ανατολικόν βυζαντινόν Κράτος παύει να υπάρχει. Όποιος αμφιβάλει, δεν έχει παρά να δει στη Βενετία τα τέσσερα μεγάλα μπρούντζινα άλογα που άρπαξαν τότε οι «ελευθερωταί» των Αγίων τόπων από τον ιππόδρομο της Κωνσταντινούπολης, και τα μετέφερε εκεί όπου είναι μέχρι σήμερα...

1828: Οι Έλληνες αγωνισταί δια την ελευθερίας της Πατρίδας τους, μπαίνουν στον όγδοο χρόνο αγώνος. **Η Ευρώπη είναι φανερά εναντίον τους.** Οι Ναύαρχοι της Αγγλίας και Γαλλίας που μαζί με τους Ρώσους έλαβαν μέρος στη Ναυμαχία του δέχονται επιπλήξεις των κυβερνήσεών τους και από τον Μέτερνιχ. Η Τουρκία κάνει επιστράτευση σ' ολόκληρη την επικράτεια δια να καταπνίξει κάθε αντίσταση των Ελλήνων... Όλα φαίνονται να καταρρέουν. Ξαφνικά τα Ρωσικά στρατεύματα κατέρχονται μαχόμενα προς Νότον. Η Ανδριανούπολις καταλαμβάνεται. Η Κωνσταντινούπο-

1), Το προεδρείο του Συνεδρίου για την Τρομοκρατία.

Ο συνεργάτης της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΣΕ για μορφωτικές υποθέσεις κ. Εντουαρτ Κοβαλιώφ με το συνεργάτη του ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ κ. Νίκο Δούλγερ Σείκιν.

λις απειλείται. **Η Ρωσία απαιτεί και επιβάλλει την αναγνώριση της ανεξαρτησίας της Ελλάδος και τον τερματισμόν του πολέμου εναντίον της...** Το μίσος όμως κατά της Ελλάδος εκ μέρους της Δύσεως γίνεται ακόμη μεγαλύτερο...

1849: Είναι απρίλιος όπως και τώρα. Οι Έλληνες ετοιμάζονται δια το Πάσχα τους. Σύμφωνα με την παράδοση οι Αθηναίοι, ετοιμάζονται να κάψουν το ομοίωμα του καταδότου του Χριστού, Ιούδα Ισκαριώτη. Αυτό όμως ξαφνικά ΔΕΝ επιτρέπει ο «Βρετανός» Πρόξενος κ. Πατσίφικο, ίσως γιατί ο ίδιος είναι Εβραίος από την Πορτογαλία! Αγανακτησμένοι Έλληνες, εισβάλλουν στο σπίτι του και σπάνε τα έπιπλα και οικοσκευές. Ο «Βρετανός» Πρόξενος απαιτεί από την Ελλάδα ως αποζημίωση το τεράστιον

δια την εποχήν ποσόν των 88 6.736 Δραχμών και προκαλεί την επέμβαση του Βρετανικού στόλου και αποκλεισμόν. **Καταπλέει η Βρετανική αρμάδα και καταλαμβάνει τους λιμένες Πειραιώς, Πατρών, Σύρου, Ναυπλίου, Ύδρας, Κορίνθου και Χαλκίδος. Τα εμπορικά και τα πολεμικά σκάφη της Ελλάδος ΚΑΤΑΣΧΟΝΤΑΙ...** Μόνο κατά καλή τύχη της Ελλάδος τυχαίως ανευρίσκειται ιδιόχειρος επιστολή του Πατσίφικου εις την οποίαν αυτός γράφει ότι οι ζημίες του ανέρχονται σε 3750 Δραχμές...

1853-1857: Αρχίζει ο κριμαϊκός Πόλεμος. Είναι το «ευχαριστώ» της Ευρώπης διότι η Ρωσία την έσωσε από τον ζυγό του ναπολέοντος. Η Γαλλία, της οποίας τον διαμελισμόν δεν επέτρεψε η Ρωσία το 1814, συμμαχήσασα με την Αγγλίαν,

Τουρκίαν και την Ιταλίαν επιτίθεται κατά της Ρωσίας!

Λένε ότι η ιστορία επαναλαμβάνεται. Μήπως το ίδιο δεν συνέβη και επί των ημερών μας; Μετά τη νίκη των συμμάχων στον Β. Παγκόσμιο Πόλεμο, στον οποίο η Ρωσία έχασε 20.000.000 νεκρούς, εκ των οποίων 1.500.000 δια την απελευθέρωση της Ευρώπης, οι χθεσινοί της «σύμμαχοι» εδημιούργησαν ...το ΝΑΤΟ!

Αλλά ας επανέλθουμε εις το θέμα μας. Γνωρίζοντας την αγάπη των Ελλήνων δια τη Ρωσία, οι «σύμμαχοι» κατά τον Κριμαϊκό Πόλεμο και πάλι απέκλεισαν πολλά ελληνικά λιμάνια και έκαναν καταλήψεις μερικών εξ αυτών, μεταφέροντες ταυτοχρόνως και την επιδημία χολέρας από την οποία απέθαναν τουλάχιστον το 1/10 των Αθηναίων...

1023: Την 31ην Αυγούστου 1923 η Φασιστική Ιταλία του Μουσολίνι, βομβάρδισε και κατέλαβε την Κέρκυρα και τους Παξούς, διότι κατά τη χάραξη των συνόρων Ελλάδας - Αλβανίας δολοφονήθηκε υπό «αγνώστων» ένας Ιταλός. Το θερικτό «Καβούρ» με συνοδεία άλλων πολεμικών σκαφών κατέλαβε τα ως άνω νησιά και τα προσάρτησε στην Ιταλία... Μα ο Θεός φαίνεται να είναι πάντοτε με το μέρος των Ελλήνων... Γρήγορα απεδείχθη ότι η δολοφονία είχε γίνει κατ' εντολήν του ίδιου του Μουσολίνι...

1803-1986: Αλλά ας πούμε τώρα μερικά λόγια για την μαρτυρική αυτή χώρα που τώρα μας φιλοξενεί αδελφικά. Τον πρώτο πόλεμο που έκαναν οι Αμερικανοί στην ιστορία τους, ήταν κατά της Λιβύης. Είναι εδώ που το 1803 το αμερικανικό πολεμικό σκάφος «Φιλαδέλφεια» εξώκειλε στην προσπάθεια να βομβαρδίσει την Τρίπολη και κατελήφθη από τους Λίβυους που ποτέ δεν έπαυσαν να αγωνίζονται για την ελευθερία τους, όπως μας απέδειξαν και τα γεγονότα των τελευταίων ετών και ο βομβαρδισμός της 15/4/1986... Ας προσέξουν λοιπόν

οι Αμερικανοί μήπως εδώ θα γίνει και ο τελευταίος τους στην ιστορία πόλεμος...

Περατώνοντας, θέλω θερμά να ευχαριστήσω τον Λαό της Τζαμαχίρια για δύο μεγάλα «δώρα» που έδωσαν στο Λαό της γενέτειράς μου. Το **1853** κατά τον Κριμαϊκό Πόλεμον, η Λιβύη αν και «επαρχία» (Βιλαέτ) της Τουρκίας, αρνήθηκε να δώσει στρατό να πολεμήσει κατά των Ρώσων στην Κριμαία. Το 1689 περίπου, ο Ρωσικός στόλος που εκτελούσε εκπαιδευτικό πλου στη Μεσόγειο, αγόρασε κάπου 18-20 παιδιά - σκλάβους από την αγορά αυτής της πόλεως, που προήρχοντο από το Νότο. Εκείνη-την εποχή οι ίδιοι οι Λίβυοι ήταν υπόδουλοι των Τούρκων. Ο διαέγγονος ενός από τα αγορασθέντα παιδιά, έγινε ο μεγαλύτερος Εθνικός Ποιητής της Ρωσίας, ο αθάνατος Αλέξαντρ Πούσκιν. Δεν υπάρχει στη Ρωσία ούτε και πιο απόμερο χωριό ή μικρή πόλη που να μην έχει κάποιο δρόμο, πλατεία ή μπουστό του μεγάλου αυτού ανθρώπου του πνεύματος...

Μέσα σ' αυτήν την αίθουσα, δέκα χρόνια πριν άκουσα την έκκληση προς όλους δια την ανάγκην μετατροπής της Μεσογείου, σε Λίμνη Ειρήνης και Φιλίας χωρίς ξένους στόλους. Και τα λόγια αυτά έφτασαν σήμερα παντού όπως μας μαρτυρούν τα λόγια του σημερινού ηγέτη της Σοβιετικής Ενώσεως Μιχαήλ Γκορμπατσώφ, που είπε πρόσφατα στο Βελιγράδι **«Η Μεσόγειος πρέπει να είναι ελεύθερη από ξένους στόλους...»**.

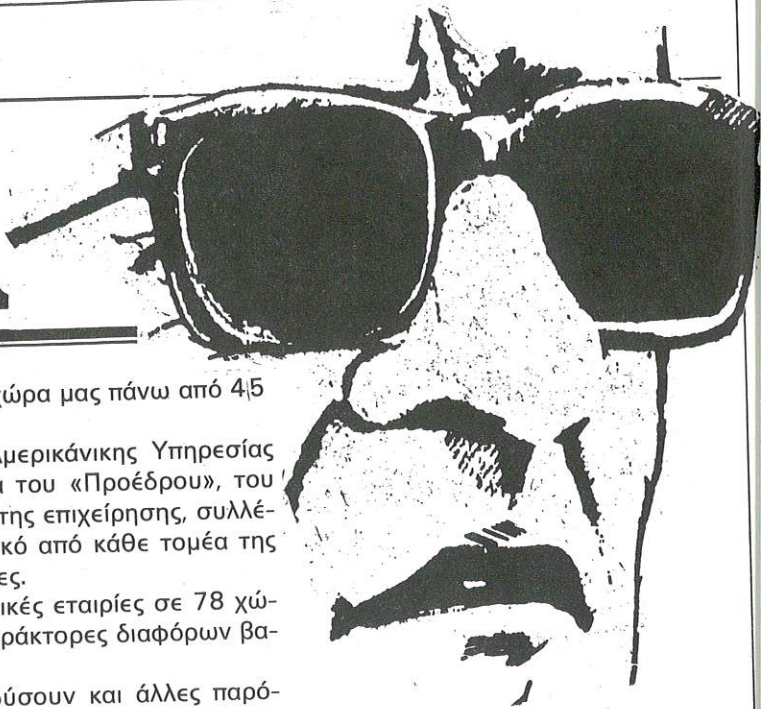
Μετά τη λήξη της σύντομης ομιλίας μου, κατ' επιθυμίαν των αρμοδίων του Συμποσίου, εδόθη η εντολή της άμεσου ανατυπώσεως και διανομής, των υποβληθέντων κειμένων μου (εις την Αγγλικήν και Αραβικήν) σε όλους τους συνέδρους και αρκετάς υπηρεσίας του τόπου. Επακολούθησαν αργότερα κατ' ιδίαν συνεντεύξεις μου προς τους ξένους και εντόπιους δημοσιογράφους. Χαίρομαι πάρα πολύ διότι

μου εδόθη η ευκαιρία να συναντηθώ με ανθρώπους όπως ο συνεργάτης της Κεντρικής επιτροπής του ΚΚΕΣΣΔ κ. Εντουάρντ Κοβαλιώφ, ο Σύμβουλος της Σοβιετικής Πρεσβείας Αλεξέι Βετρώβ και τόσοι άλλοι ξένοι επιστήμονες που μου εξέφρασαν τας ευχαριστίας των δια τα όσα έγραψα εις το βιβλίον μου «Ο Άξων του Θανάτου», που φαίνεται να έχει φτάσει σε κάθε γωνιά της γης. Σήμερα όλοι γνωρίζουν ότι το Κίνημα των Φιλουμενιστών προσέφερε και προσφέρει θετικές υπηρεσίας όχι μόνον εις την Ελλάδα - Κύπρον αλλά όλους τους αγωνιζόμενους δια την ελευθερίαν Λαούς...

Θα ήτο μεγάλη παράλειψις εκ μέρους μου να μην αναφέρω εδώ τη δυναμική συμμετοχή στο Συμπόσιο κατά της Τρομοκρατίας και υπεράσπιση των Ελληνικών και Κυπριακών θέσεων, εκτός από τους ήδη αναφερθέντας εις την αρχήν, και από τους κάτωθι: την εκ Θεσσαλονίκης Καθηγήτριαν Καν Θεανώ Τσιοβαρίδου, τον Δημοσιογράφον του «Ριζοσπάστη» κ. Θεόδωρον Κέη, τον κ. Πάμπο Κασκάνη της Σοσιαλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ / Κύπρου, Καν Χρυστάλλα Αντωνίου, της Σοσ. Κινήσεως Γυναικών Κύπρου, την Κυρίαν Χριστίνα Αριστείδου της ίδιας οργανώσεως και συνεργάτιδα της Κυπριακής εφημερίδος «Τα Νέα» (Κύπρου), τον Βουλευτήν της Κυπριακής Βουλής κ. Τρύφωνα Ηλιάδη, κ. Ιωάννην Δ. Αυλωνίτην και άλλους. Όλοι αυτοί μαζί με τους εξ Ελλάδος προαναφερθέντας, έδωσαν από κοινού ένα καλό δείγμα το πώς αγωνίζονται οι Έλληνες, όταν αγωνίζονται δια την τιμή και ύπαρξη του Λαού τους. Από τις σελίδες αυτού του μαχητικού περιοδικού του φίλου - αγωνιστού κ. Χρήστου Χαλαζιά, τους στέλνω τα πιο ειλικρινή μου αισθήματα φιλίας και εκτιμήσεως δια όσα υπέρ του Λαού, Ελευθερίας και Δημοκρατίας κάνουν.

**Νικόλαος Δούλγερ - Σέικιν
(D.C. YERMAK)**

Οι... μάνατζερς της CIA

Η πανίσχυρη αμερικάνικη CIA διαθέτει και στη χώρα μας πάνω από 45 εμπορικές επιχειρήσεις «βιτρίνες».

Οι τοποθετημένοι σ' αυτές αξιωματικοί της Αμερικάνικης Υπηρεσίας Πληροφοριών, καλυμμένοι πίσω από την ιδιότητα του «Προέδρου», του «Γενικού Διευθυντή» ή του «Γενικού Συμβούλου» της επιχείρησης, συλλέγουν το απαραίτητο για τη CIA πληροφοριακό υλικό από κάθε τομέα της Ελληνικής ζωής, πολύ πιο εύκολα από διπλωμάτες.

Παγκόσμια, η CIA, διαθέτει περίπου 300 ιδιωτικές εταιρίες σε 78 χώρες. Σ' αυτές εργάζονται 70 αξιωματικοί και 175 πράκτορες διαφόρων βαθμών ή απλοί πολίτες της χώρας δράσης.

Τελευταία, στην Ελλάδα, επιχειρούν να διεισδύσουν και άλλες παρόμοιες επιχειρήσεις. Ποιος τις καλεί;

Μια ελάχιστη γνωστή πλευρά δράσης της CIA είναι η επιχειρηματική της. Η αμερικάνικη υπηρεσία πληροφοριών έχει απλώσει και τα εμπορικά της ποκάμια σε όλο τον κόσμο αλλά ιδιαίτερα στις χώρες του αμέσου ενδιαφέροντός της από στρατηγική άποψη.

Το υλικό ήρθε στο περιοδικό μας σταλμένο από την Αμερική και αναφέρεται σ' αυτό ακριβώς το θέμα.

ΓΕΝΙΚΑ ΠΕΡΙ «ΒΙΤΡΙΝΑΣ»

«Οι επιχειρήσεις της CIA ονομάζονται DEEP COVER ή σε ελεύθερη μετάφραση «ΒΙΤΡΙΝΕΣ» πίσω από τις οποίες κρύβεται η αμερικάνικη υπηρεσία πληροφοριών και μέσω αυτών συντονίζει ενέργειες, συλλέγει πληροφορίες και ελέγχει τις χώρες στις οποίες είναι εγκατεστημένη».

Όπως αναφέρει το βιβλίο, οι συγγραφείς του δεν αποκαλύπτουν τα ονόματά τους από φόβο για αντίποινα.

«Στη λίστα των επιχειρήσεων «Βιτρίνα» αναφέρονται τράπεζες, Ινστιτούτα και ιδιωτικές εμπορικές εταιρίες.

Αρχικά οι επιχειρήσεις αυτές

χρησιμοποιούνται για την υλοποίηση παράνομων ενεργειών πίσω από τις οποίες σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να φανεί η CIA, ενεργειών όπως είναι η αποσταθεροποίηση του οικονομικού και πολιτικού συστήματος μιας χώρας, με στόχο την ενίσχυση φιλοαμερικανικών κομμάτων, ομάδων, οργανισμών, ακόμα και μεμονωμένων πολιτικών προσωπικοτήτων, διείσδυση σε υψηλούς κυβερνητικούς κύκλους, σε αντίθετα με την αμερικάνικη πολιτική κόμματα, αριστερών οργανώσεων, καθώς και σε ινστιτούτα σοσιαλιστικών κρατών.

Οι «Βιτρίνες» είναι ιδιαίτερα πολύτιμες για την CIA και τις παράνομες δραστηριότητές της. Προμηθεύουν με πληροφοριακό υλικό την υπηρεσία για τις αντίθετες με τη CIA τρομοκρατικές οργανώσεις, διακινούν όπλα, εκπαιδεύουν τρομοκράτες και μεταφέρουν ομάδες κομάντος σε «ευαίσθητες» περιοχές.

Οι ίδιες επιχειρήσεις χρησιμεύουν ακόμα για τη συλλογή πολύτιμων εμπορικών οικονομικών και πολιτικών πληροφοριών.

Το 1974 μια απόρρητη έκθεση σχετική με το θέμα των DEEP CO-

VER υπογεγραμμένη από τον Χένρυ Κίσιγκερ στάλθηκε σε όλες τις αποστολές της CIA του εξωτερικού. Εκεί φαίνεται η ανάγκη οργάνωσης και διατήρησης τέτοιων επιχειρήσεων αλλά και η χρησιμότητά τους για την Υπηρεσία. Μέσω ερωτήσεων και απαντήσεων η έκθεση αφήνει να φανεί ποιες πληροφορίες θεωρούνται από την μυστική υπηρεσία πληροφοριών της Αμερικής σαν ιδιαίτερου ενδιαφέροντος.

Αναφέρεται ακόμα στην έκθεση του Χ. Κίσιγκερ ότι οι αξιωματικοί της CIA οι οποίοι είναι εξουσιοδοτημένοι από την κυβέρνηση των ΗΠΑ να διατηρούν τις επιχειρήσεις αυτές, μπορούν να διεισδύουν πολύ πιο εύκολα σε κυβερνητικούς κύκλους στους οποίους δεν θα μπορούσαν να πλησιάσουν ποτέ με την ιδιότητά τους οι διπλωμάτες. Στόχος των επιχειρήσεων αυτών είναι να συνάπτουν συμφωνίες με την κυβέρνηση της κάθε χώρας, με κόμματα και άλλες εμπορικές εταιρίες.

Τα τελευταία χρόνια η CIA έχει ενεργοποιηθεί ιδιαίτερα στη Γαλλία, την Ιταλία, την Ισπανία, την Πορτογαλία και την Ιαπωνία.

ΙΔΙΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΤΗΣ CIA

Η αμερικανική μυστική υπηρεσία πληροφοριών είναι κάτοχος πολλών ιδιωτικών εμπορικών επιχειρήσεων. Στους κόλπους των επιχειρηματικών δραστηριοτήτων της υπάρχουν αεροπορικές εταιρίες, τράπεζες, ταξιδιωτικά γραφεία, εφημερίδες και περιοδικά. Για όλες αυτές τις εμπορικές της δραστηριότητες, η CIA φροντίζει για την άψογη φορολογική συμπεριφορά των εταιριών της.

Μέσα από τις επιχειρήσεις αυτές της παρέχεται η δυνατότητα να ενεργεί για να υλοποιεί ιδιαίτερα λεπτές «εργασίες» σε ξένες χώρες, με σκοπό πάντα το καλό των Ηνωμένων Πολιτειών και της Κυβέρνησης των ΗΠΑ. Οι «λεπτές δουλειές» της CIA στις ξένες χώρες αφορούν πτώσεις κυβερνήσεων, δολοφονίες πολιτικών, εκπαίδευση και μεταφορά όπλων, ναρκωτικών και άλλων παράνομων αλλά υψηλού εμπορικού ενδιαφέροντος υλικών.

Τέτοια υλικά εξάγονται από την Αμερική μέσω των αεροπορικών εταιριών της CIA. Για παράδειγμα η Air Αμέρικα, χρησιμοποιήθηκε στον πόλεμο του Βιετνάμ για την αποστολή ομάδων σαμποτάζ και κομάντος σε περιοχές ελεγχόμενες από τους κομμουνιστές όπως το Β. Βιετνάμ, η Καμπότζη και το Λάος.

Πέρα από τη χρήση τους σαν βιτρίνες, οι περισσότερες εμπορικές επιχειρήσεις της CIA αποδεικνύονται και οικονομικά προσοδοφόρες για την κυβέρνηση της Αμερικής, όπως οι εταιρίες μεταφοράς ναρκωτικών στις χώρες του εξωτερικού. Τα χρήματα που προέρχονται από αυτές υποτίθεται ότι χρησιμοποιούνται για τις μυστικές επιχειρήσεις της CIA, αλλά στην πραγματικότητα το μεγαλύτερο μέρος τους καταλήγει στις τσέπες των υψηλά ιστάμενων αξιωματικών της υπηρε-

Οι εταιρίες μέσω των οποίων η CIA καλύπτεται αποτελούνται από γιγάντιες φέρμες παγκόσμια γνωστές μέχρι μικρές, περιορισμένου ενδιαφέροντος και μικρού αριθμού προσωπικού.

Ο αριθμός των αξιωματικών που χρησιμοποιούν την εμπορική κάλυψη σε κάθε χώρα, εξαρτάται από το ενδιαφέρον της χάρας αυτής για τις ΗΠΑ και το μέγεθος των απαιτούμενων για τη CIA πληροφοριών. Σ' αυτές οι αξιωματικοί της μυστικής υπηρεσίας των ΗΠΑ κατέχουν θέσεις γενικού διευθυντού, τεχνικού

σίας πληροφοριών των ΗΠΑ. Στη συνέχεια το υπόλοιπο μέρος των χρημάτων αυτών διατίθεται για τον χρηματισμό υπουργών κυβερνήσεων και άλλων πολιτικών στις χώρες του τρίτου κόσμου οι οποίες περιλαμβάνονται στον κατάλογο ενδιαφέροντος της CIA.

ΕΤΑΙΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΥΣ ΤΗΣ CIA

Μυστικές αμερικανικές εταιρίες δρουν σε όλες σχεδόν τις χώρες της γης, μη εξαιρουμένων και των χωρών με τις οποίες οι ΗΠΑ δεν διατηρούν διπλωματικές σχέσεις.

Όπου είναι δυνατό η CIA προτιμά να αγοράζει μυστικά ήδη υπάρχουσες επιχειρήσεις οι οποίες διαθέτουν θυγατρικές εταιρίες σε άλλες χώρες των ενδιαφερόντων της Αμερικής.

συμβούλου ή προέδρου.

Η κάλυψη των αξιωματικών της CIA στις εμπορικές επιχειρήσεις δεν είναι μια δουλειά χρονοβόρα γι' αυτούς, αλλά και καθόλου δυσάρεστη, μια και η κύρια απασχόλησή τους είναι να μετέχουν σε κοινωνικές εκδηλώσεις, να γίνονται δεκτοί σαν μέλη σε ιδιωτικά κλαμπς-σπορ, μια δραστηριότητα η οποία τους παρέχει τις καλύτερες προϋποθέσεις για τη συλλογή του υλικού τους.

Σαν κανόνα οι αξιωματικοί της CIA δεν επισκέπτονται σχεδόν ποτέ τους επίσημους σταθμούς της υπηρεσίας πληροφοριών οι οποίοι συστεγάζονται με τις αμερικάνικες ανά την Υφήλιο Πρεσβείες. Αντί αυτού ένας έμπειρος αξιωματικός της CIA φροντίζει να βρίσκεται σε διαρκή επικοινωνία μαζί τους, να ελέγχει και να κατευθύνει τις ενέργειές τους.

Αξίζει να σημειωθεί ότι στον κατάλογο των επιχειρήσεων πίσω από τις οποίες καλύπτεται η CIA, ιδιαίτερα έντονη δραστηριότητα παρατηρείται στην Ιαπωνία και την Ελλάδα.

Ήδη αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα υπάρχουν και λειτουργούν 44 επιχειρήσεις του είδους, πίσω από τις οποίες κρύβονται περίπου 100 αξιωματικοί της Αμερικανικής Υπηρεσίας Πληροφοριών. Κι έπειτα σου λέει ότι η Ελλάδα δεν είναι χώρα άμεσου στρατηγικού ενδιαφέροντος για τις ΗΠΑ. Κι ακόμα, σαν σύγκριση σπουδαιότητας, σύμφωνα πάντα με το πόνημα αυτό, στην Τουρκία η CIA έχει εγκατεστημένες μόνο 8 επιχειρήσεις - Βιτρίνα, στη Ροδεσία 2 στο Μεξικό 9, στο Πακιστάν 9, στην Ελβετία 10, στη Χιλή 3, στο Βέλγιο 4, στον Καναδά 14, στη Δανία 1 και στην Ισπανία 5.

Άντε τώρα να δούμε πώς ξεμπλέκουμε με τις βάσεις... με 44 εμπορικές εταιρίες της CIA να πουλάνε στη χώρα μας από κομπιούτερς και καλλυντικά μέχρι παιχνίδια...

ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΡΜΕΝΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

Εβδομήντα τρία χρόνια και το έγκλημα που διέπραξε σε βάρος του Αρμένικου λαού στα χρόνια 1915-1922 η Τουρκία που εξακολουθεί και σήμερα να αγνοεί τα διεθνή ψηφίσματα, συστηματικά αρνείται να αναγνωρίσει ότι διέπραξε τη μεγαλύτερη γενοκτονία του αιώνα μας.

Σήμερα ο «ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ» εβδομήντα τρία χρόνια από τότε παρουσιάζει ένα κείμενο «αναδημοσίευση» από το περιοδικό «ΑΡΜΕΝΗΣ ΦΕΝΤΑΙ» όπου αποκαλύπτεται ο ρόλος του Σιωνισμού στην Αρμένικη υπόθεση. Ένας ρόλος καθαρά υπονομευτικός για δύο λαούς τον Αρμένικο και τον Ελληνικό της Μικράς Ασίας.

Ο Σουλεϊμάν Νάζι στο βιβλίο του «Πλημμυρίδα της πανώλης» ή «Οι Εβραϊκές μετακινήσεις μέσα από την ιστορία» στο κεφάλαιο που αναφέρεται στην περίοδο πριν από την Εβραϊκή επεμβατική πολιτική στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, εξηγεί με λεπτομέρειες το χορό

απάτης των Εβραίων εις βάρος των Αραβικών χωρών, αποτέλεσμα του οποίου ήταν να θυσιαστούν οι χριστιανοί της Ιερουσαλήμ μερικά (836), οι Αιγύπτιοι ολικά (910), οι οργανωμένες γενοκτονίες στη Συερία, ν' ανοίξουν οι πόρτες της Ιερουσαλήμ στους σταυροφόρους και πολλά άλλα παρόμοια συμβάντα.

Ο συγγραφέας αναφέρει τις Τούρκικες, Αραβικές και Γαλλικές επίσημες πηγές που χρησιμοποιεί όπως **Fiar Hebui, Philip** και **F. Koze-ni**. Ακολουθεί την ιστορία της Εβραϊκής μετακίνησης προς την Οθωμανική Αυτοκρατορία και την εμφάνιση εβραϊκών κοινοτήτων μέσα στον αραβικό κόσμο. Αυτές οι κοινότητες, πάντα ασχολούνταν με επικερδείς επιχειρήσεις, σε βάρος των τοπικών πληθυσμών, επένδυαν σε κυβερνητικούς προϋπολογισμούς και δάνεια, εκμεταλλεύονταν εσωκοινοτικές διαμάχες και ιδιοτελείς σκοπούς και φυσικά προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να καταλάβουν θέσεις ισχύος στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, αργά μεν αλλά

Αρμένιοι την εποχή των μεγάλων σφαγών από τους Νεότουρκους, όταν ο Σιωνισμός συνεργαζόταν μαζί τους.

σταθερά. Ακριβώς τότε είναι που η Ιστορία θυμάται τη δολοφονία του διδάσκαλου Τόμας το 1810 στη Δαμασκό, τα γεγονότα της Σμύρνης το 1881 και πολλά άλλα οδυνηρά γεγονότα. Οι Εβραίοι ευνέχισαν την υπονομευτική τους δράση, καλλιεργώντας θρησκευτικές και πνευματικές διαμάχες, υποσκάπτοντας τις σχέσεις μεταξύ των διαφορετικών λαών της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, δωροδοκώντας αρχηγούς, κλείνοντας τζαμιά και σκοτώνοντας τον μη εβραϊκό πληθυσμό. Είναι αυτή ακριβώς η περίοδος που οι Ευρωπαίοι αρχίζουν να ενδιαφέρονται για τη Μ. Ανατολή και ειδικά για την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Οι Εβραίοι ήταν παρόντες στις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις με τους ανθρώπους τους, οι οποίοι δρούσαν πάντα σύμφωνα με τα εβραϊκά προβλήματα στους λαούς που βρίσκονταν υπό Οθωμανική κατοχή, υποκινώντας τους ταυτόχρονα να ξεσηκωθούν ενάντια στους Οθωμανούς. Από την άλλη όμως διατηρούσαν θερμές σχέσεις με τις αρχές που ανέφεραν αυτές τις κινήσεις.

Στο κεφάλαιο με τον τίτλο «Πρώτα εβραϊκά βήματα προς την Οθωμανική Αυτοκρατορία» ο συγγραφέας αποδεικνύει ότι η αποτυχία της Οθωμανικής κυβέρνησης αρχίζει όταν ο Σουλτάνος Μωχάμετ ο 4ος επέτρεψε στους διωγμένους από την Ισπανία Εβραίους να μπουν στην Αυτοκρατορία τον 17ο Αιώνα. Αυτή ήταν η μεγαλύτερη προδοσία του Σουλτάνου στην πατρίδα του. Η είσοδος στην Οθωμανική Αυτοκρατορία ήταν η πραγματοποίηση ενός παλιού ονείρου του κάθε Εβραίου. Η πράξη του σουλτάνου ήταν αυτό ακριβώς που περίμεναν από πολλά χρόνια. Είχαν τώρα τη δυνατότητα να μέρη και μέρη του εβραϊσμού να ενωθούν, κάτι μάλλον αύνατο στις Ευρωπαϊκές χώρες εκείνη την περίοδο. Κινούμενοι στην Οθωμανική Αυτοκρατο-

ρία οι Εβραίοι άρχισαν να «κατασκευάζουν την ψυχολογική τους νομιμότητα». Ήταν πολύ βασικό να κατακτήσουν τον οικονομικό παλμό της χώρας, αλλά πολύ πριν των Εβραίων, οι Αρμένιοι είχαν στα χέρια τους την Οθωμανική οικονομία, και οι αρχές τους εμπιστευόνταν ακόμη και για προβλήματα κυβερνητικής οικονομικής κατεύθυνσης, με αποτέλεσμα να μην απομείνι στους Εβραίους να κάνουν τίποτ' άλλο εκτός από το να προετοιμάζουν τους νέους τους έξυπνα ν' αρνηθούν τη θρησκεία τους και να δρουν σαν να ήταν καλύτεροι μουσουλμάνοι και από τους ίδιους τους Τούρκους. Ενεργώντας κατ' αυτό τον τρόπο άρχισαν να προκαλούν συμπάθειες τοπικές και να βρίσκουν τρόπους να καταλαμβάνουν θέσεις στον κυβερνητικό μηχανισμό. Κατ' απίστευτο τρόπο έγιναν έμπιστοι των Τούρκων, στους οποίους εμφανίζονταν ότι δούλευαν μόνο για τα τουρκικά συμφέροντα και τίποτ' άλλο. Ήταν ακριβώς αυτή η υποχθόνια πολιτική που έκανε άτομα όπως ο Μαρσάλ Μιντάντ, Αλή Πασάς, Ζαβίντ, Σάλεμπ, Γκάρσο και εκατοντάδες άλλοι Εβραίοι να λάμπουν μέσα στο Οθωμανικό Κοινοβούλιο, υποσκάπτοντας ταυτόχρονα την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Ήταν όλοι τους Μουσουλμάνοι φυσικά...

Για την εβραϊκή ηγεσία είχε πλέον φτάσει η ώρα να εκπληρώσουν την υποχρέωσή τους στο οθωμανικό κράτος. Το συνέδριό τους στην Πολωνική πόλη Κατοβίκ κατά τη διάρκεια του 1843 προετοίμασε αρκετά προγράμματα δράσης του εβραϊκού πληθυσμού στην Τουρκία και κύριος στόχος τους ήταν η δημιουργία εσωκοινωνικών διαφορών, υποδαύλιση προβλημάτων και ρήξη μεταξύ μείονωτων και αρχών...

Ένα από τα προγράμματά τους ήταν να πείσουν τους Αρμένιους ότι οι Τούρκοι τους χρησιμοποιούν

και τους ανέχονται μεν, αλλά σύντομα θα φροντίσουν ν' απαλλαχτούν απ' αυτούς, έτσι, θα πρεπε να αναπτύξουν σχέσεις με τις άλλες χώρες για περίπτωση ανάγκης, πάντα όμως με τη βοήθεια των Εβραίων. Ταυτόχρονα όμως οι Εβραίοι κατασκόπευαν για λογαριασμό των Τούρκων το εθνικό κίνημα που αναπτύσσονταν στις Αρμενικές κοινότητες. Δεν άργησαν να εμφανιστούν τα φρούτα της πολιτικής αυτής των Εβραίων. Άρχισαν να δημιουργούνται προστριβές μεταξύ Αρμενίων και Τούρκων, έλλειψη εμπιστοσύνης, σεβασμού και άρχισε να υπάρχει καχυποψία και φόβος.

Τον ίδιο καιρό στην Ευρώπη, χάρη στην εβραϊκή μεσολάβηση τα νέα ήταν υπερβολικά διογκωμένα για την ασταθή πολιτική κατάσταση στην Τουρκία, εξαναγκάζοντας έτσι τις Τουρκικές αρχές να αυξήσουν τους διωγμούς ενάντια στις εθνότητες της αυτοκρατορίας όπως η Αρμενική.

Αυτή η κατάσταση συνεχίστηκε μέχρι το 1861 όταν ανέλαβε την εξουσία ο Σουλτάνος Αμπντούλ Ασίζ, ένας έξυπνος άνθρωπος τελείως διαφορετικός από τους προκατόχους του, που αντιλήφθηκε τη σοβαρότητα του προβλήματος και προσπάθησε να επαναφέρει την τάξη στην αυτοκρατορία και ν' αποκτήσει τον έλεγχο της κατάστασης, δίνοντας τα χαμένα δικαιώματα σε κάθε εθνότητα και ιδιαίτερα στην Αρμενική, περιορίζοντας τις υποχθόνιες ενέργειες των σιωνιστών, όπως των Καμόντο, Σασόν, Σίνο Ντάσι και άλλων. Φυσικά οι σιωνιστές δεν μπορούσαν να δεχτούν αυτή τη δυσμενή γι' αυτούς κατάσταση. Έτσι στις 30 Μαΐου 1876 ένας Εβραίος δικαστικός, ονόματι Μίντχαντ - Πασά παρέσυρε και δολοφόνησε τον σουλτάνο Αμπντούλ Ασίζ και τον αντικατέστησε με τον Κινγκ Μουτάντ.

Κατ' αυτόν τον τρόπο το εβραϊ-

κό κίνημα κατόρθωσε να υλοποιηθεί έναν από τους κύριους σκοπούς του, να εκνευρίσει την οθωμανική εξουσία. Έχοντας δε τους ανθρώπους τους σε υψηλές θέσεις συνέχισε τα υποχθόνια έργα του με μεγαλύτερη ελευθερία ενάντια στους υπό τουρκική κατοχή λαούς, αφ' ενός μεν ξεσηκώνοντας μειονότητες ενάντια στην εξουσία, και από την άλλη υποδαυλίζοντας τις επεκτατικές ορέξεις των κυβερνώντων. Κατ' αυτό τον τρόπο άρχισε ο Ρωσο-Τουρκικός πόλεμος. Το 1878 είναι ο χρόνος της συμφωνίας του Αγ. Στεφάνου από την οποία οι Αρμένιοι περίμεναν πολλά, γιατί κάτω από τις δημιουργηθείσες από τους Εβραίους συνθήκες, και εξ αιτίας της «κατάκτησης» της τουρκικής οικονομίας από αυτούς, δεν είχαν παρά μία μόνο λύση, την αυτοδιάθεση. Φυσικά οι Εβραίοι δεν επρόκειτο να μείνουν έξω από το παιχνίδι. Η συμφωνία, μετά τη Ρώσικη νίκη, ξανάδινε τα δικαιώματα στους Αρμένιους, με αποτέλεσμα να γίνουν οι απευθείας ανταγωνιστές των Εβραίων, στη δε Τσαρική Ρωσία έδινε ευκαιρίες που φόβισαν τους Εβραίους. Σ' αυτή τη δεδομένη στιγμή οι Εβραίοι άρπαξαν την ευκαιρία να εκβιάσουν τους Ευρωπαίους. Ένας πλούσιος Εβραίος, ονόματι Χιρς, με τη βοήθεια ευρωπαϊκών δημοσιογραφικών οίκων άρχισαν να διαδίδουν τα νέα της συμφωνίας του Αγ. Στεφάνου παρουσιάζοντάς την κατά τέτοιο τρόπο και με τέτοια ένταση που ανάγκασαν την Αγγλία να πείσει τους Τούρκους όχι μόνο να σταματήσουν τις διαπραγματεύσεις και να απορρίψουν τη συμφωνία αλλά και να κηρύξουν πόλεμο στη Ρωσία. Εάν ο βρετανικός στόλος δεν έφτανε έγκαιρα, ώστε να σταματήσει τη Ρωσική επίθεση, τα αποτελέσματα της πολιτικής αδιαλλαξίας των Τούρκων θα ήταν πολύ πιο βαριά για την αυτοκρατορία τους. Έτσι με την αποτυχία της συμφωνίας του

Αγ. Στεφάνου η κατάσταση των Αρμενίων χειροτέρευε όσο ποτέ άλλοτε. Η Τουρκία χρειαζόταν μεγάλα οικονομικά δάνεια και οι Εβραίοι ήταν εκεί, έτοιμοι να μοιραστούν τα κέρδη τους με τις δυτικές χώρες. Το συνέδριο του Βερολίνου στις 13 Ιούνη του 1878 ήταν η τελευταία σοβαρή προσπάθεια επανεξέτασης της Συμφωνίας του Αγ. Στεφάνου, και τέλειωσε με την κηδεία της. Η φωνή της Αρμενικής Αντιπροσωπείας με επικεφαλής τον Πατριάρχη Χριμιάν ούτε που ακούστηκε. Δεν θα μπορούσε πάντως να περιμένει κανείς τίποτα διαφορετικό. Η ίδια η λίστα των αρχηγών αντιπροσωπειών ήταν μια φανερή απάντηση σε κάθε ερώτημα: 1) Ένας Γερμανός Βίσμαρκ βαθιά δεμένος με το εβραϊκό κεφάλαιο, 2) Λόρδος Μπάκεσφελντ, ένας Εβραίος, Βρετανός αντιπρόσωπος, 3) ο εβραϊκής καταγωγής Γάλλος Βαλλίνγκαν, 4) ο κόμης Άντερσον, Εβραίος από το Βέλγιο, 5) ο Τούρκος Μωχάμεντ Αλή - Πασάς, ονομαζόμενος Ντονομέ Αλή όταν ήταν Εβραίος, 6) ο Κόμης Κορτίν, ο μόνος Ιταλός. Και καθώς οι Αρμένιοι έχασαν τις ελπίδες τους από τη συμφωνία του Αγ. Στεφάνου, κέρδισαν τις εκδικητικές διαθέσεις των Τούρκων.

Η παρουσία της Αρμενικής Αντιπροσωπείας ενθαρρύνθηκε από τον κύριο Χιρς και από τον στρατηγό Κοχαλμάν.

Ο Πατριάρχης Χριμιάν ήταν ακόμη στο δρόμο της επιστροφής, φέροντας το βαρύ φορτίο του εμπαιγμού όταν Τούρκοι φανατικοί εθνικιστές και θρησκευτικοί είχαν αρχίσει το έργο της καταστροφής σχεδόν παντού. Φυσικά οι Εβραίοι άρχισαν να γίνονται πιο συμπαθητικοί στις Τούρκικες αρχές. Αυτή είναι ακριβώς η στιγμή που ο πατέρας του σιωνισμού Θεόδωρος Χερτσλ εκδήλωσε τη σιωνιστική του ιδεολογία.

Οι Εβραίοι χρησιμοποιώντας τον

σιωνισμό σαν εθνική ιστορία, παραπλανούν όλο τον κόσμο με τη φιλολογία εκατομμυρίων κατασκευασμένων ιστοριών για τους εαυτούς τους. Με την οικονομική δύναμη που απέκτησαν από την Οθωμανική Αυτοκρατορία από τον 19ο αιώνα, οι Εβραίοι απόδειξαν στον κόσμο ότι με τα χρήματα μπορούν να κάνουν τα πάντα. Πέτυχαν να εξαγοράσουν και να χρησιμοποιήσουν πολλά άτομα στους διάφορους κυβερνητικούς μηχανισμούς, να επεμβαίνουν στα εσωτερικά διαφόρων χωρών ανεβάζοντας ή κατεβάζοντας κυβερνήσεις και κατάφεραν να μαθαίνει ο κόσμος μόνον αυτά που εκείνοι ήθελαν. Για πολλά χρόνια ακόμη και οι Ευρωπαίοι μάθαιναν μόνον αυτά που ο σιωνισμός ήθελε να μάθουν. Κατάστρεφαν ή διαστρέβλωναν τα γεγονότα και ποιος μπορούσε ν' αντισταθεί στη χρυσή εξουσία των Εβραίων; Όπως γράφει ένας Εβραίος συγγραφέας **Manger**, δεν έχει σημασία πως οι Εβραίοι έχουν τη διακυβέρνηση, το χρυσό και το χρήμα, θα συνεχίσουν να παραμένουν έτσι όπως είναι, στο κάτω κάτω η δύναμη του χρήματος είναι αναντικατάστατη.

Κατά τη διάρκεια των ετών 1894-1896 πάνω από 200.000 Αρμένιοι σκοτώθηκαν στην Τουρκία αλλά όλες οι ειδήσεις αναφέρονταν σε λίγους Εβραίους που σκοτώθηκαν κατά την ίδια περίοδο από τους Ρώσους. Καμιά δυτική εφημερίδα δεν έγραψε για το αρμένικο πρόβλημα και γία τις δυστυχίες των Αρμενίων αντίθετα ζητούσαν τακτικά βοήθεια για να ελευθερωθούν λίγοι Εβραίοι από τα χέρια του Τσάου της Ρωσίας.

Την ίδια περίοδο οι προσπάθειες του **Denis Koshin** και άλλων δημοσιογράφων να στείλουν στην Ευρώπη τις ειδήσεις των καταστροφών που υπέστησαν οι Αρμένιοι, συνάντησαν αντιδράσεις και κατεπνίγησαν.

Γράφτηκε από τον **Σουλείμάν Νάζι**

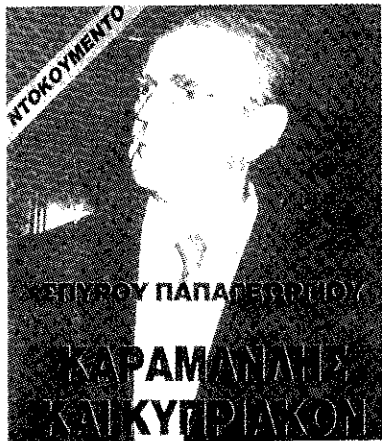
ΒΙΒΛΙΑ

ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ ΚΑΙ ΚΥΠΡΙΑΚΟΝ

ΣΠΥΡΟΥ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
(ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ)

Το νέο βιβλίο του Σπύρου Παπαγεωργίου «ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ ΚΑΙ ΚΥΠΡΙΑΚΟΝ» είναι μια πρωτότυπη ιστορική σύνθεση και ένα συντριπτικό ντοκουμέντο. Με εντελώς άγνωστα ή λησμονημένα στοιχεία παρουσιάζει την προμελετημένη προδοσία του Καραμανλισμού σε βάρος της Κύπρου και του Κυπριακού λαού. Όλες οι φοβερές υποψίες που — κυκλοφορούσαν στον αέρα — του παρελθόντος για τον αντεθνικό ρόλο του Κωνσταντίνου Καραμανλή και των συνεργατών του, με το βιβλίο αυτό γίνονται απρόσβλητη πραγματικότητα. Ο αναγνώστης και ο ιστορικός μπορούν να εξαγάγουν τα δικά τους επί μέρους συμπεράσματα. Είναι ένα βιβλίο που δεν πρέπει να λείπει από καμιά ελληνική βιβλιοθήκη.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ: ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ 1988

ΟΥΤΕ ΟΥΑΣΙΚΤΟΝ
ΟΥΤΕ ΜΟΣΧΑ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΔΕΔΡΙΝΟΣ

Ο κόσμος δεν υπήρξε ποτέ παράδεισος. Αλλά ούτε και κόλασις. Είχε τις καλές και τις κακές πλευρές του, τις καλές και κακές περιόδους του. Και πάντα είχε την Ελπίδα, ότι

τον ένα κύκλο θα τον διαδεχθεί ένας άλλος. Σήμερα, η ελπίδα είναι ένα καντήλι μόνο. Οι κακές πλευρές έχουν υποσκελίσει τις καλές σε σημείο απελπισίας.

Κανείς δεν ξέρει πια πού βρίσκεται, τι κάνει, τι θέλει, τι μπορεί να κάνει. Καμιά βεβαιότητα δεν υπάρχει για κανένα και πουθενά. Δίκαιο είναι το δίκαιο του ισχυρότερου και πέρα απ' αυτό, του παρανοϊκού, του πιο αδιάφορου.

Σωστό είναι ότι θέλει ο ένας ή ο άλλος, φθάνει να μπορεί να το διεκδικήσει με κάποια μορφή βίας.

Το βιβλίο του συγγραφέα Ανδρέα Δεδρινού είναι ενδιαφέρον για όσους θέλουν να μελετήσουν σε βάθος το μοίρασμα της ανθρωπότητας από τις δυο μεγάλες δυνάμεις.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΚΕΨΙΣ

ΑΝΤΙΕΒΡΑΪΣΜΟΣ

ΜΠΕΡΝΑΡ ΛΑΖΑΡ

Ένα σπάνιο και ίσως το μοναδικό για την ελληνική γλώσσα είναι το βιβλίο του Μπερνάρ Λαζάρ.

Ένα σπουδαίο κείμενο, σπάνια αναφερόμενο αλλά πολύ συχνά λεηλατούμενο, γιατί είναι αποτέλεσμα εξαιρετικών μελετών.

Το βιβλίο αυτό που ανασκαλεύει τις ιδεολογικές αρχές του αντιεβραϊσμού και της εβραϊκής απολογίας, ξεκινώντας από τα γεγονότα και επιχειρώντας μια κριτική και διαλεκτική μελέτη της εβραϊκής κοινότητας και των σχέσεών της με το μη εβραϊκό περιβάλλον.

ΕΚΔΟΣΗ: ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΚΕΨΙΣ

ΠΕΛΑΣΓΟΙ

ΑΝΝΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ:

Ιστορικό ερευνητικό δοκίμιο. Στο βιβλίο αυτό η συγγραφέας παραθέτει στοιχεία που δείχνουν ότι στην αμέσως μετά τους παγετώνες επο-

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

χή στην Ελλάδα είχε ήδη αναπτυχθεί ένας ομοιογενής πολιτισμός. Ένα εξαιρετικό βιβλίο για κάθε Έλληνα και κύρια σήμερα που το ανθελληνικό κύμα σηκώνεται να μας πνίξει και να μας πλαστογραφήσει. Η Άννα Δημητρίου δίνει την κατάλληλη απάντηση σ' όλους αυτούς.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ: ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΔΕΔΡΙΝΟΣ

ΟΥΤΕ ΟΥΑΣΙΚΤΟΝ
ΟΥΤΕ ΜΟΣΧΑ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΕΣ
ΣΤΙΓΜΕΣ

ΖΩΗ ΚΑΠΕΛΛΟΥ

Το πρώτο βιβλίο της ποιήτριας και από τον πρόλογό της επιλέγουμε, σημειώνουμε. «Σε κάποια στιγμή ξαφνικά και αυθόρμητα ένιωσα την ανάγκη να εκμυστηρευθώ όλα αυτά που με καταπίεζαν...» Τα ποιήματα της Ζωής Καπέλλου είναι ένα ποιητικό κοινωνικό ρεπορτάζ της σημερινής ζωής.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ
ΛΑΟΥ

ΒΑΣΙΛΗ ΜΙΣΥΡΗ

Ιστορικό δοκίμιο. Εκδόσεις Νικολαΐδη, Κεντρική Διάθεση ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ.

Ο. ΜΑΝΤΕΛΣΤΑΜ

Ποιήματα σε μετάφραση από τα Ρωσικά της Μίλιας Ροζλίδη, Εκ. ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

Στο τεύχος του Μάη το περιοδικό Κομμουνιστική Επιθεώρηση που κυκλοφόρησε δημοσιεύονται:

Άρθρο του Γ.Γ. της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. Χαρ. Φλωράκη με την ευκαιρία των 118 χρόνων από τη γέννηση του Β. Ι. Λένιν, οικονομικές εξελίξεις και πολιτικοί σχεδιασμοί τού Δραγασάκη κλπ.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ:

Το 22ο τεύχος του περιοδικού «ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ» που κυκλοφόρησε είναι πολυσέλιδο, έχει έδρα τα Ιωάννινα, αλλά κυκλοφορεί σε όλη την Ελλάδα, είναι ανεξάρτητο και υπηρετεί ευρύτερους πνευματικούς στόχους ανταποκρινόμενος στα αιτήματα των καιρών μας, τα προβλήματα του λαού μας, την αποστολή και το χρέος του Ελληνικού Γένους, όπως αναβλύζουν από τα βάθη της Ιστορίας.

Διευθυντής-Εκδότης: Δημήτριος Κ. Βακάλης.

ΤΕΤΡΑΜΗΝΑ

Κυκλοφορεί τρεις φορές το χρόνο με λογοτεχνικά πολιτικά και κοινωνικά θέματα. Εκδότης - Διευθυν-

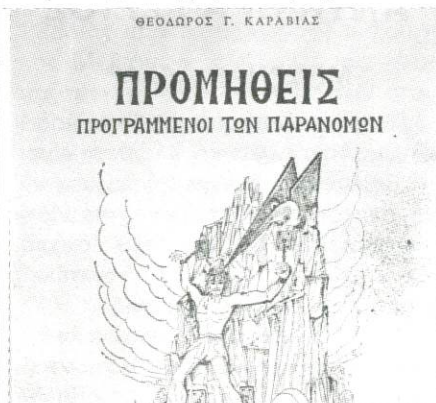
τής: Δρόσος Κραβαρτόγιαννος, Άμφισσα, Χειμώνας - Άνοιξη '88, Τεύχος 36-37.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Διμηνιαίο Ορθόδοξο περιοδικό, με πλούσια ύλη για τα εκκλησιαστικά θέματα και την ορθοδοξία. Υπεύθυνος Συντάξως: Αρχιμανδρίτης Ευθύμιος Μπαρδάκας.

ΑΓΙΟΣ ΕΣΦΙΓΜΕΝΙΤΗΣ

Διμηνιαίο Ορθόδοξο Έκδοση του Αγ. Όρους. Ένα μαχητικό χριστιανικό περιοδικό με πολλές αποκαλύψεις για την δράση της Εκκλησίας και τις παρανομίες της. Εκδότης και Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο ο Μοναχός Ιάκωβος.

ΠΡΟΜΗΘΕΙΣ

Θ. Γ. ΚΑΡΑΒΙΑ

Στους οργισμένους ποιητές της εποχής μας και επαναστάτες ανήκει ο Θεόδωρος Γ. Καραβίας. Το νέο του βιβλίο «Οι Προμηθείς - Προγραμμαμένοι των Παρανομών» είναι ένα αυτοτελές — έπος — ποίημα; που γράφηκε στα σταυροδρόμια του κόσμου καρτερώντας τη Λευτεριά στο κομμάτι της γης, που γεννήθηκε στη διάρκεια των επτά χρόνων διακυβέρνησης της Ελλάδας

από τους συνταγματάρχες.

Το έργο του είναι ένα σάλπισμα για την ειρήνη, τη δημοκρατία και την ανθρωπιά. Είναι ένα ράπισμα κατά των τυράννων και της τυραννίας. Είναι περισσότερο κραυγές απελπισίας που έχουν παλμό και δύναμη.

Στον αναγνώστη δεν υπόσχεται να γιατρέψει πληγές, μα να ταράξει την ησυχία μας και μας κάλει να ακούσουμε τον ανθρώπινο πόνο και να δούμε τη δυστυχία των ανθρώπων. Διορατικός και πρωτότυπος μας ξαφνιάζει με σωκρατική μέθοδο, δίνει λύσεις πώς πρέπει να είναι αυτοί που κυβερνάνε και τι πρέπει να κάνει ο λαός. Παρόλο που έχει προσωπικές εμπειρίες από τα βασανιστήρια δεν κρατάει μίσος, ανήκει στην Παγκοσμιότητα, είναι πολίτης του πλανήτη γη.

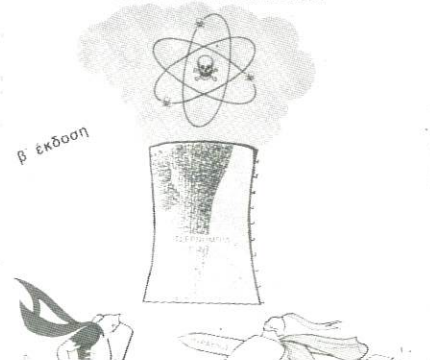
«...δειλοί, άρπαγες, άτιμοι δολοφόνοι, δεν ζητάνε εκδίκηση του λαού μας, οι τόσοι σας φόνοι. / Ψωμί, εργασία, ειρήνη, χαρά ζητάει η Νέα Γενιά, όσο για τα μίση σας και τα πάθη χάρισμά σας να μένουν στα βάθη». Και για το λαό λέει «...Δεν θέλω τίμημα στην καταιγίδα. / Γίγα λαέ σαν μέλος σου / θέλω εσένανε. Θέλω το σθένος σου... θέλω μαθήματα πάντα να δίνεις και τους τυράννους θέλω να σβήνεις...!».

Ο Θεόδωρος Καραβίας με την έκδοση του βιβλίου του πάλι έκανε το χρέος του.

Γιώργος Πρίφτης

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΜΕΣΑΙΩΝΑΣ

ΚΑΙ
ΤΡΙΣΙΑΣΤΑΤΗ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΤΗΤΑ

ΔΩΔΕΚΑ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ ΕΚΘΕΤΟΥΝ ΕΡΓΑ ΤΟΥΣ ΣΕ ΔΥΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΕΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΜΠΙΕΝΑΛΕ ΧΑΡΑΚΤΙΚΗΣ (ΤΑΙΪΒΑΝ & ΓΕΡΜΑΝΙΑ)

Σύμφωνα με την αυστηρή γνώμη μιας πολυμελούς Κριτικής Επιτροπής που αποτελούσαν οι Διευθυντές μεγάλων Μουσείων Σύγχρονης Τέχνης (Νέας Υόρκης, Βρυξελλών, Παρισιού, Νάντης, Τόκιο, Σεούλ κ.ά.) τα έργα τεσσάρων Ελλήνων χαρακτών και ενός ζωγράφου, των **Βασίλη Θεοχαράκη, Ελένης Οικονομίδου, Άριας Κομιανού, Τζ. Άλλεν, Ευσταθίου και Ζωής Κεραμέα**, είναι τα μοναδικά που κρίθηκαν πρωτότυπα και κατάλληλα από 60 έργα εικασσιπέντε Ελλήνων καλλιτεχνών που είχαν σταλεί για να συμμετέχουν στην «**Τρίτη Διεθνή Μπιενάλε Χαρακτικής**» (Δεκέμβριος 1987 - Μάιος 1988) στη Δημοκρατία της Κίνας (Ταϊβάν).

Η έκθεση αυτή οργανώνεται κάθε διετία από το Υπουργείο Πολιτισμού της Ταϊβάν στο Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης της Ταϊπέι, που είναι το μεγαλύτερο στην Ασία. Εφέτος συμμετέχουν 502 καλλιτέχνες από 63 κράτη.

Στη Γερμανία, στον Ιστορικό Πύργο της Χαϊδελβέργης οργανώθηκε, υπό την αιγίδα της Ευρωπαϊκής Κοινότητας η «**Πρώτη Ευρωπαϊκή Μπιενάλε Χαρακτικής**» (Απρίλιος - Μάιος 1988). Συμμετέχουν 259 καλλιτέχνες από 26 ευρωπαϊκά κράτη και από την Ελλάδα οι κάτωθι: **Μιχάλης Αρφαράς** (τον βράβευσε στα εγκαίνια της έκθεσης η Ένωση Ευρωπαίων Δημοσιογράφων), **Χρόνης Μπότσογλου, Π. Γράβαλος, Α. Κατζουράκη, Τάκης Βίκυ Τσαλαματά και Κ. Ξενάκης**.

Την σπουδαιότητα της ελληνικής αυτής παρουσίας στην Γερμανία και την Ταϊβάν υπογράμμισε ο ραδιοσταθμός της Ζυρίχης σε ειδική εκπομπή για τη Σύγχρονη Χαρακτική στα Μεσογειακά Κράτη.

**Η συλλογή
Θόδωρα Βενετσάνου**

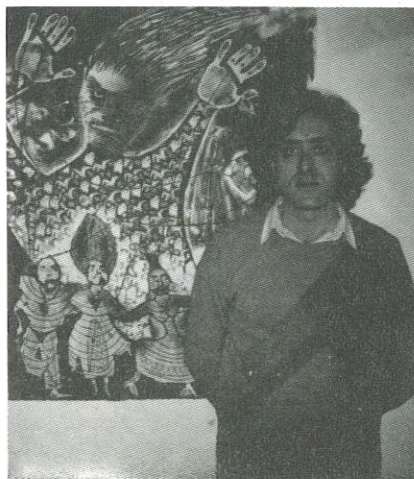
Στο Πνευματικό Κέντρο Αθηνών παρουσιάστηκε η συλλογή έργων σύγχρονης ελληνικής τέχνης του κ.

Θόδωρα Βενετσάνου, που ασχολείται με ναυτιλιακά. Στη συλλογή αυτή υπάρχουν αρκετά έργα τέχνης που εκπροσωπούν επάξια σημαντικούς Έλληνες καλλιτέχνες, άλλα που δεν εκπροσωπούν όπως θάπρεπε εκλεκτούς καλλιτέχνες και άλλα τα οποία είναι εφετζίδικα και

Ο συνεργάτης του «Ε» κ. Γ. Μάρκου με τον υπουργό Πολιτισμού της Ταϊβάν κ. Τσεν Κι Λου.

ασήμαντα. Η συλλογή όμως ανήκει στον κ. Θ. Βενετσάνο και περί... ορέξεως ουδείς λόγος! Το παράδεικτο σ' αυτή την έκθεση όπως παρατήρησαν αρκετά μέλη της Α.Ι.-C.A. (Διεθνής Ένωσης Τεχνοκριτικών), ήταν: Πρώτον η άνιση μετα-

Ο Βραβευμένος στην πρώτη Ευρωπαϊκή Μπιενάλε Χαρακτικής κ. Μιχάλης Αρφαράς μπροστά σ' ένα έργο του.

χείριση στην παρουσίαση των έργων όπου πολλοί αξιόλογοι καλλιτέχνες ανακατεύτηκαν μ' ασήμαντοτητας. Δεύτερον, ο πολυτελής έγχρωμος κατάλογος με τυπωμένα... **ανάποδα** (!!) τα έργα τριών καλλιτεχνών και Τρίτον, η αδικαιολόγητη απουσία από την έκθεση αντιπροσωπευτικών έργων σύγχρονης τέχνης που ο κ. Θ. Βενετσάνος είχε αγοράσει από γκαλερί που είχαν εκθέσει οι καλλιτέχνες.

Τα έσοδα από την έκθεση (3.000 δρχ. το εισιτήριο εισόδου και 2.000 δρχ. ο κατάλογος) ήταν για το χωριό SOS κι αυτό αποτελεί μια ιδιαίτερα ευγενική πρωτοβουλία του συλλέκτη κ. Θόδωρα Βενετσάνου. Μέχρι και οι λιγοστοί δημοσιογράφοι και τεχνοκριτικοί που πήγαν στα εγκαίνια πλήρωσαν την είσοδο και τον κατάλογο... με τα τυπωμένα ανάποδα έργα!

Χρήστος Θεοφίλης

Ο Χρήστος Θεοφίλης που εκθέτει αυτή την περίοδο στην αίθουσα Τέχνης Αντήνωρ, παρουσιάζει την πρόσφατη εργασία του σε δύο κατηγορίες: εικονική και αφηρημένη. Το σύνολο της εργασίας του είναι ιδιαίτερα συγκροτημένο. Ο καλλιτέχνης ασχολείται άλλοτε με το χρώμα και άλλοτε με τη σύνθεση και την ανθρώπινη φιγούρα. Όταν αφιερώνει το τελάρο του στο χρώμα τ' αποτέλεσμα είναι ιδιαίτερα ευαίσθητο σε χρωματικές γκάμες που θυμίζουν τον Τζούλιο Τουρκάτο και άλλους σύγχρονους καλλιτέχνες. Όταν παρουσιάζει τις ανθρώπινες φιγούρες του, επίσης, πρωτεύει γιατί στα τελάρα του διαπρέπουν οι σχεδιαστικές και συνθετικές του ικανότητες. Στα έργα του διακρίνεται έντονα το άγχος και το αδιέξοδο στο οποίο βρίσκεται ο σύγχρονος άνθρωπος (απομονωμένοι σε κλειστούς χώρους) και ο πολιτισμός μας.

Γιώργος Σ. Μάρκου
(Α.Ι. C.A.)

Πρό>
Περιοδικό ΕΠΗΛΗΝΙΣΜΟΣ.
Περικλέους 23 ΕΠΕΥΣΙΝΑ
Τ. Κ. 19.200

Κύριε Χαλαζιά,

Τυχαία στο περίπτερο βρήκα τον «Ελληνισμό». Ομολογώ πως ξαφνιάστηκα. Όταν όμως το διάβασα εντυπωσιάσθηκα. Όλα σχεδόν τα άρθρα ενδιαφέροντα και πολύ επίκαιρα. Ο προβληματισμός, βαθύς και σωστός, πέρα από πολιτικές σκοπιμότητες. Καιρός είναι να κυκλοφορήσει και ένα τέτοιο περιοδικό αποκλειστικά αφιερωμένο στην Ελληνικότητα και τον Ελληνισμό. Θα σας διαβάζουμε πάντα με ενδιαφέρον. Εύχομαι συνέχιση και μεγαλύτερη ανταπόκριση από το Ελληνικό κοινό.

Άνθιμος Περδίκης
φοιτητής
Θεσσαλονίκη

Κύριε Δ/ντά,

Σπεύδω να σας συγχαρώ για το ωραίο σας περιοδικό. Χωρίς αμβολία καλύπτει ένα κενό και μας προσφέρει σημαντικές υπηρεσίες στην υπόθεση του Ελληνισμού και της σωστής πληροφόρησης. Είμαι πάντα στη διάθεσή σας για συνεργασία.

Νίκος Κλάδης
συγγραφέας
Αθήνα

Κύριο

Χρήστο Χαλαζιά,
Περιοδικό «ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ»
Περικλέους 23
192 00 ΕΠΕΥΣΙΝΑ

Φίλε Κύριε Χ. Χαλαζιά,

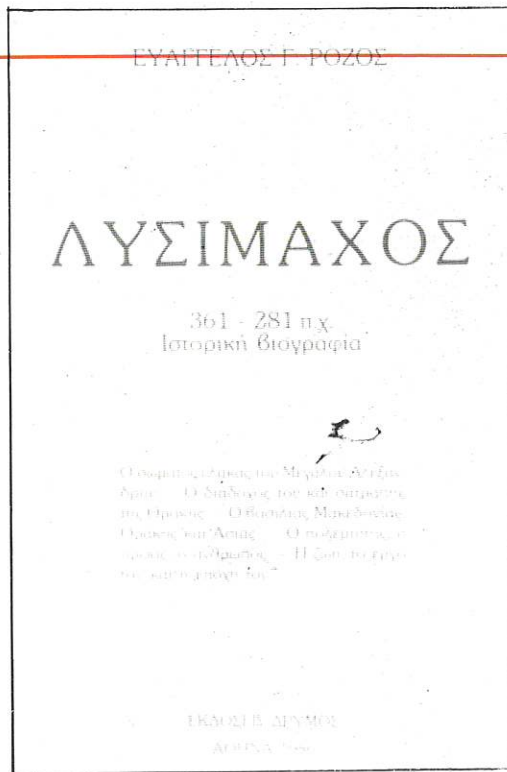
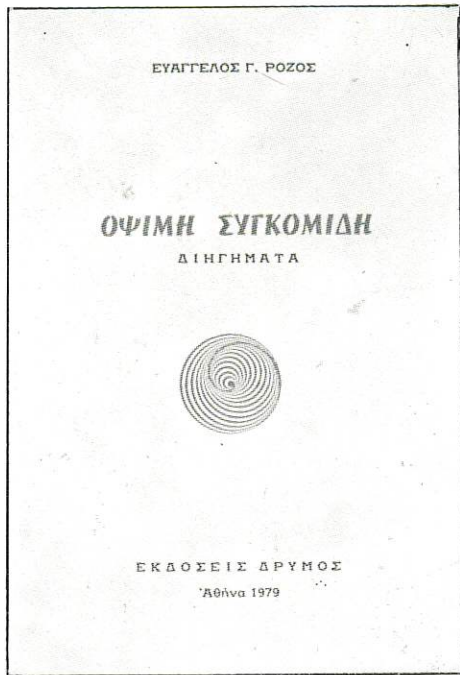
Κατά τας αρχάς τρέχοντος μηνός συναντήθηκα στο εξωτερικό με ξένους Δημοσιογράφους και Καθηγητάς Πανεπιστημίων, οι οποίοι με πληφόρησαν ότι εις την Σοβιετικήν Ρωσσίαν εκυκλοφόρησαν μερικά βιβλία τα οποία προσπαθούσαν να αποδείξουν ότι οι Έλληνες Φιλικοί ήταν μέλη Τεκτονικών Στοών και είχαν μάλιστα σχέσιν με το Κίνημα των Δεκεμβριστών στην Ρωσία την εποχήν εκείνην. Επειδή έχω ασχοληθεί κατά το παρελθόν με το ζήτημα αυτό, είχα τότε βγάλει το συμπέρασμα ότι αυτό ήτο αδύνατον δια τους εξής λόγους. 1) Οι μυστικές Ρωσσικές υπηρεσίες και τότε και τώρα ήταν και είναι μεταξύ των αρίστων εις τον κόσμον. Επομένως θα ήταν αδύνατον να επιτρέψουν την ύπαρξιν και λειτουργίαν Μασονικών Στοών εις την τότε Ρωσσίαν, δεδομένου μάλιστα ότι το 1814 μόλις είχε συντριβεί ο Ναπολέων (καταληφθέντος υπό των Ρώσων του Παρισίου), ο οποίος ως γνωστόν είχε την υποστήριξιν της Μασονίας. 2) Γνωρίζοντες την αξίαν των Ρωσσικών υπηρεσιών, οι Έλληνες με κανέναν τρόπον δεν θα διακινδύνευαν οποιαδήποτε ανάμει-

ξή τους στο κίνημα των Ρώσων Δεκεμβριστών, κατά την στιγμήν που η τότε Ρωσσική Κυβέρνησις, έκανε τα πάντα δια να βοηθήσει τον ιερόν των Ελλήνων αγώνα. Επειδή θέλω με κάθε τρόπο να βοηθήσω τους Ρώσους ερευνητάς να βρουν τον σωστό δρόμο, που τόσο θα βοηθήσει δια την σύμφιξιν των φιλικών σχέσεων μεταξύ Ελλάδος και της Σοβιετικής Ρωσσίας, θερμώς παρακαλώ να μου στείτε το ταχύτερον δυνατόν τα θαυμάσιά σας άρθρα, εις τα οποία αναφέρεσθε με ντοκουμέντα εις τα μέτρα τα οποία έλαβεν ο εκ Ρωσσίας κατελθών, πρώτος Κυβερνήτης της Ελλάδος. Κανέναν Έλλην δεν πρέπει να παραμείνει αδιάφορος δια το λεπτό αυτό ζήτημα, διότι ως πληροφορούμεθα, η ηγεσία του Παγκοσμίου Σιωνισμού, από καιρού καταβάλλει προσπάθειάς δια την καταστροφήν κάθε προσπάθειάς δια την αναγέννησιν των αδελφικών σχέσεων μεταξύ των δύο Λαών.

Με απέραντη εκτίμησιν και φιλικά αισθήματα

NICHOLAS DULGER - SHEIKIN
(JOURNALIST)
POST BOX 4105
GR-102 10 ATHENS, GREECE

κ. Δούλγκερ. Το περιοδικό μας θα δημοσιεύσει μια σειρά από αποκαλυπτικά άρθρα γύρω από τη δράση της Μασονίας στην Ελλάδα. Προς το παρόν όμως σας προτείνουμε να ανατρέξετε στην τελευταία έκδοση του Βιβλίου «Η Μασονία στην Ελλάδα» του Δημοσιογράφου και Συγγραφέα κ. Τσαρούχα.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ - ΕΚΔΟΣΕΙΣ

„ΔΩΔΩΝΗ“

Ασκληπιοῦ 3, ΑΘΗΝΑ - ΤΗΛ. 36.37.973 — Βλαχλειδῆ 8, ΓΙΑΝΝΙΝΑ - ΤΗΛ. 35.026

* ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΘΕΑΤΡΟ

Καμύ: ΚΑΛΛΙΓΟΥΛΑΣ
Λόρκα: ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΣ
Μπέκετ: Ω, ΟΙ ΩΡΑΙΕΣ ΜΕΡΕΣ ΟΛΟΙ ΠΟΥ ΠΕΦΤΟΥΝ
Ίονέσκο: Ἀμεδαῖος
Ἄλμπυ: Ἴσορροπία τρόμου
Ἀνούϊγ: Μῆδεια - Ἴεζαβέλ
Ἄραμπάλ: Νεκροταφεῖο Αὐτοκινήτων
Μπρέχτ: Μάνα κουράγιο
Ζενέ: Οἱ νέγροι
Στρίντμπεργκ: Τό Πάσχα - Ὁ Παρίας
Κοκτώ: Δαιμόνια μηχανή
Σῶ: Ὁ ἄνθρωπος καί τὰ ὄπλα
Ντύρρενματτ: Ἡ ἐπιστροφή τῆς γηραιᾶς κυρίας
Ίψεν: Οἱ μνηστῆρες τοῦ θρόνου, κ.ἄ.

* 50 τόμοι σέ ἀπλή καί πολυτελή θιβλιοδεσία τῆς «ΔΩΔΩΝΗΣ», ἀποτελοῦν πρωτοπορία στίς ἐκδόσεις τοῦ Παγκόσμιου Θεάτρου.

* ΚΛΑΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Πόε: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
Ζίντ: ΟΙ ΚΙΒΔΗΛΟΠΟΙΟΙ
Τσέχωφ: ΝΟΥΒΕΛΕΣ ΚΑΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
Μπωντλαίρ: Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ ΞΕΓΥΜΝΩΜΕΝΗ
Ὀργουέλ: ΟΙ ΜΕΡΕΣ ΤΗΣ ΜΠΟΥΡΜΑ
Λάξνες: ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
Μωπασσάν: Ο ΠΑΝΙΚΟΣ
Φιτζέραλντ: ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
Μαρλώ: Ο ΛΑΖΑΡΟΣ
Πιραντέλλο: Ο ΜΑΚΑΡΙΤΗΣ
ΜΑΤΙΑΣ ΠΑΣΚΑΛ

* Οἱ Κλασσικὲς ἐπιτυχίες τῆς «Δωδώνης» ἐπιτυχίες ποιότητας καί εὐθύνης.

* ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ - ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ

Αἰστάιν καί Ἴνφελντ: Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ ΣΤΗ ΦΥΣΙΚΗ
Βελισσαρόπουλου: ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
Γιάσπερς: ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ
Γκασσέτ: Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΩΝ ΜΑΖΩΝ
Καντ: ΔΟΚΙΜΙΑ
 ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΗ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ
Κίρκεγκωρ: Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΑΓΩΝΙΑΣ
Κρότσε: ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ - ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΙΑΣ - ΔΟΚΙΜΙΩΝ
Μποχένσκι: ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
Νίτσε: ΕΤΣΙ ΜΙΛΗΣΕ Ο ΖΑΡΑΤΟΥΣΤΡΑ
Ορφανίδη: ΔΟΚΙΜΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΣΤΟΙΧΕΙΩΣΗ
Παπανούτσου: Η ΠΑΙΔΕΙΑ, ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΑΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑ - ΛΟΓΙΚΗ Ο ΝΟΜΟΣ ΚΑΙ Η ΑΡΕΤΗ - ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ ΤΗΣ ΠΥΓΜΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΔΟΚΙΜΙΑ ΤΟ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟ ΒΙΩΜΑ ΣΤΟΝ ΠΛΑΤΩΝΑ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ
Χάιντεγκερ: ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΣ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΕΧΝΗΣ

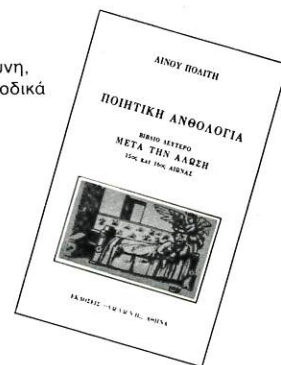
* Οἱ ἐκδόσεις «Δωδώνη» στήν προσπάθειά τους νά παρουσιάσουν στό ἑλληνικό ἀναγνωστικό κοινό κείμενα τῶν μεγαλυτέρων σύγχρονων φιλοσόφων, κυκλοφοροῦν ἤδη 40 καλαίσθητους τόμους - ζητήστε τους.

ΛΙΝΟΥ ΠΟΛΙΤΗ * ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

Βιβλίο Πρώτο ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΩΣΗ
Βιβλίο Δεύτερο ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΛΩΣΗ
Βιβλίο Τρίτο ΚΡΗΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΑΙΩΝΑ
Βιβλίο Τέταρτο ΟΙ ΦΑΝΑΡΙΩΤΕΣ ΚΑΙ Η ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΣΧΟΛΗ
Βιβλίο Πέμπτο Ο ΣΟΛΩΜΟΣ ΚΑΙ ΕΦΤΑΝΗΣΙΩΤΕΣ
Βιβλίο Έκτο Ο ΠΑΛΑΜΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΤΟΥ
Βιβλίο Έβδομο ΚΑΒΑΦΗΣ, ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ ΚΑΙ Η ΠΟΙΗΣΗ ΩΣ ΤΟ 1930
Βιβλίο Όγδοο Η ΓΕΝΙΑ ΤΟΥ 1930 ΚΑΙ Ο ΣΕΦΕΡΗΣ

* Γιά πρώτη φορά παρουσιάζεται ἡ νέα Ἑλληνική ποίηση στό σύνολό της καί σ' ὅλη τή χρονική της διαδρομή μέ μιὰ υπεύθυνη, ἐνιαία, ἱστορικά διαρθρωμένη καί μεθοδικά ὀργανωμένη ἀνθολόγηση.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΕΥΓΕΝΙΚΟΤΕΡΟ ΔΩΡΟ / ΧΑΡΙΣΤΕ ΤΟ

